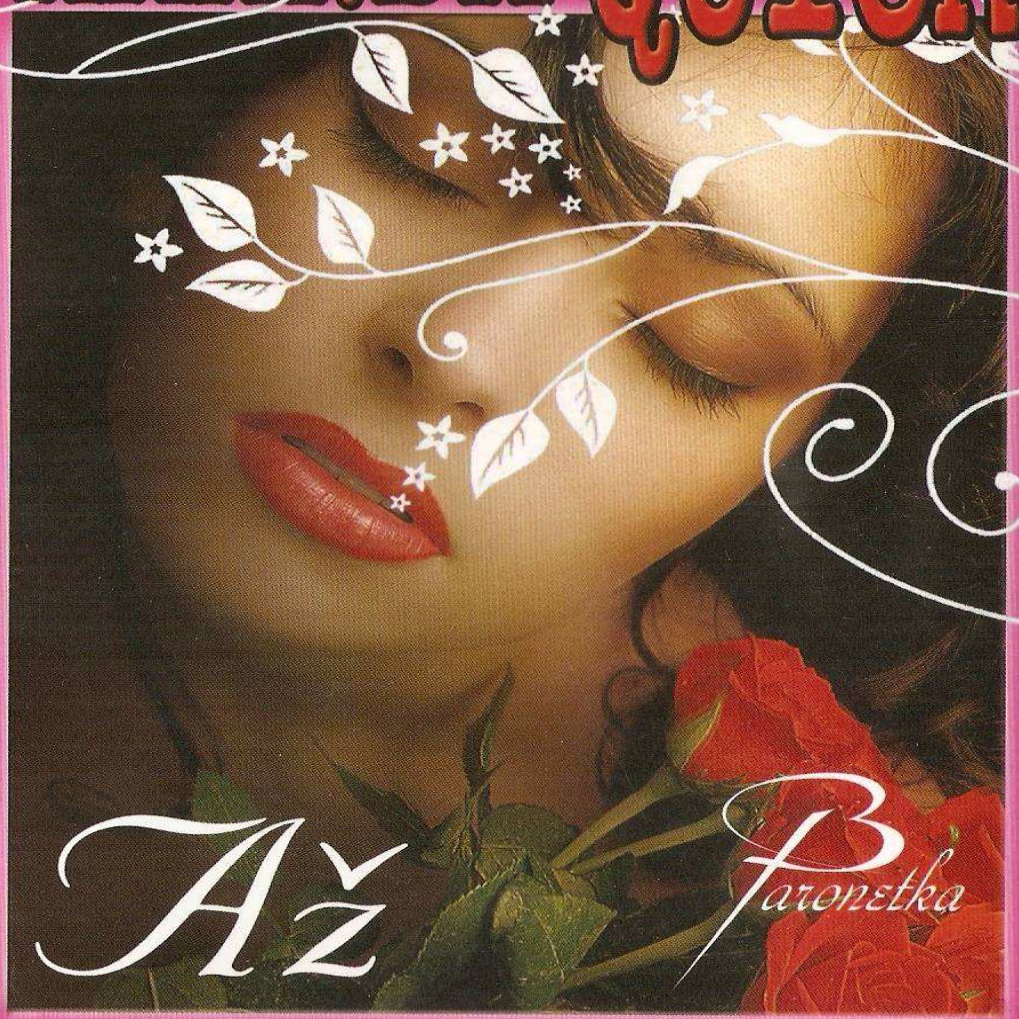
AMANDA QUICK

Až na popel

Paronetka

Až na popel

Amanda Quick

Přeložila:
DANIELA ČERMÁKOVÁ

Amanda Quick (Jayne Ann Krentz): Až na popel
Vydání první

Copyright © 2008 by Jayne Ann Krentz
This edition published by arrangement with The Axelrod Agency
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1481. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Sizzle and Burn
vydaného nakladatelstvím The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc., New York v roce 2009
Český překlad © 2009 Daniela Čermáková
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Martina Kysucká
Odpovědný redaktor Jiří Podzimek
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-257-4

BARONET
Praha 2009

Frankovi
Jako vždy z celého svého srdce! Děkuji za Až na popel!

1

Shoř, čarodějnice, shoř…

Hlas v její hlavě promluvil temným, strašidelným šepotem. Raine Tallentyreová se zastavila nahoře na schodech. Opatrně se dotkla konečky prstů zábradlí. Nic víc nepotřebovala. Hlas, plný krvežíznivé touhy a ďábelského vzrušení, znovu zašeptal.

…Existuje jen jeden způsob, jak čarodějnici zabít. Ztrestat ji. Přinutit ji trpět. Shoř, čarodějnice, shoř…

Stejný hlas zaslechla, když před pár minutami zavadila o linku v kuchyni. Z šepotu na ni dýchla temnota, strach a oheň. Paranormální stopy byly velmi zřetelné a jasné. Tímto domem prošla nedávno hluboce narušená osoba. Mohla se jen modlit, aby patřila k těm typům, které se omezují na zvrácené fantazie odehrávající se jim v jejich hlavách. Ze zkušenosti však věděla, že to nejspíš tento případ nebude. Tenhle šílenec působil jako lidská nestvůra.

Otřásla se, pustila se zábradlí a otřela si ruku o plášť. Její gesto bylo naprosto instinktivní, pouhý reflex. Plášť, dlouhý a černý, byl celý promočený. Venku lilo, ale žádná voda nemohla smýt vzpomínku na nečistou energii, kterou před chvílí pocítila.

Ohlédla se zpátky na Douga Spicera a zaslechla další hlas, tentokrát své tety. Varování vzešlo přímo z jejích vzpomínek na léta dospívání. *Nikdy nikomu neříkej o hlasech, které slyšíš ve své hlavě, Raine. Mysleli by si, že jsi šílená, stejně jako si to myslí o mně.*

„Chci se jen rychle mrknout do suterénu," prohlásila. Děsila se toho, co tam najde.

Doug zíral znepokojeně dolů do tmy u paty schodiště. „Myslíte, že je to opravdu nutné, slečno Tallentyreová? Nejspíš tam budou myši, možná dokonce krysy nebo hadi. Nedělejte si starosti, mohu udělat soupis i bez důkladné prohlídky suterénu."

Doug byl majitelem Spicerových realit, jedné ze tří realitních kanceláří v malém městečku Shelbyville ve státě Washington. Kontaktovala ho, jakmile ráno přijela, protože on jediný byl ochotný s ní jednat, poté co se dozvěděl o smrti Velly Tallentyreové. Ohleduplně se zeptal, jestli už pořídila soupis věcí. Velmi ráda

souhlasila, že ho s ním sepíše. O nadšené agenty měla totiž nouzi. Doug byl v městě relativně nový a snažil se rozjet svůj podnik. Potřebovali jeden druhého.

Oblečený v tmavě šedém obleku na míru, se světle modrou kravatou a hezkou hnědou koženou aktovkou v jedné ruce, vypadal Doug každým coulem jako profesionální realitní makléř. Jeho světlé oči rámovaly elegantní, módní brýle. Na příjezdové cestě stál zaparkovaný jeho jaguár.

Odhadovala, že mu bude přes pětatřicet. Vlasy mu už začaly ustupovat a vypadal jako dobře živený muž, který, ještě ne vyloženě tlustý, ale s pár kily navíc. Varoval ji, že ponurý dům se zastaralým potrubím a elektrickým vedením nebude snadné prodat.

„Hned budu zpátky," ujistila ho.

Nemohla mu říci, že vlastně nemá jinou možnost, když teď zachytila psychotronické myšlenky muže, který fantazíroval o zabíjení čarodějnic. Musela se dozvědět pravdu, než z domu odejde.

„Když jsme spolu domluvili, trochu jsem zapátral a zavolal Philu Brooksovi," pronesl Doug. „Prozradil mi, že vaše teta krátce předtím, než, ehm, opustila město, odmítla jeho služby hubení škůdců."

Krátce předtím, než jsem ji odvezla, pomyslela si Raine. Sevřela ruku, jež se právě dotkla zábradlí, pevně kolem řemínku své kabelky. *Krátce předtím, než jsem ji musela dát do přísně soukromého a velmi drahého sanatoria.*

Před měsícem Vella Tallentyreová zemřela ve svém malém pokoji v psychiatrické léčebně Svatého Damiána v Orianě na břehu jezera Washington. Příčinou smrti byl podle lékařů srdeční infarkt. Zemřela ve věku padesáti devíti let.

Napadlo ji, že si Doug nejspíš nechce umazat svůj dokonale padnoucí oblek a naleštěné boty. Neměla mu to za zlé.

„Nemusíte se mnou chodit," ujistila ho. „Sejdu jen dolů po schodišti."

Prosím, buď gentleman a trvej na tom, ze půjdeš se mnou.

„No, pokud jste si jistá," odvětil Doug a ustoupil o krok zpátky. „Nevidím, že by tu nahoře byl nějaký vypínač."

„Je dole u schodiště."

To bychom tedy měly zásady gentlemanství. Co vlastně čekala? Nežila v devatenáctém století. Zásady, pokud vůbec kdy existovaly,

už nikdo nevyznával. Po svých zážitcích s Bradleym to měla vědět lépe než kdo jiný.

Vzpomínka na detektiva Bradleyho Mitehella ji posílila. Následný příliv ženského rozhořčení uvolnil dostatečnou dávku vzteku potřebnou k tomu, aby se vydala po schodišti dolů.

Doug postával nahoře a vyplňoval svou postavou celý vchod. „Jestli nebude světlo fungovat, mám v autě baterku."

Vždy nápomocný realitní makléř.

Nevšímala si ho a opatrně sestupovala do temnoty. Možná by mu seznam přece jen neměla dávat. Problém však vězel v tom, že žádný ze zbylých dvou makléřů ve městě neměl zájem. Nejen proto, že byl dům v tak zanedbaném stavu. Ve skutečnosti se jevilo jako velmi nepravděpodobné, že by někdo z místních měl zájem o jeho koupi.

Posledních dvacet let vlastnila tento dům žena, která byla prokazatelně šílená, žena, která slyšela ve své hlavě hlasy. Taková minulost poněkud mírnila nadšení potenciálních klientů. Doug jí vysvětlil, že budou muset nalákat nějakého zájemce mimo město, někoho, kdo by se zajímal o domy vhodné na přestavbu.

Staré dřevěné schodiště skřípalo a vrzalo. Cestou dolů se snažila nedotýkat zábradlí a našlapovala na okraje schodů, aby snížila pravděpodobnost, že půjde v jeho stopách. Už se velmi nepříjemně poučila, že lidská paranormální energie se nejsnáze přenášela přímým kontaktem, avšak takhle silná krvežíznivost někdy pronikla i podrážkami bot.

Přestože byla opatrná, nedokázala nic nevnímat.

Donutím ji trpět. Potrestám ji stejným způsobem, jakým mě trestala má matka.

Když sešla ze schodiště, pach vlhkosti a plísně zesílil. Temnota u paty schodiště na ni zívala jako bezedná studna.

Zastavila se na posledním schodě a zapátrala rukou. Našla vypínač. Když se ho dotkla, dostala zásah, který neměl nic společného s elektřinou. *Shoř, čarodějnice, shoř.*

Nezakrytá žárovka na stropě naštěstí stále fungovala a osvítila prostor bez oken a s nízkým stropem slabým, žlutým světlem.

Sklep byl přecpaný pozůstatky nešťastného života Velly Tallentyreové. Tísnilo se tu několik kousků odloženého nábytku, včetně masivního, zrcadlového šatníku, chromovaného jídelního stolu s červeným laminovaným povrchem a čtyřmi sladěnými židlemi z červeného vinylu. Zbytek prostoru zabíralo několik

kartonových krabic a beden. Skrývaly nesčetné malby, které Vella během let vytvořila. Obrázky měly jedno společné téma: všechny znázorňovaly temné, děsivé obrazy masek.

Srdce jí poskočilo. Na krátký pohled a návrat nahoru by to mohlo stačit. Kdyby se chtěla ujistit, že v bludišti krabic a beden nejsou pohřbená žádná strašlivá tajemství, musela by opustit své místo pod schodištěm.

Opravdu to neměla zapotřebí. V této chvíli měla dost vlastních starostí. Vyřízení malého majetku tety Velly jí zabralo spoustu času, nehledě na to, že ji to deprimovalo. Uprostřed tohoto smutného procesu musela čelit skutečnosti, že jediný muž, o kterém si kdy myslela, že dokáže akceptovat ji, hlasy a všechno ostatní, považoval za nechutné jít s ní do postele. A ještě ke všemu musela řídit svůj podnik. Na konci října měla ve svém obchodě s kostýmy, Inkognitu, vždy spoustu práce. Ne, rozhodně nepotřebovala další potíže, věděla však příliš dobře, že když bude hlasy ignorovat, nezamhouří oka několik dnů, nebo dokonce týdnů. Z nějakého důvodu, který nikdy nepochopila, se nalezení pravdy ukazovalo jako jediný lék na hlasy v její hlavě.

Se sevřeným žaludkem sestoupila na betonovou podlahu a natáhla ruku, aby se dotkla nejbližšího předmětu, zaprášené kartonové krabice. Nyní už nebylo cesty zpět. Musela sledovat stopu paranormální energie, kterou tu šílená osoba zanechala.

„Co děláte?“ zavolal na ni Doug seshora poněkud zoufale. „Myslel jsem, že jste říkala, že se dole jen rychle porozhlédnete.“

„Je tu spousta věcí. Dříve nebo později to tu budu muset vyklidit. Musím zjistit, jak náročné to bude.“

„Prosím, buďte opatrná, slečno Tallentyreová.“

Předstírala, že ho neslyší. Když se neobtěžoval doprovodit ji dolů do tmy, nezajímal ji jeho předstíraný zájem.

Na kartonové krabici nic nelpělo, ale když její prsty přejely po laminovaném povrchu starého stolu, dostala další zásah krutosti.

Ďábel je silnější než, čarodějnice.

Zalapala po dechu, ucukla prsty od stolu a rychle od něj poodstoupila. Ať už se snažila připravit se sebevíc, nikdy si nedokázala zvyknout na zdrcující pocit doprovázející setkání s opravdu zlými hlasy.

Pohlédla na podlahu a pátrala po nějakých viditelných stopách. Pokud tam však nějaké byly, nebyly viditelné. Ve slabém světle měl

šedivý prach, který vše kolem pokrýval, stejnou barvu jako beton. V uličkách mezi přeplněnými krabicemi hluboké stíny zanechávaly většinu podlahy v nepropustné temnotě.

Vykročila pomalu dopředu, objektů, které jí stály v cestě, se dotýkala stejným váhavým způsobem, jako by zkoušela povrch horkého sporáku. Když ucítila příval paranormální energie, lpící na zaprášeném šatníku se zrcadly, roztřásla se.

Rozhlédla se a uvědomila si, že kráčí po úzké cestičce vinoucí se džunglí beden a krabic. Cesta vedla k zavřeným dveřím staré komůrky. Robustní dveře byly zajištěny masivním visacím zámkem.

Velmi nablýskaným, novým zámkem.

Ještě než se ho dotkla, věděla, že ucítí jeho narušenou energií.

Zastavila se krok od komory, zhluboka se nadechla a natáhla ruku. Konečky prstů se zámku sotva dotkla, šok byl přesto nervydrásající.

Shoř, čarodějnice, shoř.

Zalapala po dechu. „Ach, k čertu."

„Slečno Tallentyreová?" Doug teď zněl téměř vyděšeně. „Stalo se něco? Jste v pořádku?"

Zaslechla kroky na schodech. Její tichý výkřik bolestného překvapení zřejmě aktivoval nějaký skrytý mužský impuls přispěchat dámě na pomoc. Lepší pozdě než nikdy.

„Jsem v pořádku, ale je tu něco velmi ošklivého." Z kabelky vylovila svůj mobilní telefon. „Zavolám devět set jedenáct."

„To nechápu." Doug se zastavil na posledním schodě, svůj kufřík pevně svíral v ruce. Rozhlížel se okolo, až ji konečně zahlédl u komory. „Proč, pro všechno na světě, chcete volat policii?"

„Protože si myslím, že se tento sklep stal místem zločinu."

Dříve než se Doug vzpamatoval z šoku, zvedl operátor na druhé straně telefon.

„Hasiče nebo policii?" zeptal se ženský hlas odměřeně.

„Policii," odpověděla. Snažila se vložit do hlasu všechnu jistotu, kterou dokázala posbírat, aby ji operátorka vzala vážně. „Jsem v čísle čtrnáct v Crescent Lane, v domě Tallentyreových. Komukoliv, kdo se ozve, řekněte, aby přinesl nářadí na otevření zámku. Rychle."

Žena zůstala klidná. „Co se stalo, paní?"

„Právě jsem našla mrtvé tělo."

Zavěsila, než jí mohla operátorka položit další otázky. Když zaklapla mobil, všimla si, že Doug stále stojí dole na schodišti. Rysy měl zčásti schované ve stínu, ale byla si celkem jistá, že má

otevřenou pusu. Ubohý muž si zřejmě začínal uvědomovat, proč místní realitní makléři neskočili po možnosti sepsat majetek Tallentyreových. Musel zaslechnout pověsti o tetě Velle. Možná začínal uvažovat, jestli nebylo šílenství v rodině dědičné. Jeho otázka vypadala opodstatněná.

Doug si odkašlal. „Určitě jste v pořádku, slečno Tallentyreová?“

Věnovala mu úsměv, který si šetřila pro podobné situace, speciální úsměv, jenž její asistentka, Pandora, označila *úsměv trhni si nohou.*

„Ne. Máte ještě nějakou otázku?“

Policista se jmenoval Bob Fulton. Byl to typ přísného, vážného muže, bývalého vojáka. Do sklepa vešel s velikou baterkou a děsivě vyhlížejícími štípacími kleštěmi.

„Kde je tělo?“ zeptal se hlasem, který prozrazoval, že už jich viděl dost.

„Nejsem si jistá, že tam nějaké je,“ přiznala Raine. „Ale myslím, že byste měl raději zkontrolovat tu komoru.“

Pohlédl na ni s výrazem, který ihned pochopila. Pohled říkal: „Každý tady je podezřelý, dokud se neprokáže opak.“ Užíval ho Bradley, když pracoval na nějakém případu.

„Kdo jste?“ zeptal se Fulton.

„Raine Tallentyreová.“

„Jste příbuzná s tou šílenou ženou – ehm, tedy s Vellou Tallentyreovou?“

„Jsem její neteř.“

„Mohu se vás zeptat, co tu dnes děláte?“

„Zdědila jsem tento dům,“ odvětila chladně. Označil její tetu Vellu za šílenou. Což znamenalo, žě už se nadále nemusela chovat zdvořile.

Doug ucítil v ovzduší stoupající napětí. Přistoupil k policistovi. „Jsem Doug Spicer, strážníku. Ze Spicerových realit. Myslím, že jsme se dosud nesetkali. Přišel jsem dnes se slečnou Tallentyreovou, abychom zde udělali soupis majetku.“

Fulton přikývl. „Slyšel jsem, že Vella Tallentyreová zemřela. Upřímnou soustrast, slečno.“

„Děkuji,“ odvětila Raine odměřeně. „Co se týče té komory –“

Fulton si prohlédl zamčené dveře a pak pohlédl podezřívavě na Raine. „Co vás přivádí k domněnce, že je uvnitř nějaké tělo?“

Zkřížila paže na prsou a přešla do plně obranného modu. Věděla, že to nebude jednoduché. Bylo mnohem snazší, když se o tuhle část staral Bradley, jenž ji ochraňoval před nedůvěrou a posměchem.

„Mám takové tušení," odvětila klidně.

Fulton pomalu vydechl. „Nic neříkejte, nechte mě hádat. Myslíte si, že máte paranormální schopnosti stejně jako vaše teta, je to tak?"

Vyslala k němu svůj speciální úsměv.

„Má teta *měla* paranormální schopnosti," pronesla.

Fultonovo husté obočí vyletělo nahoru. „Slyšel jsem, že skončila v psychiatrické léčebně v Orianě."

„To je pravda, především proto, že jí nikdo nevěřil. Prosím, otevřete tu komoru, strážníku. Pokud je prázdná, omluvím se vám za mrhání vaším časem."

„Je vám jasné, že pokud uvnitř najdu nějaké tělo, budete se mnou muset na stanici a odpovědět na spoustu otázek."

„Věřte mi, jsem si toho velmi dobře vědoma."

Studoval její tvář. Na pár vteřin si myslela, že se s ní bude dál hádat, ale ať už z jejího výrazu vyčetl cokoliv, umlčelo ho to. Beze slova se otočil ke komoře a pozvedl štípací kleště.

Ozvalo se ostré, kovové zaskřípění, jak spona zámku povolila. Fulton odložil nářadí a v levé ruce sevřel baterku. Rukou v rukavici sáhl po klice.

Dveře se otevřely se zaúpěním zrezivělých pantů. Raine zadržela dech. Obávala se pohlédnout dovnitř a zároveň se neodvážila dovnitř nepohlédnout. Přinutila se upřít pohled do komory.

Na studené betonové podlaze ležela nahá žena. Jako jediný svého druhu oděv ji jako had obtáčel těžký kožený řemen.

Žena měla svázané ruce i nohy. Ústa měla přelepená širokou páskou. Vypadala mladě, na zhruba osmnáct nebo devatenáct, a byla příšerně vyhublá. Rozcuchané tmavé vlasy jí částečně zakrývaly tvář.

Překvapovalo pouze to, že byla stále ještě naživu.

2

Nože byly vždycky nejhorší. Lidé s nimi dokázali dělat nepříjemné věci a dělali je příliš blízko a velmi důvěrným způsobem.

„Nemám rád ostré předměty," prohlásil Zack Jones.

Nemohl odtrhnout zrak od obřadné dýky uložené ve skleněné vitríně. Elaine Brownleyová, ředitelka muzea, se naklonila blíž, aby si mohla předmět prohlédnout podrobněji.

„Možná to způsobila všechna ta varování v dětství na téma, jak je nebezpečné zacházet s nůžkami," navrhla. „Zanechalo to na vás trvalé následky."

„Jo, to musí být tím," pronesl Zack.

Nebylo to poprvé, co se ocitl vedle Elaine před nehezkým předmětem usídleným ve skleněné vitríně. Stoupal po dvojitém kariérním žebříčku. Konzultace pro správce sbírek Společnosti arkány byly jednou z jeho činností.

Elaine si sundala brýle a s charakteristickou upřímností mu pohlédla do očí. Bylo jí pětapadesát let. Se svými krátkými, prošedivělými hnědými vlasy, kulatými brýlemi, inteligentníma očima a lehce zmačkaným, námořnicky modrým kostýmkem se sukní vypadala přesně jako akademický pracovník, kterým také byla. Zack věděl, že má několik diplomů z archeologie, antropologie a výtvarného umění. Plynně také mluvila několika jazyky, živými i mrtvými.

Její učitelé, instruktoři a kolegové ji nazývali „talentovanou". Většina z nich nejspíš neměla nejmenší tušení, jak blízko byli pravdě, pomyslel si Zack. Měla totiž paranormální talent na zkoumání a rozpoznávání opravdových historických památek jakéhokoliv druhu. Nikdy jí neproklouzl žádný padělek, ať už šlo o renesanční malbu nebo kousek římské sklenice.

Když opustila univerzitní svět a přijala místo v muzeu, očekávala většina kolegů, že skončí jako hlava jedné z mnoha prestižních institucí a přijme nabídku, při které člověku spadne čelist.

Místo toho se však stala ředitelkou muzea Společnosti arkány v západopobřežní americké pobočce. Patřilo ke čtyřem muzeím, která

Společnost řídila, tři se nacházela ve Spojených státech a jedno, původně Dům arkány, ve Velké Británii.

Tato muzea Společnosti nebyla příliš známá a většina archeologů a akademických badatelů světa je opomíjela. Společnosti to naprosto vyhovovalo. Ve svých specializovaných muzeích shromažďovala a ,zkoumala artefakty a relikvie, související s paranormálními jevy. Veřejnosti nebyly přístupné.

Elaine se na něj dívala. „Takže?“

„Je stará.“ Zack se obrátil zpátky na dýku. „Je na ní spousta energie. Cítím ji i přes sklo.“

„Vím, že je stará.“ Vydala tlumené, netrpělivé odfrknutí. „Nekoupila jsem ji včera ve Walmartu. Stála mě pořádný kus ročního muzejního rozpočtu. Věřte mi, koupi bych nepovolila, kdybych si nebyla jistá, že pochází z druhého století po Kristu. Na to se vás neptám.“

„Musím ji vzít do ruky, abych se ujistil. Bez rukavic.“

Zamyšleně sešpulila rty. Elaine neměla ráda, když se něčí ruka bez rukavic dotýkala předmětů ve sbírce. Znala však jeho požadavky. Pokud chtěla, aby potvrdil její teorii ohledně dýky, musela mu dovolit přímý fyzický kontakt.

Beze slova navolila bezpečnostní kód, kterým vitrínu otevřela.

Zack se připravil na náraz, o němž věděl, že přijde, a úmyslně uvolnil své paranormální smysly. Sáhl dolů a sevřel svou ruku kolem drahokamy zdobené rukojeti dýky.

Proud parapsychologické energie, která dosud stále lpěla na ostří i po tolika staletích, už zeslábl, avšak cítil v něm krev. Byl ale dostatečně silný na to, aby sežehl jeho smysly. Ne že by měly zavřené oči vliv na přízračné obrazy, které se mu honily hlavou.

Místa činu, z tohoto pohledu několik vrstev, protože dýka byla používána několikrát z podobných důvodů, se před ním objevila v podobě nočních můr. Nikdy nedokázal popsat barvy, které viděl svým paranormálním zrakem. V normálním světě neměly žádné ekvivalenty.

…Rozechvěl ho pocit pozvednutí dýky, vychutnával pocity doprovázející vražení dýky do lidského masa, cítil ďábelský chtíč a extázi, která přicházela s vražedným úderem, vnímal hrůzu oběti…

Rychle odvrátil své paranormální smysly a upustil dýku zpátky do skříňky.

„Hej,“ vyštěkla Elaine rozzlobeně. „Buďte opatrnější.“

„Promiňte.“ Trochu rukou dotýkající se ostří zatřásl, jako by se tím mohl zbavit pozůstatků strašlivých obrazů. Věděl o tom svoje. Dýka byla naštěstí velmi, velmi stará.

Elaine nadzvedla obočí. „Tak povídejte.“

„Rozhodně byla používána na zabíjení lidí, ne zvířat,“ řekl. Díky rokům zkušeností a mocné síle vůle se mu podařilo zatlačit obrazy do pozadí. Představovalo to však jen dočasné řešení. Dnes v noci ho nejspíš budou strašit ve snech. „Šlo o lidské oběti.“

„Jste si jist, že šlo o obětování, nikoli o zabíjení nepřátel nebo běžné vraždy?“

Pohlédl na ni. „Běžné vraždy?“

Obrátila oči v sloup. „Víte, jak to myslím.“

„Energie na rukojeti je zbarvená zvláštním typem pobožné síly, která odpovídá krvavému obětování. Ten mizera měl svou práci rád a byl do ní zblázněný. Existuje důvod, proč se něčemu říká krvežíznivost, Elaine.“

Zůstala skeptická, ale v očích se jí mihl záblesk, který by se dal popsat jen jako chtíč.

Archeologové, pomyslel si. *Musíte je prostě milovat.*

„Možná šlo o popravy?“ navrhla.

„Ne. Rituální oběti. Byl tam oltář a vrah měl pocit, že má právo zabíjet.“

Elaine se uvolnila a spokojeně se usmála.

„Měla jsem pravdu,“ prohlásila, skoro si mnula ruce potěšením. „Jde o dýku používanou knězi Brackonova kultu.“

Nikdy nepochopil, jak mohou sběratelé a kurátoři obdivovat předměty a nástroje, používané k zabíjení a zohavování. Na druhé straně se nemuseli vypořádat s paranormálními obrazy, které na těchto předmětech ulpívaly.

„Co je na té dýce tak zvláštního?“ zeptal se.

Elaine se usmála. „Ředitel sedonské pobočky muzea po ní pátral celé roky. Potřebuje ji, aby byla jeho sbírka artefaktů Brackonova kultu kompletní.“

„Přátelsky soutěžíte s ostatními kurátory?“

„Přátelsky moc ne.“ Elaine sklopila skleněné víko a znovu skříňku zamkla. „Milo má egyptský prsten, po kterém velmi toužím. Už roky ho prosím, aby zvážil výměnu. Pokaždé mě odmítl. Teď mám však eso v rukávu já. Bude se mnou muset vyjednávat podle mých podmínek.“

„Chápu.“ Prohlížel si vitríny v galerii. „Vytvořila jste tu prvotřídní sbírku, Elaine. Nejsem archeolog, ale strávil jsem dost času konzultacemi ve všech čtyřech muzeích Společnosti, abych věděl, že tohle muzeum má světovou úroveň.“

Zasmála se. „Jsem žijící důkaz, že posedlost a vyhraněný smysl pro profesionální rivalitu jsou základními rysy úspěšného kurátora.“

„Možná jsou to užitečné rysy v každé profesi.“ Sám se většinu života potýkal s posedlostí. Dokud nepoznal Jennu.

Elaine na něho vrhla zamyšlený pohled. Věděl, co přijde, a připravil si svůj únikový plán. Měl Elaine rád a obdivoval její profesionální schopnosti. Byla však rodinnou přítelkyní a rodina na něho v poslední době vyvíjela nemalý nátlak.

Pozvání vypadalo dostatečně nevinně.

„Máte čas na šálek kávy, než pojedete na letiště?“ zeptala se.

„Měl jsem v úmyslu strávit pár hodin v knihovně muzea,“ kličkoval.

„Tuhle výmluvu jste použil minule.“

Zvažoval své možnosti, ale žádná se mu nelíbila. Elaine byla dobrou klientkou a velmi inteligentní ženou. Líbila se mu společnost inteligentních žen. Kdyby se držela obchodu, neváhal by dát si s ní šálek kávy. Do svého domova ve vinařské oblasti v severní Kalifornii rozhodně nepospíchal. Nikdo tam na něho totiž nečekal.

Většinu času byl se svým workoholismem a dvojí prací spokojený. Avšak rodina a přátelé byli stále agresivnější a snažili se ho dotlačit, aby pokračoval v tom, o čemž si mysleli, že je jeho předurčenou kariérní dráhou. Věděl zatraceně dobře, že na něho netlačí jen proto, že by si o něho dělali starosti, i když to tak samozřejmě z části bylo. Realita však výmluvně naznačovala, že mají vlastní plán, a že tento plán se neshoduje s tím jeho.

Pohlédl na hodinky. „Odlétám v půl šesté. Mám tedy trochu času.“

„Vaše nadšení je mrazivé.“

Cítil, že rudne. „V poslední době jsem trochu roztržitý.“

„Jak to?“

„Kvůli práci.“

„Ach, ano, univerzální výmluva.“ Zlehka ho poplácala po paži. „A není sporu, že je to výborný lék, když někdo utrpí takovou ztrátu jako vy. Už je to ale skoro rok, Zacku. Je čas jít dál.“

Nic na to neřekl.

Kráčeli ke vzdálenému konci galerie. Procházel mezi skleněnými vitrínami jako špalírem ohně. Hučení spojené paranormální energie vycházející z artefaktů útočilo nepříjemně na jeho smysly. Věděl, že Elaine také něco cítí, zdálo se však, že ji tyto pocity přitahují.

Musel vynaložit obrovskou sílu vůle, aby potlačil paranormální stránku své povahy. Nikdy ji nemohl utlumit úplně, žádný psychotronik desátého stupně nedokázal úplně odříznout své paranormální smysly. Rovnalo se to úmyslnému ohluchnutí nebo ztrátě chuti. Bylo ale možné parasmysly minimalizovat.

„Na čem teď pracujete?“ zeptala se Elaine.

„V tuhle chvíli dokončuju článek pro Žurnál.“

Kurátoři a konzultanti muzeí Společnosti arkány znali pouze jeden žurnál, *Žurnál paranormálního a parapsychologického výzkumu*. Podobně jako muzea Společnosti nebyly výtisky ani online vydání přístupné veřejnosti.

„Připadám si jako detektiv vyslýchající podezřelého, který čeká, až dorazí jeho právník,“ prohlásila Elaine suše. „Já se ale nevzdám. O čem pojednává ten článek, který dokončujete?“

„Tarasovův fotoaparát.“

Maličko naklonila hlavu, aby na něho viděla, protože ji to zaujalo. „Nikdy jsem o něm neslyšela.“

„Podle záznamů byl nalezen v polovině padesátých let dvacátého století, v časech studené války. Jeden z členů Společnosti ho objevil v ruské laboratoři a přivezl do Států.“

„Objevil?“ zopakovala pobaveně.

Nepatrně se pousmál. „Eufemismus pro ukradl. Stalo se to ve dnech, kdy bývalý SSSR prováděl častý paranormální výzkum a experimenty. Někoho ze CIA to znervózňovalo. Chtěl zjistit, o co jde. Jones a spol. byli diskrétně požádáni, zda by nemohli dostat svého agenta do jedné z ruských laboratoří.“

Nebylo potřeba vysvětlovat, co jsou Jones a spol. Každý člen Společnosti arkány věděl, že Jones a spol. je přísně soukromá, tajná, parapsychologická vyšetřovací kancelář Společnosti.

„Předpokládám, že Jones a spol. byli úspěšní?“ prohlásila Elaine.

„Agentovi se podařilo odvézt fotoaparát ze země. Přivezl jej do Států a předal CIA. Jejich technici ho prozkoumali, ale došli k závěru, že je falešný. Nedokázali ho zprovoznit.“

„Proč ne?“

„Evidentně vyžadoval obsluhu, která by vlastnila zvláštní typ paranormálniho talentu. Společnost se přístrojem začala zabývat, poté co CIA rozhodla, že je to padělek. Naši technici však také nedokázali zjistit, jak pracuje, takže byl uložen do trezoru. Tam také ležel celé ty roky.“

„Čím je ten fotoaparát výjimečný?“ zeptala se Elaine.

„Tarasovův fotoaparát údajně fotografoval aury lidí.“

„To je nesmysl.“ Elaine si pohrdavě odfrkla. „Aury lidí nebyly nikdy úspěšně vyfocené, dokonce ani odborníky v laboratořích Společnosti. Myslím, že to má něco společného s umístěním energie aury ve spektru. Aury jsou měřitelné a analyzovatelné nepřímým způsobem a někteří lidé je mohou vidět přirozeně, ale nemůžete je zachytit. Na to ještě neexistuje žádná technologie.“

„Je to ještě lepší,“ pokračoval Zack. „Podle zápisků agenta, který přístroj přinesl zpoza železné opony, ruští výzkumníci věřili, že specifický typ psychotronického fotografa nejenže dokáže vyfotografovat aury, ale dokáže dokonce použít přístroj na jejich narušení takových způsobem, že způsobí vážné psychické trauma, nebo dokonce smrt.“

Elaine se zamračila. „Jinými slovy měl být jakýmsi druhem psychické zbraně?“

„Ano.“

„Odborníci ale tvrdí, že žádná moderní technologie nemůže být úspěšně propojena s lidskou parapsychologickou energií. Proto ještě nikdo nedokázal vytvořit přístroj nebo zbraň, která by mohla být spuštěna paranormálními silami, nebo která by dokázala vyprodukovat takový druh energie.“

„To je pravda.“

„Takže přístroj je opravdu falešný?“ Povzdechla si. „To je úleva. Svět už je takhle až po zuby ozbrojený. Poslední věc, kterou chceme, je představit mu novou paranormální technologii určenou k zabíjení lidí.“

„Ehm-hmm.“

Střelila po něm pohledem. „Co to mělo znamenat?“

„Dokázal jsem zjistit, že Tarasovův fotoaparát byl používán k zabíjení minimálně jednou, nejspíš dvakrát. I když vibrace z první vraždy byly zamlžené.“

Elaine maličko vytřeštila oči. „Jinými slovy, Rusové měli alespoň jednoho psychotronika, který dokázal s přístrojem zacházet?“

„Vypadá to tak.“

Zakroužila jednou rukou. „Jak si to vysvětlujete?“

„Agent z Jones a spol. se ve svých soukromých zápiscích zmiňuje, že ruský technik byl nejspíš jedním z jedinečných exotů. Nějaký druh neobvyklého talentu desátého stupně, který nebyl ve Společnosti nikdy popsán.“

Exot byl hovorový výraz, kterým Společnost označovala ty, kteří byli nadáni vzácným paranormálním talentem vysokého stupně. Obecně řečeno to nebyl příliš lichotivý název. Pravdou bylo, že lidé s výjimečně silnými paranormálními schopnostmi často ostatní členy Společnosti děsili. A nebylo neobvyklé, že lidé mimo Společnost – kteří se vysmívali pouhé myšlence na paranormální jevy – cítili nevysvětlitelnou nervozitu či ohrožení, když se ocitli v přítomnosti jedinců obdařených mocnými psychotronickými schopnostmi.

Síla jakéhokoli druhu, včetně té paranormální, byla formou energie. Většina lidí, ať už si toho byli vědomi či nikoliv – ji dokázala vnímat, když jí byl plný pokoj.

„Zajímalo by mě, co se stalo s exotem, který dokázal s přístrojem zacházet,“ přemítala Elaine.

„Je mrtvá.“

Elaine na něho krátce, překvapeně pohlédla. „Zabil ji agent Jones a spol., který přístroj zabavil?“

„Ano. Bylo to těsné. Téměř ho tou zatracenou věcí dostala první.“

„Fascinující. Ve kterém z muzeí Společnosti je ten přístroj uložený?“

„Není v žádném muzeu. Je v Jonesově rodinném trezoru.“

Elaine se zamračila. „Mělo mě to napadnout. Nic ve zlém, Zacku, ale vaše rodinná záliba v uchovávání tajemství velmi otravuje ty z nás, kteří se snažíme o vědecký výzkum. Ten fotoaparát, pokud má vůbec nějaký historický význam, by měl být ve sbírce jednoho z muzeí Společnosti.“

„Hej, důvěřujte mi trochu. Přesvědčil jsem svého dědečka, aby mi dovolil přístroj studovat a sepsat výsledky pro *Žurnál*, nebo ne? To považuji za obrovský výkon. Víte, jak reaguje, když přijde na tajemství rodiny nebo Společnosti.“

„Bancroft Jones strávil příliš mnoho času u výzvědné služby, než přijal funkci Mistra, jestli se ptáte,“ prohlásila Elaine s nekompromisním nesouhlasem. „Kdyby bylo po jeho, nejspíš by

označil seznam hostů každoročního jarního plesu poznámkou *Nejvyšší stupeň utajení, jen pro potřeby Rady*.“

Zack se mírně pousmál.

Elaine se náhle zastavila a pustila se do něho.

„Dobrý bože. Neříkejte mi, že se o to opravdu pokusil?“

„Babička mi prozradila, že se o tom zmínil jednoho rána před několika měsíci při snídani. Nedělejte si starosti, vymluvila mu to.“

Elaine rozhořčeně zamlaskala. „Stará škola. Další příklad toho, proč potřebujeme nahoře mladou krev. Jestli to chcete vědět, celá vnitřní organizační struktura Společnosti potřebuje opravdovou reorganizaci a modernizaci.“

„Není to tak zlé. Změny, které provedl Gabriel Jones na konci devatenáctého století, sloužily Společnosti velmi dobře celé dvacáté století.“

„Jenže teď už je dvacáté první století, i když mám občas dojem, že jistí členové Rady si toho ještě nevšimli.“

„Ehm-hmm.“ Smířil se s další přednáškou. Slýchával je docela často.

„Předpokládám, že během dalších dvaceti nebo třiceti let se výzkum a studium paranormálních jevů dostane na veřejnost,“ pokračovala Elaine energicky. „Posune nás to do oblasti mainstreamové vědy. Až se tak stane, možná budou ti, kteří mají nějaký druh paratalentu, vystaveni určitému riziku. Už teď se na to musíme začít připravovat.“

„Ehm-hmm.“

„Z dlouhodobého pohledu je základní povinností Společnosti snažit se posunout výzkum paranormálních jevů do hlavního proudu, aby je vědecké organizace vzali vážně. Poslední věcí, kterou chceme, je další období upalování čarodějnic, až a jestli vyjdou tajemství Společnosti na veřejnost.“

„Pochybuji, že něco takového nastane,“ prohlásil. Dát si kávu byla rozhodně chyba. Nenápadně pohlédl na hodinky. Možná by mohl stihnout dřívější let. „Lidi, kteří prohlašují, že mají paranormální schopnosti, dnes nepřivazují ke kůlu. Navštěvují talk show.“

„Vystupovat jako maškara nebo exponát v nějakém programu je sotva příklad posunu do mainstreamové oblasti, a to přesně ty hloupé talk show jsou – moderní maškarády a pseudozábavní programy.“

„Správně.“

„Nemluvíme o všech těch nebohých lidech, kteří končí v psychiatrických léčebnách nebo na ulici, protože zešíleli z paranormální stránky své povahy nebo protože se někdo rozhodl, že jsou blázni.“

„Ehm-hmm.“

„Podívejte se například na mě. Proč vždycky, když řeknu nějakému svému kolegovi, který není členem Společnosti, že dokážu zjistit stáří a pravost předmětu použitím svých parasmyslů, stanu se terčem posměchu svých kolegů.“

„To je fakt.“ Rozhodně nastal čas vymyslet zapomenutou dohodnutou schůzku.

Elaine však už byla v ráži.

„Potrvá několik let připravit výzkumné organizace a vnější svět na skutečnost, že paranormální jevy opravdu existují,“ pokračovala. „Je úkolem Rady, aby Společnost a své členy vedla během tohoto přechodného období.“

„Rada se drží tradice, Elaine,“ připomněl jí.

„Tradice jsou samozřejmě správné, ale přežití považuji za nejdůležitější. Říkám vám, Zacku, zastaralé způsoby Společnosti nás mohou dovést k tomu, že nás budou během dalších let zase pronásledovat. Lidé se přirozeně obávají tajných organizací. A nelze se jim divit.“

„Souhlasím s vámi,“ pronesl.

A potom, jako kdyby se projevil jeho talent na vyváznutí z nepříjemných společenských situací, mu zazvonil telefon.

Odepnul si ho z opasku a podíval se na kódované číslo. Na zátylku se mu zježily vlasy. Jasnovidectví neexistovalo. Nikdo nedokázal předpovídat budoucnost. Nejlepší, co jste mohli udělat, byla pravděpodobnostní analýza. Nebylo však třeba žádného pronikavého paranormálního talentu, aby člověk poznal, že když volá Fallon Jones, schyluje se k něčemu zajímavému.

„Promiňte, Elaine,“ prohlásil, „tohle musím vzít. Jde o záležitosti Jones a spol.“

Ukázala k prázdné konferenční místnosti. „Můžete si tam promluvit v soukromí. Setkáme se v kavárně.“

„Díky.“ Vešel do místnosti, zavřel dveře a zmáčkl tlačítko na telefonu.

„Haló, Fallone.“

„Kde k čertu jsi?“ dožadoval se Fallon.

Hlas ředitele Jones a spol. vždycky zněl, jako kdyby se chystal informovat, že se obloha brzy zřítí k zemi. Dnes Fallon působil snad ještě pochmurněji a netrpělivěji než obvykle.

Byl silný psychotronik stejně jako téměř všichni v Jonesově rodokmenu, avšak jeho talent byl velmi neobvyklý. Dokázal odhalit vzorce a spojení, kde ostatní viděli jen skupinky bodů nebo míhajících se pruhů. Snad už od narození se vyznal v teorii chaosu.

Byl potomkem Caleba Jonese, který, spolu se svou ženou, založil v pozdní viktoriánské době Jones a spol. Firma si ve Velké Británii stále udržovala jednu kancelář. V současné době působily ve Spojených státech čtyři, každá zodpovědná za svou oblast. Fallon vedl pobočku, která se starala o západní pobřeží a Jihozápad.

Základna jeho operací sestávala z budovy, ve které sídlil jeden muž: v maličkém Scargill Cove na severním pobřeží Kalifornie. V normální době ho a jeho síť agentů na volné noze zaměstnávalo velké množství bezpečnostních a vyšetřovacích činností pro členy Společnosti. Všichni však věděli, že hlavním klientem Jones a spol. je Řídící rada Společnosti arkány.

Tu a tam zakopl někdo mimo okruh Společnosti o existenci Jones a spol. a vyhledal služby paranormální detektivní kanceláře. Občas – zřídkakdy – byli takoví klienti přijati. Byli to jistí důvěryhodní vyšetřovatelé, kteří pracovali pro hrstku policejních oddělení, a vysoce utajované, nejmenované vládní bezpečnostní agentury.

„Jsem v LA," oznámil Zack.

„V muzeu?"

„Jo."

„Měl jsi být doma." Fallon zněl hluboce ukřivděně.

„Vím, že to pro tebe bude naprostý šok," pronesl Zack, „ale kupodivu nesedím doma čtyřiadvacet hodin denně a nečekám, až zazvoní telefon, v chabé naději, že mi zavoláš. Mám na práci další věci, vzpomínáš?"

Sarkasmus prošel jako obvykle kolem Fallonovy hlavy, aniž by mu třeba jen pocuchal vlasy.

„Potřebuju tě co nejdřív ve Washingtonu," oznámil.

„Ve státě nebo ve městě?" Někdy bylo důležité být trpělivý, když jste pracovali s Fallonem Jonesem. Byl vždycky několik tahů napřed na neviditelné šachovnici, kterou nikdo jiný neviděl. Z nějakého důvodu očekával, že jeho volně spletená síť smluvních agentů dokáže sledovat jeho nepochopitelnou logiku.

„Ve státě,“ vyštěkl Fallon. „Ve městě jménem Oriana. Leží asi dvacet mil východně a trochu severně od Seattlu. Znáš ho?“

„Ne, ale nejspíš ho najdu.“

„Jak brzy?“

„To záleží na tom, jestli stihnu dřívější letadlo z LA, jaký bude provoz na cestě domů, jak dlouho mi potrvá zabalit si pár věcí a pak se dostat do letadla z Oaklandu nebo San Franciska do Seattlu,“ prohlásil Zack.

„Zapomeň na normální lety. Odjeď hned na letiště. Až se tam dostaneš, bude tam na tebe čekat jeden z firemních tryskáčů. Až si doma vyzvedneš věci, dopraví tě do Seattlu.“

Firemní tryskáč představoval jedno ze soukromých, neoznačených letadel Společnosti. Fallon si jedno z nich přivlastňoval jen ve vzácných chvílích, když musel řešit velmi ožehavé situace.

„Jsem na cestě,“ prohlásil Zack.

„To mi připomíná, až budeš balit.“

„Ano?“

„Nezapomeň přibalit nějakou výzbroj.“

Takže Fallon si myslel, že by měl být kvůli svému úkolu ozbrojený. Vypadalo to čím dál zajímavěji.

„Chápu.“ Zack zamířil ke dveřím.

„Proč k čertu zníš tak vesele?“ zeptal se Fallon, náhle podezřívavý. „Takhle dobrou náladu už jsi neměl skoro přes rok. Něco jsi vykouřil, Jonesi?“

„Ne. Řekněme jen, že tvoje načasování je lepší než obvykle.“ Ztlumil hlas. „Zachránil jsi mě před velmi dlouhou a extrémně nudnou přednáškou o budoucnosti Společnosti.“

„Hm.“ Se svou obvyklou nadpřirozenou schopností dát si věci do souvislostí Fallonovi okamžitě všechno došlo. „Elaine Brownleyová ti jde po krku?“

„Sakra, Fallone, ty musíš mít nadpřirozený talent.“

Fallon ho ignoroval.

„Právě jsem ti odmailoval soubor se základními informacemi o případu v Orianě,“ řekl. „Data jsou jen povrchní. Promiň mi to. Pochopíš proč, až si to přečteš. Mimochodem, soubor má kódování třetího stupně.“

Zack ucítil další vzedmutí, další vzrušení. Kódování třetího stupně vysvětlovalo firemní tryskáč a naléhavost ve Fallonově hlase. Dříve

nasazoval všechny páky jen v případech, kdy se jednalo o nebezpečnou organizaci, které dal nedávno přezdívku Noční stín.

Až do případu ve Stone Canyonu nazýval Fallon tajemnou skupinu mocných paranormálních zločinců termínem kabala. Ale Stone Canyon všechno změnil těsně po aféře se začalo ukazovat, že skupina se neskládá z malého množství úzce spolupracujících spiklenců. Namísto toho šlo o vysoce disciplinovanou organizaci, řízenou bezohlednou skupinou lidí a jedním šéfem. Noční stín dokázal, že je ochotný zabíjet, aby dosáhl svých cílů.

„Vezmu si s sebou počítač," prohlásil Zack. „Soubor si prostuduju v letadle."

„Přál bych si, abys nezněl tak zatraceně spokojeně," zamumlal Fallon. „Jsem z toho nervózní."

3

Zack dostudoval dokumenty krátce předtím, než se malý tryskáč dotkl dráhy letiště Sonoma County. Cestu domů do tichého domu ve vinařské oblasti strávil přemýšlením o tom, co se dočetl, hledáním slabých míst, vymýšlením strategie.

Zatímco házel nějaké věci do pytle a vyzvedával svou zbraň a pouzdro z malého podlahového sejfu, telefonoval s Fallonem.

„Neřekl jsi mi, že předmětem dokumentů je dcera Judsona Tallentyrea," řekl.

„Neměl jsem čas zacházet do detailů. Myslel jsem, že by sis to měl radši přečíst v kontextu."

„V jakémsi kontextu." Zatáhl zip na svém vaku.

„Teď už chápeš, proč tak pospíchám. Tohle je velký, Zacku. Cítím to."

„O to se s tebou nehádám." Zvedl pytel a vykročil ke dveřím. „Řekni mi o výletech do Vegas."

Fallon si odfrkl. „Raine Tallentyreová má zřejmě vážný hráčský zlozvyk."

„Podle dokumentů začala do Vegas jezdit zhruba před rokem. Pak se ty cesty staly měsíční rutinou."

„Určitě nebude první psychotronik, u kterého se vyvinula záliba v kasinech. Překvapuje mě, kolik lidí zapomíná, že zákony pravděpodobnosti a prostá stará náhoda se automaticky nevylučují jen proto, že někdo s malým paratalentem se rozhodne zahrát si kostky."

„Hraje karty, ne ruletu nebo kostky. Oko bere. Nikdy nechodí do stejného kasina dva měsíce v řadě. Nikdy nevyhraje v jednom kasinu tolik, aby upoutala pozornost bezpečnosti. Podle tvých informací si však musela domů přivézt v posledních dvanácti měsících stovky tisíc dolarů."

„No jo, tak je v tom dobrá." Ve Fallonově hlase se ozvalo pokrčení ramen. „Možná ti ta informace k něčemu bude."

„Určitě už nemáš nic dalšího o její tetě?"

„Dostal jsi všechno, co mám. Vella Tallentyreová byla sestra Judsona Tallentyrea. Byla psychotroničkou osmého stupně. Slyšela hlasy. Začala trpět dlouhými záchvaty deprese, někdy krátce po třicítce. Minulý rok ji hospitalizovali. Zemřela na srdeční infarkt dvacátého, minulý měsíc.“

„Ve stejný den, kdy zmizel z Oriany Lawrence Quinn.“

„Už chápeš, proč jsem z toho nervózní?“ zavrčel Fallon. „Není potřeba paratalentu, aby si člověk spočítal jedna a jedna.“

„Budu potřebovat dokumenty o Judsonovi Tallentyreovi.“

Fallon se na několik vteřin netypicky odmlčel.

„Mají stupeň čtyři,“ vyšlo z něho nakonec. „Mají k nim přístup jen Rada a Mistr.“

„Sežeň mi je, Fallone.“

Nastala další několikavteřinová pauza.

„Sakra,“ vyprskl Fallon naprosto znechuceně. „Věděl jsem, že to přijde.“

„Co?“

„Děláš na případu pět minut a už rozdáváš rozkazy. Kolikrát ti musím připomínat, že u Jones a spol. jsem šéfem já?“

„Zkusím si to zapamatovat.“

Ukončil hovor a připnul telefon k opasku. Zvedl pytel, prošel velkým, ztichlým domem a krátce se zastavil u hlavních dveří.

Otočil se a pohlédl zpátky na třpytící se kamenné dlaždičky ve vstupní hale, na teplé barvy v toskánském stylu na zdech a uklidňující výhled na zelené vinice a hory.

Byl s domem spokojený po většinu těch šesti let, co v něm žil. Pak ale do jeho života vstoupila Jenna. Přestěhovala se k němu, když začali plánovat svatbu, žila tu dostatečně dlouho, aby tu zanechala svou stopu.

Už nikdy se tu nebude znovu cítit jako doma. Až jeho práce v Orianě skončí, dům prodá.

4

Během let u policie, nejprve jako policista v San Diegu, a pak dokonce i jednou nebo dvakrát během krátké doby jako velitele policie v Shelbyvillu, potkal Wayne Langdon hezkou řádku divných lidí. Nikdo z nich mu však nezpůsobil nezvyklý, naprosto tajuplný pocit, který ho přepadl, když se díval na ženu usazenou na druhé straně jeho stolu.

Nikdo z nich neměl oči jako Raine Tallentyreová.

„Je ta dívka v pořádku?“ zeptala se.

Tak chladně a vyrovnaně, pomyslel si, jako kdyby potkávala oběti sériových vrahů každý den.

Konečně si uvědomil, proč ho její oči tolik znepokojují. Kočka, která se potulovala u zadních dveří stanice, měla oči stejné zlatě-zelené barvy. A měla také stejný pohled. Raine nosila strohé, černě rámované brýle, ty však dojem nijak nezmírňovaly. Měli jste pocit, že dokáže vidět o půlnoci věci, které ostatní lidé nevidí, které nechtějí vidět.

„Doktor ze záchranky mi říkal, že vypadá fyzicky v pořádku,“ řekl. Snažil se přitom nezírat na její oči. „Očividně si ale zažila ošklivé chvilky. Říkala, že se jmenuje Stacy Andersonová. Prostitutka ze Seattlu. Únosce předstíral, že je klient. Přivezl ji sem někdy včera a zavřel ji do té komory. Řekl jí, že je to její trest. Než dveře zamknul, vyfotil si ji. Použil přitom digitální foťák.“

Raine se maličko, viditelně otřásla. Jednou pokývala hlavou, jako kdyby jí zrovna potvrdil něco, o čem se dohadovala.

„Skládá si obrázkové album,“ pronesla. „Suvenýry ze svých úspěchů.“

Je jí něco přes třicet, usoudil. Na ženu je docela vysoká. Svou výšku se ani nesnažila zakrýt nízkými botami, jako to dělala spousta vysokých žen. Podpatky na jejích černých botách musely být vysoké několik centimetrů. Tmavé vlasy nosila stažené dozadu do uzle, který zvýrazňoval ty kočičí oči a její lícní kosti. Její černé sako vypadalo, jako by ho navrhl luxusní italský návrhář pro nějakou

prominentní ženu. Nosila ho rozepnuté přes čokoládově hnědé kalhoty a rolák stejné hnědé barvy.

Žádný snubní prsten, povšiml si. Nepřekvapovalo ho to. Nějaký dobrodruh, možná opilý, by si na takovou ženu snad troufl, ale musel by to být opravdový hlupák, aby se s ní oženil. Tato dáma představovala nebezpečné území. Všichni říkali, že její teta byla prokazatelně šílená. Takové věci někdy přecházejí z generace na generaci.

Raine se ho alespoň nesnažila přesvědčit, že je psychotronička. V každém případě dosud ne. Byla to úleva. Nerad jednal s šarlatány a podvodníky, kteří se v takovýchto případech často objevovali a tvrdili, že mají paranormální schopnosti.

„Říkala jste, že je to poprvé, co jste se vrátila do Shelbyvillu, od té doby, co jste loni přestěhovala svou tetu do Oriany?“ zeptal se.

„Ano. Do té doby používala má teta dům tady v Shelbyvillu na rekreaci.“

Pohlédl na své zápisky. „Evidentně sem ráda zavítala několikrát v roce na delší časové období.“

„Milovala zdejší klid a samotu hor.“

„Podle mých informací jste sem často jezdila na návštěvu, když zde pobývala, takže nejste ve městě úplně cizí,“ řekl.

Nikdy se s Vellou Tallentyreovou nesetkal. Byla hospitalizována několik měsíců před jeho příjezdem do Shelbyvillu. Převzal zde malé policejní oddělení. Slyšel však o ní hodně pověstí. Jeho sekretářka, Marge, mu prozradila, že místní rodiče nikdy nedovolovali svým dětem, aby starý dům navštěvovali o Halloweenu. Mládež si myslela, že byla Vella opravdová čarodějnice. Všechny ty zvěsti o tom, že slyší hlasy, je děsily k smrti. Nejspíš se nelíbily ani jejich rodičům, pomyslel si.

„Ne,“ prohlásila Raine, „nejsem tu cizí, ale opravdu neznám každého ve městě. Kdykoliv jsem sem přijela, pobývala jsem s tetou Vellou, a jsem si jistá, že určitě víte, že ve zdejší společnosti neměla příliš blízkých přátel.“

„Mám dojem, že naše slušné městečko nemáte zrovna v lásce.“

Pokrčila rameny. „Obyvatelé Shelbyvillu se k mé tetě chovali, jako by ji považovali za blázna. Proč bych k nim měla chovat nějaký respekt?“

Rozhodl se to ignorovat. Z toho, co slyšel, měli místní pravdu. „Kdy jste tu byla naposledy?“

„Už je to něco málo přes rok. Když jsem pomáhala tetě Velle se přestěhovat.“

Vella Tallentyreová se tak úplně nepřestěhovala. Byla hospitalizována. Zapsal si poznámku.

„A teď jste se vrátila, protože jste zdědila dům a chcete sepsat seznam majetku s místním realitním makléřem?“ zeptal se.

„Správně. Pan Spicer a já jsme dům procházeli, abychom si ujasnili, co bude potřeba udělat, aby byl připravený na prodej.“

„Jak jste věděla, že dole ve sklepě není všechno v pořádku?“

Mohl by přísahat, že trochu stiskla čelisti a její znepokojivé oči se maličko přimhouřily.

„Všimla jsem si zámku na dveřích od komory. Věděla jsem, že tam nebyl, když jsem byla v domě naposledy.“

„Proč jste zavolala policii? Proč ne třeba zámečníka?“

„Věděla jsem téměř jistě, že to znamená práci pro policii. Neexistoval legální způsob, jak by se zámek dostal na dveře. Dům je soukromý majetek, přes rok uzavřený. Nikdo neměl povolení jít dovnitř kromě Eda Childerse, muže, který se o dům staral. Pracoval pro tetu celé roky. Zemřel však před nějakými šesti nebo sedmi měsíci.“

„Proč jste si byla tak jistá, že Childers nedal zámek na dveře, předtím než zemřel?“ zeptal se.

„Přiznávám, že jsem si nemohla být absolutně jistá, ale, upřímně, ani mě nenapadlo, že by právě on dveře zamkl.“

„Prostě jste došla k závěru, že tam byl spáchán nějaký zločin?“

„Zločin tam *byl* spáchán,“ namítla suše. „Kdokoli vešel do domu mé tety a namontoval ten zámek, se minimálně vloupal do domu.“

Zaklonil se na židli a přemýšlel o tom. Jeho policejní instinkty nebyly úplně uspokojené, ale alespoň měl teď racionální vysvětlení jejího chování. To bylo dobře, protože detektivové ze Seattlu a Portlandu, stejně jako média, už byli na cestě. Musel připravit tiskovou konferenci. Bude to tu jako v cirkuse. Nalezení živé mladé ženy ve sklepě Tallentyreova domu představovalo dosud největší průlom v nevyřešených vraždách přisuzovaných Spalovači těl, a on tomu všemu velel.

„Děkuji, slečno Tallentyreová. Prozatím je to vše. Jak dlouho zůstanete ve městě?“

„Vracím se zpátky do Oriany zítra ráno.“ Vstala a zastavila se s tázavým výrazem. „Ledaže bych zítra mohla do domu. Opravdu bych si přála ho rychle prodat.“

„Teď je to místo činu. A zůstane tak několik dalších dní.“ Vstal. „Omlouvám se za způsobené potíže.“

„Chápu.“ Přehodila si řemínek své tmavě zelené kabelky přes rameno.

„Kde budete dnes v noci?“

„V shelbyvillském penzionu.“ Sundala svůj dlouhý černý plášť do deště z háčku na zdi. „Kontaktní údaje na mne v Orianě máte.“

„Správně.“

Opožděně si uvědomil, že jí měl pomoci s pláštěm. Už ho však měla na sobě. Zvláštní, jak se podobal dlouhé černé pláštěnce.

Podařilo se mu otevřít jí dveře. Zastavila se, než jimi prošla. Měl dojem, že se rozhodla mu před odchodem říci něco nepříjemného.

„Chcete vědět, co mi má intuice řekla o vrahovi?“ zeptala se monotónně.

A je to tady. Zatraceně. Zrovna když začal doufat, že mu nebude tvrdit, že má paranormální schopnosti.

„Jistě,“ pronesl tónem, který zněl stejně vyrovnaně jako její. „Prozraďte mi, co o vrahovi víte.“

Zdálo se, že se ponořila ještě hlouběji do sebe. Její oči se ještě nepatrně přivřely, poznal však, že byla odhodlaná říci mu to, co říci musela.

„Zamkl tu ženu ve sklepě, protože ho takhle trestala jeho matka,“ pronesla tiše. „Nechávala ho ve tmě celé hodiny a pak ho bila opaskem, protože se znečistil, když byl zavřený. Tvrdila mu, že má v sobě ďábla a že ho z něho musí vypudit.“

„Bez urážky, slečno Tallentyreová, ale tohle je přesně ten typ zbytečných charakteristik, které se hodí skoro na všechny pachatele. Dále mi řeknete, že je to organizovaný vrah, je to tak? Že je to běloch ve věku mezi dvaceti pěti a padesáti čtyřmi. Že je to inteligentní samotář bez blízkých vazeb k rodině, církvi nebo společnosti.“

„O těchto věcech nic nevím,“ prohlásila velmi klidně, „mohu vám však prozradit, že hledáte muže, jenž je přesvědčen o tom, že ho posedl ďábel. Považuje se za lovce čarodějnic.“

Těžce vydechl. „Oceňuji váš pohled.“

„První čarodějnice, kterou zabil, byla jeho matka. Svůj zločin zakryl tak, že ji zapálil. To by vám mělo sloužit jako startovní bod. Tato vražda mu očividně prošla, což naznačuje, že jde o nevyřešený případ nebo smrt, která měla vypadat jako nehoda.“

Nezapůsobila na něho. „Říkají tomu chlápkovi Spalovač těl, protože zavraždí své oběti, pohodí je na poli, zapálí jejich těla, čímž zničí všechny důkazy. Nejde o žádné tajemství.“ Odmlčel se, přesto trochu zaujatý. „Proč si myslíte, že zavraždil svou matku?“

„Intuice,“ odvětila chladně.

Teď už mu opravdu naháněla hrůzu. Raine Tallentyreova byla buď skvělá herečka, nebo naprostý cvok jako její teta.

„Dobře, díky, slečno Tallentyreová. Zůstanu s vámi v kontaktu.“

Náhle se otočila na podpatku, vrátila se zpátky ke stolu a zvedla pero. „Dám vám jméno a číslo osoby, které můžete zavolat. Je to Bradley Mitchell, detektiv policejního oddělení v Orianě. Zaručí se vám za to, že nejsem pravděpodobnou podezřelou, případně falešnou psychotronickou hledající publicitu.“

Zamračil se. „Už jste byla zapletená v situacích, podobných této?“

„Ano.“ Odtrhla list papíru a podala mu ho. „Zavolejte detektiva Mitchella. Vysvětlí vám to. Na shledanou, veliteli Langdone. Hodně štěstí na tiskové konferenci.“

„Jak o ní víte?“

„Vždycky se koná tisková konference,“ odvětila. Překvapila ho malým, upřímným úsměvem. „Nedělejte si starosti, nepokusím se vám vypálit rybník. Vlastně bych vám byla nesmírně vděčná, kdybyste médiím neprozradil mé jméno a totožnost.“

„To nebude potíž,“ ujistil ji upřímně. Rozhodně nechtěl, aby ho tisk spojoval s psychotroničkou. Byl by pak všem pro smích.

„Děkuji vám.“ Vyšla ze dveří, dlouhý černý plášť jí vířil kolem bot na vysokých podpatcích.

Chvíli počkal, než odejde, a pak vešel do vedlejší kanceláře. Marge seděla za svým stolem. Zírala zpoza svých obroučků brýlí na čtení na dveře, za nimiž zrovna zmizela Raine Tallentyreová.

Marge bylo šedesát dva let. Celý svůj život žila v Shelbyvillu. Byla jeho zdrojem, kdykoliv potřeboval informace o některém z místních obyvatel. Opřel se o roh jejího stolu.

„Co o ní víte?“ zeptal se.

„Opravdu ne mnoho,“ přiznala Marge. „Vella Tallentyreová tu koupila dům asi před dvaceti lety. Když byla Raine ještě malá,

přiváželi ji za Vellou na návštěvu dva muži. Později už jezdila sama. Občas nakupovala potraviny v místním obchodě a tankovala benzin, ale jinak jsme ji moc nevídali. Zdálo se, že nemá o seznámení s námi místními přílišný zájem. Já jsem ji dokonce do dnešního dne ani nepotkala.“

„A co ten správce domu, Ed Childers? Říkal o ní něco?“

„Ed toho moc nenamluvil. Ale narazila jsem na něho na poště jednoho dne krátce předtím, než zemřel. Tenkrát mi o Raine prozradil něco, co jsem nikdy nezapomněla.“

„Co to bylo?“

„Říkal, že jednou zahlédl fotografii Velly Tallentyreové. Byla pořízena, když byla Vella mladší, když jí bylo kolem třiceti. Ed tvrdil, že Raine Tallentyreová se své tetě podobá jako vejce vejci.“

„Opravdu!“

„Ed už mi pak prozradil o Tallentyreových ženách jen to, že Vella trpěla utkvělým strachem z ohně. Přiměla ho, aby po domě namontoval půl tuctu detektorů kouře. Všude měla spoustu hasičských přístrojů. Ve všech pokojích v horním patře umístila takové ty malé nouzové provazové žebříky. Dokonce ani nedovolovala, aby rozdělal oheň v krbu.“

„Nějaká fóbie.“

„To určitě.“

5

„Jmenuje se Stacy Andersonová,“ prohlásila Raine do svého mobilu. „Policie si myslí, že by mohla být poslední obětí šílence, tisk mu říká Spalovač těl, který řádí mezi prostitutkami v Seattlu a Portlandu.“

„Sakra.“ Andrew Kitredge zněl víc rezignovaně než překvapeně. „Nemůžeš odjet z města ani na den, aniž bys nezakopla o nějakou vraždu.“

Málem se rozesmála. Andrew jako jeden z mála lidí na světě věděl o její malé zvláštnosti, jak tomu říkal, a neměl s tím žádné starosti. Jeho životní partner, Gordon Salazar, ji rovněž bral takovou, jaká byla, včetně hlasů a všeho.

Teta Vella jí rozuměla, samozřejmě, a její otec, kdyby ještě žil, by považoval její parapsychologickou stránku za normální. Judson Tallentyre však zemřel při automobilové nehodě, když bylo Raine šest let, a teď odešla i Vella.

Žádné další blízké pokrevní příbuzné neměla. Její matka zemřela, když jí byl rok a půl. Judson Tallentyre, donucen opustit svůj drahocenný výzkum, aby bojoval s problémy péče o malou dcerku, požádal svou sestru, aby se k nim přestěhovala. Vella souhlasila a hned si malou Raine zamilovala.

Starost o dítě se vyřešila, a tak Judson okamžitě zmizel zpátky ve své laboratoři.

Den jeho pohřbu znamenal v Rainině mladém životě obrat. Malý, smutný obřad se odehrával v šedavém, severozápadním mlžném oparu. Pak následovala noc, které začala říkat Noc ohně a slz. Nepamatovala si z toho osudného večera vše, ale řada děsivých a zneklidňujících obrazů se jí navždy vtiskla do paměti.

Pár měsíců po té strašlivé noci upadla Vella do prvního z mnohých, častých a dlouhých depresivních záchvatů. Vědoma si toho, že už se sama nadále nedokáže starat o malé děvčátko, a děsící se, že by stát umístil Raine do pěstounské péče, obrátila se na svého nejlepšího přítele z dětství, Andrewa Kitredge, a jeho partnera, Gordona.

Andrew a Gordon nezaváhali. Přijali Raine a Vellu do Hvých životů, převzali zodpovědnost za Raine, kdykoliv Vella upadla do jednoho ze svých záchvatů. Nějak se jim podařilo vytvořit rodinu a ochránit Raine před dlouhou rukou státu.

„Netvař se, jako bych to dělala úmyslně," řekla Andrewovi, snažíc se zlehčit atmosféru.

„Vím, že neděláš," souhlasil Andrew. „Musíš ale přiznat, že tvé malé zvláštnosti mají sklon cuchat lidem nervy."

„Fajn, tolik přiznávám."

Cuchala Andrewovy a Gordonovy nervy od doby, kdy jí bylo devatenáct. Tehdy narazila na své první dějiště zločinu: na ženu, kterou zavraždil její manžel.

Uvelebila se pohodlněji na židli, podepřela si své nohy v ponožkách o podnožku a sledovala výhled z okna. Nebylo ještě ani šest hodin, ale noc přicházela v Cascades brzo, zvlášť v této části roku.

„Díky bohu, že byla ta dívka stále naživu," prohlásil Andrew. „Nedovedu si ani představit, čím musela její rodina projít od jejího zmizení."

„Řekla Langdonovi, že nemá žádnou rodinu, alespoň ne takovou, kterou by chtěla kontaktovat. Očividně strávila na ulici několik let. Velitel říkal, že to odpovídá profilu obětí Spalovače těl. Dosud našli tři těla, vždy šlo o mladé dívky z prostředí jako Andersonová. Jedna byla z Portlandu. Zbylé tři ze Seattlu."

„Klasické oběti sériového vraha," přemítal Andrew. „Typ lidí, které nikdo nepostrádá, když zmizí. Zajímalo by mě, proč byla Stacy Andersonová stále naživu, když jsi ji našla."

„Vrah jí prý tvrdil, že nejdřív musí být potrestána tím, že ji zamkne ve sklepě. Myslela si, že svou práci dokončí dnes v noci. Bylo opravdové štěstí, že jsem se dnes rozhodla projít dům s realitním makléřem."

„Myslí si policie, že byly ve Velline sklepě schované i ostatní oběti?"

„Nevím, k jakému závěru policie dojde," pronesla Raine, „ale nezachytila jsem stopy žádných dalších obětí. Jsem si skoro jistá, že Stacy Andersonová byla první, kterou vrah v domě tety Velly schoval."

„Nepředpokládám, že bude policie věnovat pozornost tomu, co jim říkáš."

„Ne. Myslím, že jsem velitele Langdona znervózněla.“

Andrewův smích byl sarkastický. „Občas takhle na policajty působíš.“

„Co mám dělat? Je to dar.“

„Kdy se vrátíš domů?“

Raine překřížila nohy na podnožce. „Zůstanu tu přes noc, jak jsem měla v plánu, protože Langdon říkal, že se mnou možná budou chtít mluvit vyšetřovatelé z Portlandu a ze Seattlu. S prodejem domu ale nemůžu pokročit, dokud policie nesundá pásky z místa činu, takže zítra už budu doma.“

„Zastavím se u tebe dneska odpoledne a nakrmím Batmana a Robina. A chvíli si s nimi pohraju. Mají se dobře.“

„Díky.“

Kočky zneklidňovalo, když zůstaly dlouho samy. A zneklidněné kočky dokázaly v malém bytě natropit spoustu škody. To obzvlášť platilo pro Batmana a Robina, protože jim Raine odmítla dát odstranit drápy. Nebyla schopná se donutit, aby je připravila o jejich jedinou přirozenou obranu jen kvůli svému velmi drahému tkanému obložení dřevěných oken. Věděla velmi dobře, jak důležitý je obranný mechanismus.

„Předpokládám, že velitel Langdon si připíše veškerý úspěch za obrat v případu na své konto?“ konstatoval Andrew. „Jako to vždycky dělal Bradley.“

Andrew a Gordon nikdy její vztah s Bradleym Mitchellem neschvalovali.

„Čirou náhodou je Langdon velmi fotogenický,“ prohlásila Raine pobaveně. „Je to takový drsný venkovský typ. Ve večerních zprávách se bude vyjímat skvěle.“

„Bradley taky vždycky vypadal před kamerami dobře. Bylo by zajímavé zjistit, kolik interview poskytl teď, když už za něj neřešíš jeho odložené případy.“

„Hm.“ Její tón zůstal úmyslně klidný.

Byla stále ještě naštvaná a ublížená, takže se ještě nerozhodla, co podniknout s pracovním vztahem, který ji vázal k Bradleymu. Jejich soukromý vztah – ať už byl jakýkoli – skončil, ale nevěděla jistě, že může jen tak přestat se svou pomocí na jistých případech. Jakýmsi způsobem, který nedokázala vysvětlit Andrewovi ani Gordonovi, nebo dokonce sobě, potřebovala používat paranormální stránku své

povahy. Popírat ji bylo jako snažit se popřít, že vidí nebo slyší a má chuť, hmat a čich.

„Chceš, abychom s Gordonem přijeli do Shelbyvillu?“ zeptal se Andrew.

„Ne, nedělej si starosti, nejsem podezřelá,“ odvětila rychle. „Hodinu jsem odpovídala na otázky velitele Langdona a řekla mu, aby zavolal Bradleymu, jestli si chce ověřit údaje. Zdálo se, že mu to stačilo. Vlastně byl rád, že už se mě mohl zbavit.“

„Řekla jsi Langdonovi, aby zavolal tomu mizerovi?“ zeptal se Andrew dopáleně.

„Bradley je profík, když jde o policejní práci. Zaručí se za mě.“

„A co ten realitní makléř? Jak se jmenuje? Spicer? Jak to všechno vzal?“

„Byl pěkně otřesený. Mám tušení, že když podal Langdonovi výpověď, vrátil se zpátky do kanceláře a zhroutil se. Jedno je jisté: jestli bylo těžké prodat dům tety Velly předtím, teď už se to zdá téměř nemožné.“

„Možná bys ho mohla střelit nějakému nic netušícímu kupci na eBay.“

„No, to není špatný nápad. Nejdřív to místo ale budu muset dát do pořádku.

Zapomněla jsem, kolik beden s obrazy je ve sklepě schovaných. Teta Vella vždycky malovala jak blázen, když pobývala v Shelbyvillu.“

„Byla to její forma terapie,“ vysvětlil Andrew.

„Já vím.“

Telefon v pokoji zazvonil.

„Zní to, jako by ti zvonil další telefon,“ řekl Andrew.

„Nejspíš Langdon s dalšími otázkami.“

„Radši to vezmi. Uvidíme tě zítra. Mám tě rád.“

„Já tebe taky. Ahoj.“

Ukončila spojení a sáhla po druhém telefonu.

„Ano?“

„Slečno Tallentyreová, tady Burton z recepce. Je tu muž, který by vás chtěl vidět. Říká, že se jmenuje Jones. Chcete, abych ho poslal nahoru?“

Křehký šálek, který držela v ruce, s žlutě zeleným květinovým motivem, ztuhl ve vzduchu.

„Jones?“ zopakovala velmi opatrně. Na světě existovala spousta Jonesů, ale v jejím soukromém, přísně kontrolovaném a střeženém okruhu lidí vyčnívalo jméno jako zlověstná světla přijíždějícího vlaku.

„Je to policista?“ zeptala se; navzdory všemu doufala, že náhody se občas stávají.

Ozvalo se tlumené mumlání mužských hlasů. Burton se vrátil k telefonu.

„Říká, že je soukromý vyšetřovatel.“

Odmlčela se. Možná to jméno byla opravdu náhoda. Možná nějaká rodina obětí Spalovače najala detektiva jménem Jones, aby vyšetřil zmizení jejich dcery, a ten se nějak doslechl o dnešních událostech a podařilo se mu ji dnes v noci vypátrat.

A možná by mohla nasednout na koště a uletět.

Srdce se jí rozbušilo. Primitivní pud sebezáchovy ji zanechal nervózní a ostražitou. Rychle zvažovala, že by Burtona požádala, aby tajemný pan Jones odešel. Tolikrát už se ale musela potýkat s realitou, aby věděla, že je velmi tvrdohlavá. Nezmizí jen proto, že si to někdo přeje.

Myšlenka ji zamrazila až do morku kostí. Co když pan Jones dole na recepci je ten samý pan Jones, který tolik vyděsil ji a tetu Vellu té noci před mnoha lety? Pokud ano, čeká ho nemalé překvapení. Už nebyla tím malým šestiletým, k smrti vyděšeným dítětem.

Nebylo úniku. Bude muset zjistit, proč za ní pan Jones přijel do Shelbyvillu.

„Prosím, pošlete ho nahoru, Burtone,“ pronesla.

Odhodila sluchátko do vidlice, položila šálek na tácek a vstala ze židle. Došlo jí, že je bosa. Rychle se znovu posadila a vklouzla do bot. Těch několik dodatečných centimetrů výšky posílilo její sebedůvěru.

Přistoupila k oknu se sevřeným žaludkem, všechny smysly napjaté k prasknutí, a poslouchala kroky na chodbě. Už padla úplná tma. Navzdory svému odhodlání neprojevit strach se cítila jako gazela u napajedla. To srovnání ji rozzlobilo, což se ukázalo jako dobrá věc. Vztek jí dodal sílu.

Kroky zaslechla jenom tlumeně a jen chvíli před rázným, autoritativním zaklepáním na dveře. Pan Jones nedělal při chůzi přílišný hluk.

Zhluboka se nadechla, dodala si odvahu a přešla pokoj. Otevřela dveře.

Neměla žádnou představu, jak bude pan Jones vypadat. Její vzpomínky na Noc ohně a slz nebyly v tomhle směru příliš jasné. Události se staly na pozadí stínů, výkřiků a zmatku. Schovala si tvář na Vellině rameni, protože se bála pohlédnout na nebezpečného pana Jonese. I ve svých šesti letech, dlouho předtím, než se projevila paranormální stránka její povahy, cítila sílu muže, který vtrhl té noci do otcovy laboratoře.

Jediný pohled jí prozradil, že tento pan Jones není ten šatný, který ji a Vellu před lety tolik vystrašil. Prvnímu panu Jonesovi by teď muselo být kolem šedesáti. Tento muž byl jen o pár let starší než ona. Její zjištění jí však útěchu nepřineslo, protože aura síly, která ho obklopovala, byla stejně silná nebo ještě silnější než ta, která vyzařovala z druhého Jonese.

Pan Jones stojící před ní byl vysoký. I ve svých botách byla o několik centimetrů menší než on. Štíhlý a silný muž, který se ve svém těle cítil dobře, muž, který se dokonale ovládal. Vlasy měl krátké a tmavé a jeho oči měly odstín modré, která připomínala ledovce. Na sobě měl černou koženou bundu, černý svetr, tmavé kalhoty a nízké boty.

Okamžitě pochopila, že tento Jones je podobně nebezpečný jako ten, který ji před lety vyděsil, ale z nějakého šíleného důvodu se ho nebála. Z neviditelné energie, kterou vyzařoval, jí vstávaly vlasy na hlavě, necítila však zděšení, byla podivně vzrušená. Vzrůstající pocit pochopení jí projel tělem. V hlavě hledala slovo, které by popsalo neznámý pocit, který ji zaplavil. Mozek jí ho hned poskytl. Byla *uchvácená*.

„Raine Tallentyreová.“

Její jméno pronesl jako tvrzení, ne otázku, jako kdyby ji nějak poznal, což bylo nemožné, protože věděla velmi jistě, že se ještě nikdy nesetkali. Pamatovala by si ho, pomyslela si. Neexistoval prostě způsob, jak by na něho mohla zapomenout, nebo na jeho tlumený, sebekontrole podřízený hlas. Byl to hlas, který by mohl nalákat ženu do postele nebo vyzvat muže k souboji za úsvitu. Tělem jí projela další vlna vzrušení. Ukročila zpátky, aby se od něho trochu vzdálila, zatímco se snažila vzpamatovat.

„Jsem Raine Tallentyreová,“ pronesla.

„Zackary Jones. Říkejte mi Zacku. Jsem tu, abych s vámi uzavřel dohodu.“

Dobře, očividně právě spadla do liščí nory.

„Jakou dohodu?“ podařilo se jí ze sebe dostat.

„Potřebuji vaši pomoc.“ Zvedl hnědou obálku. „Na oplátku vám dám tohle.“

Pohlédla na obálku. „Co je v ní?“

Usmál se pomalým, sebejistým úsměvem muže, který si je jistý, že má všechny trumfy. „Chybějící kousky vaší rodinné historie. V této obálce je vaše dědictví, to, které vám bylo odepřeno, když byl váš otec vyloučen ze Společnosti arkány.“

„Nerozumím vám.“

„Je to jednoduché. Mám odpovědi na otázky, které si kladete celé roky.“

6

Zvolil stejnou taktiku jako vždycky, s chladnou, vypočítavou parapsychologickou intuicí založenou na tom, co věděl a mohl vycítit o svém protivníkovi. Cesta přes práh Raine Tallentyreové byla jasná, jakmile dočetl dokumenty, které mu poskytl Fallon Jones. Velmi málo lidí dokázalo odolat lákadlu odhalit tajemství ze své minulosti.

Zjištění slabých míst a předvídání, co druzí udělají, patřily k jeho talentu. Nebyl na to zvlášť pyšný, ale počínal si v tom doopravdy dobře. Většinu času.

Do své rovnice však nezapočítal svou reakci na Raine. Zaplavila ho vlna energie, rozpálila mu krev a spustila neznámý pocit dychtivého očekávání. Nemohl odtrhnout zrak z jejích fascinujících očí, nechtěl se odtrhnout. Její hlas, měkký a plný života, působil na jeho smysly jako vábení sirén. Cítil v ní nesmírnou sílu. Přitahovala ho stejně jistě jako její vůně a lehká výzva, jež z ní vyzařovala.

Celý život čekal, až se setká se ženou, která s ním tohle provede. Pak ho jeho desetistupňová intuice varovala: možná jde o nejnebezpečnější ženu, se kterou se kdy seznámil. A rozhodně nejpřitažlivější.

„Jste ze Společnosti arkány," pronesla. Nebyla to otázka.

„Jsem členem Společnosti," souhlasil. „Stejně jako vaši rodiče a vaše teta. Jako jste ostatně i vy."

„Ne."

Zvedl obálku. „Podle vašeho spisu vás vaši rodiče zaregistrovali při narození."

„Má matka je mrtvá a Společnost mého otce vykázala."

„Máte pravdu. Ale nikdo vás ani vaši tetu nenutil Společnost opustit."

Její tmavé obočí vyletělo nad černé obroučky brýlí. „Je to jen formalita, ne?"

„Jistě, ale veliká. Po smrti vašeho otce se vaše teta rozhodla odtrhnout vás i sebe od dědictví, které vám oběma patřilo." Nepatrně

pohnul obálkou ve své ruce, jen tolik, aby znovu upoutal její pozornost. „Takže? Chcete odpovědi, Raine Tallentyreová?“

Její úžasné oči se krátce zahleděly na obálku, kterou svíral. „To záleží na ceně, kterou za ně budu muset zaplatit.“

Usmál se a v duchu vrhl kostkami. Vychutnával si pocit, jenž se dostavil, když se ji snažil přechytračit.

„K čertu.“ Podal jí obálku. „Dokumenty jsou vaše, ať už se mi rozhodnete pomoci nebo ne.“

Vzala si ji, nyní ještě opatrnější. „Co se stane, když vám pomoc odmítnu?“

Pokrčil rameny. „Tak prohraju svou sázku.“

Zaváhala, vědoma si své bezděčné zvědavosti. Spoléhal na to. Když její teta zemřela, přišla Raine o poslední spojení s částí její rodinné historie, která vysvětlovala, proč se tolik lišila. Jak by mohla odolat?

Věděl, nejspíš ještě dříve než ona, že vyhrál. Jeho zrcadlový talent zachytil slabé pnutí v koutcích jejích citlivých úst a malý, sotva postřehnutelný pohyb jedné ruky.

„Máte patnáct minut,“ prohlásila a otevřela dveře. „Když se mi nebude líbit, co uslyším, nebo nebudu věřit vám nebo lomu, co se píše v těch dokumentech, odejdete.“

„Domluveno.“

Prošel dveřmi, než si to mohla rozmyslet. Nasměrovala ho k jedné z židlí u stolu.

Pokoj byl větší než obvyklý hotelový pokoj. Disponoval pohodlným prostorem na sezení a plynovým krbem, vydávajícím teplo a příjemnou atmosféru.

Posadil se, ale ponechal si bundu na sobě. Nemyslel si, že by byla připravená vidět jeho zbraň.

Posadila se na druhou židli, přehodila si nohu přes nohu a položila si paže na čalouněné opěrátko. Nenabídla mu čaj, na tácku byl ale vlastně jen jeden šálek.

„Kolik toho víte o Společnosti arkány?“ zeptal se.

Zvedla jedno rameno v malém pokrčení, jako by otázku nepovažovala vůbec za důležitou. Jeho vnímavost mu ale prozradila, že nezájem jen předstírá.

„Velmi málo,“ pronesla. „Teta o organizaci moc nemluvila. Snažila jsem se zjistit něco na internetu, ale nenašla jsem nic užitečného.“

„Společnost má své stránky, ale všechny složitě kódované.“

Ústa se jí stáhla pohrdáním. „Jen další tajný spolek.“

„No, jistě. Ukažte mi skupinu, která může vysledovat svůj původ do pozdního sedmnáctého století a nechová se tajnůstkářsky. Když ji navíc založil alchymista.“

„Sylvester Jones.“

„Správně.“ Usmál se. „Takže tohle víte.“

„Teta se o něm zmínila.“ Na chvíli se odmlčela. „Domnívám se, že šlo o vašeho předka,“ dodala chladně.

„Správně.“ Zašklebil se. „Tihle staří alchymisté byli nechvalně známí svým samotářstvím, tajnůstkářstvím a posedlostí. Musím říct, že Společnost pociťuje hrdost na to, že následuje tyto tradice.“

„Podle mé tety řídí potomci Sylvestera Jonese Společnost od té doby, co byla založena.“ Bubnovala prsty o opěrátko své židle. „Organizace není zrovna demokratická.“

„Je pravda, že od svého založení zastával Mistrovu funkci vždy nějaký Jones,“ přiznal, „ale od viktoriánské doby je volena Řídící rada, která jmenuje Mistra, jenž se následovně zodpovídá Radě, která ho může nahradit. Nebo ji.“

„Když jste tak moderní a polodemokratičtí, proč to tajnůstkářství?“

„Máme své důvody.“

„Například?“

„Přemýšlejte o tom.“ Natočil hlavu k obálce. „Vy jste skutečnost, opravdová psychotronická, ale podle údajů nesepisujete týdenní zprávy pro tisk ani neúčinkujete v talk show.“

Zaváhala a pak se schoulila hlouběji do židle. „Dobře, pochopila jsem to.“

„Společnost byla založena a pokračuje v existenci ze dvou hlavních důvodů: aby řídila výzkum paranormálních jevů a poskytla společenství a útočiště lidem, kteří vlastní paranormální talent.“

Ztuhla. „Útočiště?“

„Jako člen Společnosti jste automaticky propojena s dalšími lidmi jako vy, s lidmi s opravdovým paratalentem, ne s podvodníky nebo šarlatány. Můžete se setkávat s těmi, kteří chápou, co znamená mít další smysly.“ Znovu se usmál, jen zlehka. „Ve Společnosti se psychotronická dispozice považuje za celkem normální.“

„To je ale představa,“ odvětila nevýrazně.

„Během století se reakce veřejnosti na všechno, co zavánělo paranormálnem, měnila z názoru, že jde o čarodějnictví nebo kouzelnictví, na pohled, že jde o čistou fantazii. A uprostřed všeho

stojí důvěřivé typy, kteří naletí guruům, médiím a vykladačům budoucnosti. Nikde mimo Společnost není paranormální svět považován za uznávaný vědní obor a nikde nejsou osoby s paratalentem považovány za normální.“

„Ano, na to už jsem přišla sama,“ odvětila suše.

„Je pravda, že některá policejní oddělení a zoufalé rodiny najímají psychotroniky, když vyčerpají všechny stopy ve složitém případu. To ale nezmění názor průměrné společnosti, že lidé tvrdící, že mají paranormální talenty, jsou guruové, podvodníci nebo politováníhodní blázni.“

Její úsměv byl velmi zářivý a křehký. „Jinými slovy jim naháníme hrůzu.“

Řízl do živého.

„Mám pravdu, že tohle říkali lidé o vaší tetě?“ zeptal se opatrně.

„Tohle někdo říká o mně.“

„Někdo, komu jste věřila?“

„Ano.“

Přikývl. „Budu s vámi mluvit upřímně. Dokonce i ve Společnosti se lidé, kteří slyší hlasy, považují za zvláštní.“

„Aha.“

„Zkuste to nebrat osobně. Lidé se silnými paranormálními schopnostmi vždy znervózňují osoby kolem sebe.“

„Včetně dalších, kteří mají podobný talent?“

„Ano. Mohu vám však zaručit, že ve Společnosti je to zatraceně lepší než mimo ni.“ Pohlédl na obálku. „Podle těch dokumentů jste pomáhala detektivovi jménem Bradley Mitchell na policejním oddělení v Orianě celý minulý rok a půl. Poskytovala jste mu informace, které mu umožnily vyřešit řadu odložených případů a nedávných únosů.“

Strnula. „Vy víte o mé práci s Bradleym?“

„Zdá se, že detektiv Mitchell se stal v oddělení rockovou hvězdou – díky vám. Spekuluje se, že mu svěří celé oddělení, až současný velitel odejde.“

„Vaše informace jsou úplné.“ Vypadala očividně nešťastně. „Mé jméno nebylo v Bradleyho zprávách nikdy zmíněno.“

„Chápu, že jste se snažila být nenápadná. A Mitchell se staral o média.“

Vzpamatovala se, rázná a znovu si jistá sama sebou. „Přesně tak jsem to chtěla.“

„Protože jste nechtěla, aby se k vám chovali jako k nějaké podvodnici nebo k bláznovi, jako se lidé chovali k vaší tetě?“

Pár vteřin vypadala, že ho vyhodí ven, pak mu však věnovala rychlý, oslnivý úsměv. Její krásné oči však zůstaly vážné.

„Tehdy to byly docela dobré důvody,“ odvětila.

„Výborné důvody,“ souhlasil.

„Opravdu toho o mně víte hodně, že?“ Přestala se náhle smát a pohlédla na obálku na stole. „Copak mě a tetu Společnost arkány celé ty roky sledovala?“

„Ne. Mám-li říct pravdu, obě jste zmizely z radarové obrazovky Společnosti, poté co váš otec zemřel.“

„Jak jste se tedy dozvěděl o mém současném životě?“

„To co vím, jsme dali dohromady během posledních dvaceti čtyř hodin. Agentura, kterou zastupuji, je velmi dobrá ve spěšném shromažďování informací. Nemusel jsem ale číst váš spis, abych věděl, jak byste se cítila, kdyby vás předváděli před médii jako policejní psychotroničku.“

„Ne?“ Její brada se trochu nadzvedla. „Pročpak ne?“

„Protože bych se cítil stejně.“

Nevypadala, že by ji to zaujalo. „Opravdu?“

„Vzhledem k tomu, co jste dělala pro policejní oddělení v Orianě během posledních osmnácti měsíců, předpokládám, že máte stejný talent jako vaše teta, nebo něco velmi podobného. Slyšíte hlasy ve své hlavě, ano?“

Seděla bez pohnutí.

„Uklidněte se,“ řekl. „Vím, odkud vítr vane. Já vidím obrazy.“

7

Jeho přiznání ji natolik konsternovalo, že jí chvíli trvalo, než našla hlas.

„To je vaše představa vtipu?“ zeptala se nakonec.

„Nejde o vtip.“ Sledoval ji svýma pozoruhodnýma, záhadnýma očima. „Moje schopnosti se plně rozvinuly v pozdním teenagerovském věku. Každý očekával, že budu další paralovec jako většina mužů v mé rodině.“

„Co je paralovec?“

„Druh paranormálního talentu, který u lidí zvyšuje přirozené schopnosti lovit. Lovci mají nadpřirozeně rychlé reflexy a schopnost odhalit psychotronickou energii, kterou za sebou zanechává násilný čin. Také dokážou velice dobře vidět ve tmě.“

Nakrčila znechuceně nos. „Co rádi loví? Slony? Losy?“

Usmál se. „Možná v dávných dobách, když měla schopnost ulovit velká zvířata vysokou přežívací hodnotu. Dnes raději loví svůj vlastní druh.“ „Předpokládám, že to považují za větší dobrodružství.“

Tělem jí projel šok. „Oni loví lidi?“

„Klid. Většina lovců, které znám, pracuje ve státní správě.“ Na okamžik se odmlčel. „I když musím přiznat, že někteří patří k těm zlým. Ale nikdy nebyli z Jonesovy rodiny.“

„Aha.“ Pohlédla na dveře, přemýšlela, jestli by se k nim neměla rozběhnout.

„Uklidněte se,“ pronesl. „Řekl jsem vám přece, že nejsem paralovec.“

Váhala, rozzlobená. „Umíte také číst myšlenky?“

„Ne. Odborníci tvrdí, že je to nemožné.“

„Co přesně jste zač?“

„Prakticky vzato jsem to, co je ve Společnosti známé jako zrcadlový talent desátého stupně.“

„Co to pro všechno na světě znamená?“ vyptávala se.

„Odborníci dokázali zjistit jen to, že jde o vzácný druh psychometrie.“

„Schopnost cítit věci z dotyku.“

„Správně. Vaše schopnost slyšet hlasy je dalším druhem.“

„Proč vašemu talentu říkají zrcadlový?“

Položil si lokty na opěrátka židle a spojil prsty do tvaru věžičky. Ve vzduchu byla cítit akademická přednáška u krbu. „Slyšela jste někdy o zrcadlové intuici?“

Rychle uvažovala. „Souvisí to s tím, co lidem poskytují společenské náznaky, že? Když vidíme, jak se někdo mračí nebo usmívá, intuitivně chápeme, co se děje. Nemusíme se zastavit a jeho výraz analyzovat.“

„Správně. A když vidíme někoho zvednout nůž, velice rychle dokážeme určit, jestli má ta osoba v úmyslu ukrojit si svůj steak, nebo chce někomu podříznout krk.“

„Četla jsem o tomto fenoménu článek,“ prohlásila. „Podle teorie to má cosi společného se zvláštními neurony v mozku. Umožňují nám duševně odrážet jednání ostatních a provádět rychlá rozhodnutí. Jakýsi elementární mechanismus přežití.“

Poklepal prsty o sebe. „Nikdo neví jistě, jak systémy zrcadlové intuice pracují, ale jedna věc jistá je: téměř každý má danou schopnost alespoň na nějakém stupni. Vlastně to považujeme za samozřejmé, dokud nepotkáme někoho, kdo takový talent nemá, osobu s autismem nebo mentálním onemocněním, například schizofrenika.“

„Tvrdíte mi, že máte paranormální verzi této schopnosti?“

Pohlédl na ni přes poslední články svých prstů. „S mým druhem talentu se mohu dotknout nože nebo zbraně nebo kamene, které byly použity k zabití nebo zmrzačení, a intuitivně odrážet reakce a odezvy osoby, která tu zbraň použila. Mohu vnímat, co chtěla ta osoba udělat, nebo co očekávala oběť. A jsem také zatraceně dobrý v barových rvačkách.“

Zarazila se. „Prosím?“

Usmál se. „Má schopnost mi umožňuje předvídat, co udělá můj protivník. Ale takovému druhu cvičení se snažím vyhnout.“

„Doufala jsem v to.“ Zamračila se. „Mám také zrcadlový talent?“

„Ne. Psychometrie u schopnosti slyšet hlasy pracuje odlišně. Nejde o vizuální talent. I když jste pravděpodobně také desátého stupně jako já.“

„Jak víte, že můj talent dosahuje desátého stupně, ať už to znamená cokoliv?“

„Členové Společnosti jsou seřazeni na škále, které se říká Jonesova stupnice. Její rozmezí čítá od jedné do deseti, podle stupně paranormální energie, člověkem vyzařované. Analytikové museli váš talent odhadnout, protože vás vaše teta nikdy nepřivedla na testování, když se u vás v raném věku objevily paranormální schopnosti.“

Nevěděla jistě, co by měla říci. Nedokázala ani uvěřit, že tu sedí a povídá si o paranormálních talentech s mužem, který se choval, jako by takové talenty patřily k nejnormálnějším věcem na světě, podobně jako hnědé vlasy nebo hnědé oči. Nikdy takovou konverzaci nevedla s naprostým cizincem.

S výjimkou Bradleyho dokonce ani o paranormální stránce své povahy s nikým nemluvila, kromě tety Velly a jejího malého, úzce semknutého kroužku přátel. Vella ji od takových rozhovorů odrazovala a připomínala jí, aby své tajemství nikomu neprozradila. Snažit se vysvětlit samu sebe Bradleymu byla vážná chyba.

Jako kdyby věděl, co si myslí, Zack se na ni soucitně usmál. „Ksakru, přišla jste o zatraceně moc, že jste vyrostla mimo Společnost. Kolik dalších lidí s opravdovými parapsychologickými schopnosti jste za svého života potkala, vedle své tety a otce?“

„Vypátrala jsem lidi, kteří tvrdili, že mají parapsychologické schopnosti,“ přiznala. „Někteří pracovali jako konzultanti u policie. Pár si jich vydělávalo jako věštci. Jeden napsal knihu, jak se spojit se svou paranormální stránkou prostřednictvím snů.“

V krátkém úsměvu mu zazářily zuby. „Četl jsem ji. Naprostá blbina.“

„Ano, to je.“ Náhle se usmála. „Jsem ráda, že si někdo myslí to samé.“

Zaváhala. „Knížka zůstala několik týdnů na seznamu bestsellerů.“

„Všude běhá spousta důvěřivých lidí a stejně tolik podvodníků, kteří toho velice rádi zneužijí.“ Prohlížel si ji se zamyšleným výrazem. „Začínám mít pocit, že s výjimkou vaší tety byli všichni takzvaní psychotronici, se kterými jste se v dospělosti setkala, buď podvodníci, nebo cvoci.“

„Má teta byla velká výjimka.“

„Ano, vím. A vsadím se, že pokaždé, když jste se jí podívala do očí, přemýšlela jste, jestli v nich vidíte svou vlastní budoucnost.“

Důvěrné porozumění v jeho výrazu ji trochu znervózňovalo. Nebyla zvyklá být v přítomnosti někoho, kdo by jí tak důkladně rozuměl. Nedokázala vymyslet žádnou odpověď.

„Chci vám prozradit něco, co v těch dokumentech není.“ Pohlédl na obálku.

„Jeden z našich analytiků sestavil váš psychologický profil. Došel k závěru, že jen zázrakem jste nebyla hospitalizována nebo nemusela brát léky, když jste poprvé začala používat své parasmysly.“

Navzdory ledu, který ji celou zaplavil, se jí podařilo udržet zdvořilý, bezvýrazný pohled. „Znamená to, že si vaši analytici myslí, že skončím v léčebně jako má teta?“

„K čertu, ne.“ V jeho slovech zazněla prostá, absolutní jistota.

Zadržela dech, bála se mu uvěřit. „Proč jste si tím tak jistý?“

„Podle statistik se duševní problémy související s parasmysly objevují brzy, obvykle ve stejné době, kdy se rozvine paratalent. Obvykle kolem osmnáctého roku. Kdybyste měla skončit v psychiatrické péči nebo na dlouhodobém léčení kvůli svým schopnostem, už byste to věděla.“

„Ale teta Vella neměla žádné závažné problémy, dokud jí nebylo třicet dva. Stejně jako je nyní mně.“

„Nebudu vám nic namlouvat, nikdo netuší, proč vaše teta skončila v léčebně. Ale zdá se velmi nepravděpodobné, že to souviselo s jejím talentem. Až do svých třiceti ho zvládala velice dobře.“

„Ale říkal jste, že byli analytici překvapeni, že mě nezavřeli do psychiatrické léčebny!“

„Psychometrie schopnosti slyšet hlasy, zvlášť když dosáhne desátého stupně síly, představuje jeden z nejobtížněji zvladatelných talentů, protože pocity vyvolávají tak silné znepokojení. Bez člověka, který by vás naučil talent ovládat, se lze snadno domnívat, že byste zešílela. Lidé kolem vás to většinou hned napadne a pošlou vás k řadě doktorů. Skončíte na spoustě léků nebo v léčebně. Dojde na sebenaplňující proroctví.“

Sevřela opěrky židle tak pevně, že se jí nehty zaryly do čalounění. „Jako kdyby do mé mysli vtrhl nějaký cizinec. Působí to tak děsivě důvěrně a tak ďábelsky. Cítím se přitom, jako bych byla… znásilněna.“

„Věřte mi, zahlédnout jednou nebo dvakrát, co zažíval nějaký cizinec, když vrazil dýku do hrudi své oběti, je stejně tak ošklivé. Jako bych ten čin spáchal sám. Chvíli poté cítím –“ Náhle se zarazil.

Cítila, že nečekal, že se jí natolik svěří. A nebyl si jist, jestli chce pokračovat.

Pak záměrně znovu poklepal prsty o sebe. Jednou. Dvakrát.

„Cítím se nakažený," vydechl tiše. „Jako by něco z temnoty uvnitř vraha proniklo do mě."

Prohlížela si jeho tvář. „To samé cítím i já."

Ústa se mu zkroutila ve zvláštním, zmateném úsměvu. „Tohle jsem ještě nikomu neřekl. Myslím to o tom, že mě napadne vrahova temnota."

„Ani já." Zhluboka se nadechla. „Vždycky jsem si myslela, že by bylo hloupé, kdybych lidem vykládala, že se bojím, že vstřebám něco z temné energie vydávané skupinou vrahů a podvodníků. Nechtěla jsem vyděsit lidi, kteří mi jsou blízcí, a rozhodně jsem to nepovažovala za vhodné téma na vtipem hýřící koktejlovou párty."

„Ze stejných důvodů jsem mlčel i já."

Sdílená tajemství, pomyslela si. Obrovská důvěrnost situace… nepopsatelná. Jak mohla vést takovou konverzaci s mužem, kterého zrovna potkala? Kam to povede? Možná směrem, jímž sama chce?

„Je dost špatné slyšet hlasy," pokračovala. „Nedovedu si ani představit, že bych prožívala i obrazy."

„Jaké jsou to hlasy?" zeptal se. Zněl doopravdy zvědavě.

„Šepoty," odpověděla pomalu, hledajíc slova. „Ale ne skutečné šepoty, ne skutečné hlasy. Má mysl chápe rozdíl, i když to nedovedu vysvětlit."

Přikývl. V očích se mu zračilo hluboké porozumění.

„Jako kdybych se pohybovala v jedné dimenzi a mezi mnou a další dimenzí visel jen slaboučký závoj," řekla. „Někdo je na druhé straně závoje a mluví. Pokud dávám pozor, mohu příležitostně rozluštit slova. Neslyším ale hlasy, alespoň ne úplně. Cítím je."

„Když dáváte pozor, jak jste říkala, jste vlastně otevřená vůči podnětům, které získávají vaše paranormální smysly, a dovolujete své intuici, aby energii interpretovala."

„Jako by mou myslí procházel duch."

„Někdy také slyšíte šepoty obětí, že?"

Otřásla se. „Ty jsou nejhorší. Nenávidím šepoty vrahů, když ale slyším hlasy obětí, působí to miliónkrát děsivěji, protože vím, že na záchranu už je nejspíš pozdě."

„Existují výjimky. Například dnes, ta dívka ve sklepě vaší tety, a ta unesená oběť, kterou jste Mitchellovi pomohla nalézt před pár měsíci.“

„Ano, máte pravdu. Ale šťastných konců moc není. A odložené případy nemívají nikdy dobrý konec.“

„Kromě spravedlnosti,“ namítl tiše.

„Ano.“

„Nevyzní to nejspíš jako velká útěcha, ale výzkumy Společnosti arkány naznačují, že nejde o skutečné hlasy zločinců nebo jejich obětí, které slyšíte. Podle nich vnímáte jen psychotronický pozůstatek emocí lpících na určitém místě.“

„Chápu, proč ale cítím jen temné, děsivé věci? Nikdy nevnímám štěstí nebo radost, kterou za sebou lidé zanechávají.“

„Vědci věří, že na to existuje evoluční vysvětlení. Hlavním úkolem mozku je zajistit přežití. Obecně řečeno, emoce jako štěstí nebo radost nepředstavují hrozbu, takže, s důležitou výjimkou sexu, paranormální stránka vašeho mozku ignoruje dobré pocity a soustředí se na ty špatné.“

Cítila, jak jí do tváří stoupá horko. „Sexu?“

Vypadal pobaveně. „Sex přímo souvisí s přežitím. Věřte mi, naše paranormální smysly jsou velmi pečlivě naladěné na vibrace spojené s reprodukcí.“

„Ach.“ Možná by bylo nejlepší od tohoto tématu upustit.

„Avšak silné emoce jako strach a vztek a zvrácený chtíč souvisejí všechny s nebezpečím, takže naše parasmysly se přizpůsobily, aby je mnohem ostřeji vnímaly,“ pokračoval. „Naše normální smysly ostatně také.“

Snažila se to vstřebat. „Aha.“

Nastalo další ticho. Zdání intimity v malém, krbem osvětleném prostoru vzrostlo. Mohla by tu sedět a povídat si s tímto mužem po zbytek svého života, pomyslela si. Pokušení neuvěřitelně přitahovalo a nejspíš i nebezpečně. Nastal čas porušit kouzlo, než se stane nerozbitným.

Trochu se na židli narovnala. „Co chcete, Zacku Jonesi? A prosím, nesnažte se mi tvrdit, že si o mě Společnost arkány začala najednou dělat starosti. Kdyby chtěli, už by mě kontaktovali dříve.“

Mírně přivřel oči. Věděla, že uhrála bod.

„Jsem agent Jones a spol.,“ řekl. „Slyšela jste o nich někdy?“

Tělem jí proběhl šok. To bychom tedy měli auru silné důvěrnosti. Snažila se sebrat všechnu svou sebekontrolu a věnovala mu svůj trhni si nohou úsměv.

„Ach, ano," prohlásila velmi tiše. „O Jones a spol. už jsem slyšela."

Přikývl, jako kdyby to čekal. „Takže si vzpomínáte. Myslel jsem si to."

„Pamatuji si velmi dobře, že právě agent Jones a spol. jménem Wilder Jones zničil otcovu celoživotní práci a spálil jeho laboratoř na popel. Také si myslím, že existuje velmi vysoká pravděpodobnost, že teta Vella měla pravdu s hypotézou, že tento muž zařídil, aby můj otec zemřel při automobilové nehodě. Jestli pracujete pro Jones a spol., ztrácel jste čas, když jste mě vyhledal. Nedovedu si na světě představit žádný důvod, proč bych zvedla jediný prst, abych vám pomohla."

8

„Máme dohodu," připomněl jí.

Seber se, ženská, pomyslela si. Už před ní neseděl jen první člověk, jehož kdy potkala, který by plně chápal, co to znamená žít s podivným paranormálním talentem. Díval se na ni muž z Jones a spol. Na to nesmí zapomínat.

„Ne, nemáme dohodu," prohlásila. K čertu, měla by si počínat stejně chladně a necitlivě jako on. „Vstoupil jste do mého pokoje před pár minutami a mával obálkou a já jsem ji přijala. Nic jsem vám za to ale neslíbila."

„Tím, že jste si vzala tu obálku, jste mi dala nepřímý slib."

„Tak mě žalujte."

Znovu se usmál svým nenuceným, sebejistým úsměvem. „Nedělejte si starosti, až si vyslechnete celý příběh, sama budete chtít spolupracovat na mém vyšetřování."

„Řekněte mi jediný dobrý důvod, proč bych chtěla pomoci komukoli z Jones a spol."

„Jenom jeden důvod?" Pokrčil rameny. „Mé vyšetřování se týká vaší rodinné historie. Stačí to?"

„Cože?"

„Myslím, že jsme si dost podobní, když jde o vedení. Máte ho ráda a jste v něm dobrá. Mohu vám zaručit, že spolupracovat se mnou znamená jediný způsob, jak mít tuto situaci v rukou. Jste chytrá a přijdete na to velice rychle. Až se tak stane, vytvoříme tým."

„Vyšetřujete mou rodinu?" Necítila jen ohromení, uvědomila si. Byla úplně vyvedená z míry.

„Nepřímo." Pohlédl na černé ocelové hodinky na svém zápěstí. „Povím vám všechno u večeře. Předpokládám, že lady v městečku najdeme tiché místo, kde bychom si mohli promluvit."

„Nemám hlad."

„Používání desetistupňového talentu vyžaduje hodně energie. Mám potom vždycky hned hlad."

Mluvil pravdu. Najednou si uvědomila, že má hlad jako vlk.

„Nepovažuji večeři za dobrý nápad," prohlásila.

„To dokazuje, kolik toho víte. Večeři mám zajeden z nejlepších nápadů, které jsem za celý den měl.“

Nemělo smysl se s ním přít. Když jí teď prozradil část pravdy, nedokáže si odpočinout, dokud ji neuslyší celou. Navíc měla strašný hlad.

„Myslete na večeři se mnou jako na lékařské rozhodnutí,“ navrhl Zack.

„Proč lékařské?“

„Opravdu potřebujete sklenku červeného vína, nemyslíte?“

Přemýšlela o tom. „Víte, že máte pravdu. Opravdu to připomíná první pomoc.“

„Pojďme.“

Klamně nenuceným pohybem vstal ze židle, hrábl po obálce na nízkém stolku a vykročil ke dveřím. Neohlédl se na ni. Věděl, že nedokáže odolat, aby za ním nešla, věděl, že se musí dozvědět odpovědi, jež jí může poskytnout pouze on.

Z nějakého bizarního důvodu se málem rozesmála. „Sakra,“ vyprskla místo toho. Donutila se vstát. „Jste dobrý.“

Sundal z háčku vedle dveří její dlouhý černý plášť a podržel jí ho. „Já vím,“ prohlásil. „Je to dar.“

Prošli chodbou a sešli do recepce. Zpoza stolu vzhlédl od časopisu Burton Rosser. Burton byl tak nevýrazný, jak jen muž mohl být, pomyslela si Raine. Dokonce i jeho věk se dal těžko odhadnout. Hádala, že je mu hodně přes třicet, ale mohl být o mnoho mladší nebo starší. Nervózní, menší muž se špinavými blond vlasy a očima, které nikdy nezůstaly v klidu. Měla pocit, že strávil spoustu času ohlížením se přes rameno. Podivovala se, kdo nebo co ho pronásleduje.

„Ještě štěstí, že jste zavolal a rezervoval si pokoj, než jste sem přijel,“ zabručel na Zacka. „Máme tu najednou úplně plno.“

Zack vyhlédl na malé parkoviště. Raine sledovala jeho pohled a zahlédla malý dav dodávek od novin.

„Médiím netrvalo dlouho se sem dostat,“ prohlásil Zack.

„Jo, dal jsem jim zbylé pokoje,“ zamumlal Burton. „Než dorazili policisté ze Seattlu a Portlandu, měli jsme plno.“ Vypadal, že se mu ze sledu událostí ulevilo. „Musel jsem je poslat po cestě dál do motelu.“

Zack přikývl, vzal Raine za paži a vedl ji ke dveřím.

Burton na Raine nevlídně pohlédl. „Slyšel jsem, že jste dneska s Dougem Spicerem našla tu dívku ve sklepě domu té čarodějnice.“

Raine se náhle zastavila a otočila se k němu tváří v tvář. Dlouhé záhyby jejího černého pláště se jí rozevlály kolem bot.

Neřekla nic, jen se upřeně dívala na Burtona. Burtonova tvář přešla do temně červené. Několikrát velice rychle zamrkal.

„J-já myslel ve sklepě domu v-vaší tety,“ zakoktal.

Nereagovala. Když se na svých podpatcích otočila zpátky, uviděla, že Zack drží otevřené dveře. V očích se mu třpytilo pobavení a jistý obdiv.

„Vy jste taky dobrá,“ pronesl tlumeně, když kolem něho prošla. „K čertu. Nejsem si jistý, že dokážu odolat ženě, která dovede srovnat chlápka jediným pohledem.“

9

Držel deštník dost vysoko, aby se oba schovali před vytrvalým deštěm. Sychravý, studený noční vzduch dráždil jejich smysly. Cítila se nádherně živá, plná energie a hladová způsobem, který nedovedla vysvětlit. Věděla, že radostné pocity vyvolává muž kráčející vedle ní. Jako kdyby ji nějak vtáhl do neviditelného energetického pole.

V nevysloveném souhlasu zamířili k neonově osvětleným oknům blízké restaurace. Na úzké, dvouproudové ulici, hlavní dopravní tepně městečka, je minula dodávka a SUV.

Shelbyville bylo staré dřevařské město, stejné jako další městečka v hustě zalesněném pohoří Cascades. Továrnu zavřeli již před lety, čímž zanikla ekonomická základna obce. V zoufalé snaze o přežití se obyvatelé pokusili o zkrášlení městečka. Doufali, že přilákají turisty, lyžaře a lidi z města hledající tiché víkendové útočiště. Jejich snaha se dočkala jen částečného úspěchu. U tříblokové silnice, oddělující penzion a restauraci, stálo několik obchodů a galerií. Pod vším pozlátkem moderních výkladních skříní jste však mohli zaznamenat opotřebované kostry upadajícího dřevařského městečka.

„Jak jste věděl, že mám ráda červené víno?“ zeptala se po chvíli.

„Analytici z Jones a spol. získali účty z vaší kreditní karty za posledních několik měsíců, když o vás shromažďovali informace.“

„Nerada vás upozorňuji, ale není to poněkud nelegální?“

„Nejspíš ano. Nechávám to na Fallonu Jonesovi. Když přijde na takové věci, jsem silným zastáncem delegování.“

„Kdo je Fallon Jones?“

„Hlava západopobřežní kanceláře Jones a spol.“

„Váš šéf?“

„Rád si to myslí.“

„Zastává ve Společnosti arkány každý člověk se jménem Jones nějakou význačnou pozici?“ zeptala se. Neobtěžovala se zakrýt svůj nesouhlas.

„K čertu, ne.“ Podařilo se mu tvářit se při otázce ohromeně. „Kde jste na takový nápad přišla?“

„Proboha, to netuším. Dovolte mi, abych tu ve tmě udělala menší pokus. Jak se jmenuje současný Mistr Společnosti?“

K jejímu překvapení na zlomek vteřiny zaváhal, než odpověděl.

„Bancroft Jones," odvětil bezvýrazné.

„Byl někdy Mistrem někdo, jehož příjmení nebylo Jones?"

„Snažíte se mě dostat do defenzivy, že jo?"

„Myslím, že jste tím odpověděl na mou otázku." Pohlédla na obálku, kterou si strčil pod paži. „Co dalšího o mně ty dokumenty říkají?"

„Tak se na to podíváme. Vlastníte návrhářství a půjčovnu kostýmů v Orianě a máte jednoho zaměstnance na plný úvazek. Ráda nakupujete v Nordstromu a libujete si v tunách burského másla."

„Kdybyste žil kdekoliv poblíž Seattlu, taky byste nakupoval v Nordstromu. Takové pravidlo."

„Určitě do těch papírů dopíšu poznámky a komentáře." Volnou ruku vrazila hloupěji do kapsy pláště. „Všechno, co o mně víte, máte v těch dokumentech?"

„Ano. Neměli jsme k dispozici příliš původních údajů a jenom dvacet čtyři hodin na jejich shromáždění. Většina informací v souborech Jones a spol. se týkala vašeho otce, ne vás nebo vaší tety."

V jeho slovech nezaslechla stopy po omluvě. Pouze konstatoval fakta.

„Uvědomuji si," pokračovala chladně, „že dnes neexistuje žádná garance soukromí. Musím vám vsak říct, že když teď vím, že měli Jones a spol. takovou nevýslovnou drzost vyslídit o mně všechny ty informace, hrozně mě to štve."

„To mě nepřekvapuje. Proto jsem vám o tom řekl předem. Chtěl jsem to mít vyřízené, abychom se mohli bavit o jiných věcech."

„Například o tom vyšetřování, s nímž chcete, abych vám pomohla?"

„Správně."

Otevřel prosklené dveře restaurace a podržel jí je. Proplula kolem něho s povlávajícím dlouhým pláštěm.

O patnáct minut později, s objednanou večeří a sklenkou červeného vína na stole, se cítila připravenější na jednání s mužem z Jones a spol.

„Sundáváte si někdy tu bundu?" zeptala se.

„Občas."

Rozhodla se nechat to plavat. Měli přece jen na řešení důležitější věci.

„Řekněte mi o vyšetřování, které se má týkat i mé rodiny.“ Snažila se, aby její hlas zněl tak rázně a věcně, jak jen to šlo.

Rychle zkontroloval restauraci. Všimla si, že okolí kontroluje dvakrát, aby se ujistil, že poblíž nesedí nikdo, kdo by mohl jejich konverzaci zaslechnout. Měli štěstí, že dostali soukromý box vzadu, protože restaurace byla přeplněná. Raine věděla naprosto jistě, že u většiny stolů sedí zaměstnanci médií a možná i několik mimoměstských policistů, ne místní obyvatelé. Mobilní telefony nepřetržitě vyzváněly. Všude se ozývala hlasitá konverzace týkající se délky vysílání a toho, jak získat interview s velitelem Langdonem. Okolní hluk poskytoval dostatečný prostor pro soukromou konverzaci.

Několikrát zaslechla zmínit jméno Douga Spicera, nikdo se po ní však neohlížel. Langdon očividně dodržel své slovo ohledně tiskové konference. Celé městečko Shelbyville už nyní nepochybně vědělo, že právě ona s Dougem Spicerem našli tu dívku, ale mimoměstská média si této maličkosti naštěstí nevšimla.

Zack na ni pohlédl přes stůl. „Pravda je, že musím pracovat se spoustou zatracených souher náhod.“

„S jakými souhrami náhod?“

„Minulý měsíc zmizel vědec jménem doktor Lawrence Quinn. Pracoval v laboratoři Společnosti arkány v Los Angeles.“

Její prsty se sevřely kolem nožičky vinné sklenky. „Stejně jako můj otec?“

„Ano. Quinn vlastně pracoval ve stejné laboratoři jako váš otec a ve stejném oboru. Biochemik, specializovaný na výzkum psychotropních léků.“ Zack upil trochu vína a sklonil skleničku s výrazem mírného překvapení.

„Tohle není moc dobré, že?“

„Nepřijel jste snad do Shelbyvillu kvůli kvalitnímu vínu a delikátním pokrmům.“

„Dobrá, ale proč si tady koupila vaše teta dům?“

„Líbil se jí klid a ticho hor. Povězte mi více o Lawrenci Quinnovi a jeho práci.“

„Možná už víte, že spousta standardních antidepresiv, sedativ a léků proti bolesti má nepředvídatelné vedlejší účinky na lidi s vysokým stupněm parasmyslového vnímání.“

Povzdechla si. „Zjistili jsme to, když se doktoři snažili vyléčit tetu Vellu. Většina léků, které používali, její stav jenom zhoršovala.“

„To nevidím jako něco neobvyklého. Psychotropní léky mají na psychotroniky obecně nepředvídatelné účinky. Společnost vyvíjí v této oblasti spoustu činnosti, snaží se zjistit, která léčiva jsou účinná a která nebezpečná. A každý psychotronik, rozhodnutý experimentovat se zakázaným svinstvem, si opravdu říká o noční můry.“

„Chápu.“

„Abych se vrátil ke Quinnovi, trvalo překvapivě dlouho, než si někdo všiml, že zmizel.“

„Proč?“ zeptala se.

„Zpočátku nastal zmatek, protože si vyžádal dost dlouhou dobu volna. Teprve před týdnem si vedoucí laboratoře konečně všiml, že se Quinn nevrátil zpátky do práce. Nikdo jiný ani Quinna nepostrádal. Žil samotářsky. Neměl žádné blízké přátele ani rodinu. Vedoucí nakonec rozhodl, že něco není v pořádku, a uvědomil Jones a spol. Od té doby uplynulo několik dalších dní. Vyšetřování se ihned rozběhlo, ale doktor Quinn zřejmě zmizel z povrchu země.“

„Předpokládám, že to vašemu šéfovi přijde velmi podezřelé,“ prohlásila.

Mírně se pousmál. „Fallon je podezíravý už od přírody.“

„Proto nejspíš řídí Jones a spol.“

„Nejspíš. V každém případě mu netrvalo dlouho dojít k závěru, že Quinn mohl být napojen na organizaci nazývanou Noční stín. Skupina vytvořila novou verzi zakladatelovy formule.“

Ztuhla. „Mého otce vyloučili ze Společnosti kvůli zvěstem, že provádí výzkum té zatracené formule.“

„Co o tom víte?“

„O formuli?“ Odložila skleničku přesně doprostřed ubrousku. „Velmi málo. Jen narážky, které jsem během let pochytila od tety Velly. Nabyla jsem dojmu, že formule dokáže značně zvýšit přirozený paranormální talent.“

„Teoreticky může pozvednout průměrný talent až na stupeň deset. A stupeň deset, jako jsme vy a já, může vystřelit z tabulky.“ Odmlčel se. „V podstatě by z nás udělala velmi, velmi silné psychotroniky.“

Otřásla se. „Nemyslím, že by se mi to líbilo. Už takhle je hlasy docela těžké zvládnout. Nechci, aby se ozývaly ještě hlasitěji.“

„Jste rozumná žena. Souhlasím s vámi. Ale my máme neobvyklé a obtížně zvladatelné talenty. Věřte mi, existuje spousta intuitivců,

lovců a dalších, co by zabíjeli za drogu, jež by jim pomohla zvýšit jejich talent. A Noční stín přesně tohle rád udělá.“

„Zabije?“

„Už to vloni při několika příležitostech dokázal.“

Pohlédla na něho zmateně. „Všechno kvůli té hloupé formuli?“

„Způsobuje problémy od té doby, co ji objevili v hrobce Sylvestera Jonese.“

„Proč je formule v rámci Společnosti zakázaná?“

Jeho obočí vyletělo nahoru. „Myslíte kromě skutečnosti, že žádný rozumný člověk se nechce setkat se skupinou supersilných parapsychologicky vylepšených kriminálníků?“

Zamrkala. „Kromě toho.“

„Formule je velmi nestabilní a vždycky měla jeden pekelně důležitý háček,“ vysvětloval.

„Jaký háček?“

„Dříve nebo později skončí všichni, kdo si kdy vezmou jakoukoli verzi této drogy, jako mrtvoly nebo šílenci. Předtím se ale nejdříve promění v krutého, nelítostného zabijáka.“

Odkašlala si. „Chápu. Dobře, to může být rozhodně kvalifikováno jako nepříjemný vedlejší efekt.“

„Nevíme mnoho o dlouhodobých účincích poslední verze formule, kterou Noční stín připravil, ale jedna věc se nedávno jasně prokázala. Droga je vysoce návyková.“

„Jak?“

„Pokud si osoba nevezme formuli, následuje během dvou či tří dnů šílenství následované sebevraždou. Z toho, co dokázali Jones a spol. zjistit, využívá Noční stín této malé, důmyslné nevýhody k ovládání svých agentů.“

Otřásla se. „Chápu, že taková taktika může znamenat efektivní způsob, jak udržet ve vlastních řadách disciplínu.“

„V organizaci neexistují žádní přeběhlíci a informátoři, to je jisté.“

„O co Nočnímu stínu jde?“

Pokrčil rameny. „Co chce většina špatných herců. Moc a peníze.“

Usmála se. „Úplnou nadvládu nad světem, hm?“

Na její posměch nereagoval. „Vezměme si jeden malý příklad. Jenom přemýšlejte, co byste dokázala, kdybyste mohla podstrčit několik silných parahypnotizérů, psychotroniků se schopností nařídit hypnotické příkazy téměř komukoliv, do různých organizací a

agentur federální vlády. Mluvíme o možnosti ovládat výkonné ředitele, guvernéry, senátory a prezidenta.“

Trochu nadskočila, rozlila přitom pár kapek vína. Popadla ubrousek a rychle tekutinu vysála. „Dobře, chápu, že to může být velmi zlé. Tvrdíte, že Společnost se s takovými problémy už potkala dřív?“

„Neproběhlo mnoho organizovaných pokusů na znovuvytvoření drogy a její použití k nedovoleným účelům, ale během let se objevilo několik lidí, kteří nedokázali odolat kouzlu experimentování s formulí.“

„Lidí jako můj otec?“ zeptala se mrazivě.

Zack zkřížil ruce na stole a pohlédl na ni s neúprosným výrazem.

„Judson Tallentyre byl nechvalně známý vědec své generace,“ pronesl klidně. „Když zmizel s formulí, nejvyšší prioritou Mistra a Rady se stalo jeho vypátrání a zničení jeho laboratoře i s jeho poznámkami. Všichni z vyšších kruhů Společnosti si oddechli úlevou, když Wilder Jones ohlásil, že svou misi splnil.“

No, alespoň se ji nesnažil uchlácholit sladkými řečičkami.

„Zřejmě bych vám měla přičíst body za upřímnost,“ prohlásila, „ale nechce se mi.“

„To chápu.“

Upila posilující doušek vína a pomalu sklonila skleničku. „Nevěděla jsem, že Tallentyreovo jméno má ve Společnosti tak… tak neblaze proslulý zvuk.“

„Jestli vám to přinese útěchu, jméno je dobře známé pouze na vyšších úrovních.“

„Ach, propána, to je ale úleva.“

„Tallentyreovo jméno neznají ve Společnosti všichni, protože Mistr, Rada a Jones a spol. se záměrně snaží vytvořit dojem, že zakladatelova formule je jen mýtus. Je to součást celkového plánu na odrazení lidí jako váš otec od toho, aby se rozhodli stát se moderními alchymisty.“

„Můj otec nebyl alchymista.“ Hněv jí otřásl. „Byl to vědec. A velmi nadaný.“

„Byl nadaný, to ano. O tom se s vámi nepřu. A proto když se z něho stal ničema, představoval pro nás vážnou hrozbu. Rada neměla jinou možnost než mu v jeho výzkumu zabránit.“

„Máte na mysli zavraždit ho.“

„V dokumentech jsem nenašel nic, co by naznačovalo, že Wilder Jones vašeho otce zavraždil," namítl kategoricky. „Podle všeho šlo opravdu o automobilovou nehodu. O nešťastnou náhodu."

„Jenom další parapsychologické neštěstí?"

„To se stává." Nepatrně nadzvedl obočí. „A neusmívejte se na mě takhle."

Zamrkala a přestala se usmívat. „Jak?"

„Jako byste mi říkala, abych si trhnul nohou. Abych šel do háje."

„Páni. Podařilo se mi poslat do háje muže z Jones a spol. Jaký mě za to čeká trest?"

„Usmívejte se takhle dál a brzy to zjistíte. Chcete teď pokračovat v hraní her, nebo se chcete dozvědět, proč zmizení Lawrence Quinna souvisí s vámi a s vaší rodinou?"

„Vyprávějte mi o Quinnovi. Jestli mě budete nudit, vždycky se mohu vrátit k posílání do háje."

„Slibuji, že vás nudit nebudu. Včera Fallon Jones konečně našel stopu pohřešovaného doktora Quinna. Ukázalo se, že se Quinn objevil minulý měsíc v Orianě."

Zamračila se. „V mém městě?"

„Asi dvacet čtyři hodin, jak odhadujeme. Pak znovu zmizel. Teď přijde ta opravdu zajímavá část. Lawrence Quinn podnikl svou jednodenní návštěvu Oriany ve stejný den, kdy zemřela vaše teta. Jste prvotřídní psychotronička. Povězte mi, jak hodnotíte pravděpodobnost, že všechny tyto události představují pouhou shodu náhod?"

10

Později ji zavedl zpátky do penzionu, nadšený z pocitu, že ji má tak blízko. Navzdory občasným výbuchům ohňostroje u večeře, nebo, sakra, možná kvůli nim, intenzivně vnímal její ženskost. Vzrušovala ho a dráždila ho všemi způsoby, jakými může být muž vzrušován a drážděn. Bylo velmi, velmi příjemné trávit čas s ní, obklopen důvěrností noci a deště a sotva patrného vyzařování prolínajících se vln paranormální energie. Nepodobalo se to ničemu, co dosud zažil.

„To je tedy vše, co máte?“ zeptala se, když došli na vrchol schodů a prošli halou. „Jenom skutečnost, že se Lawrence Quinn objevil v Orianě toho dne, kdy má teta zemřela?“

„Vše, co v tuto chvíli mám. Musíte však přiznat, že to vypadá jako zajímavý startovní bod.“

Zastavila se před svým pokojem se zasmušilým, vážným výrazem na své fascinující tváři. Nemusel použít svou zrcadlovou intuici, aby poznal, že mu hodlá svěřit jedno ze svých mnoha tajemství.

„Všichni si myslí, že teta Vella zemřela přirozeným způsobem,“ pronesla tiše. „Na srdeční infarkt. Nemohla jsem lomu ale uvěřit. Bylo jí teprve padesát devět a měla dobré zdraví. Takže jsem zaplatila soukromou pitvu, než ji zpopelnili.“

„To v dokumentech nemáme.“

„Ráda slyším, že Jones a spol. nejsou vševědoucí a vševidící.“

„Znovu se tak usmíváte,“ varoval ji.

„Promiňte. Nemohu si pomoci.“

„Co pitva prokázala?“

„Nic podivného.“ Vylovila klíč ze své kabelky. „Neobjevil se žádný důkaz, naznačující, že by její smrt způsobilo něco jiného než srdeční infarkt.

Když o tom přemýšlíte, proč by ji Quinn nebo kdokoli jiný chtěl po tolika letech zavraždit? Nebyla biochemická. Byla to malířka.

Malovala obrázky a navrhla spoustu masek, které prodávám v Inkognitu.“

„Netvrdím, že ji někdo zabil. Souhlasím s vámi, neexistuje žádný očividný motiv. Shoda náhod však zůstává a to mi dělá starosti. Stejně jako Fallonu Jonesovi.“

Otevřela dveře, vešla dovnitř a otočila se k němu tváří. „Už jsem se rozhodla. Budu s vámi spolupracovat na vyšetřování.“

„Cením si toho.“

Zkřížila ruce na hrudi a opřela se o rám dveří. Prohlížela si ho přes čočky svých brýlí s černými obroučkami.

„Věděl jste, že řeknu ano, že?“ řekla.

Pokrčil rameny. „Předpokládal jsem, že máte na případu osobní zájem. Na vašem místě bych jednal stejně.“

„Předpokládal jste správně. Chci však, aby mezi námi panovalo jasno. Souhlasím, že s vámi budu spolupracovat, my dva však nemáme stejné cíle.“

Na šíji mu začaly vstávat vlasy. „Co to znamená?“

„Vaším cílem a cílem Jones a spol. je zjistit, co se stalo doktoru Quinnovi. Mě zajímá jenom má teta. Jestli ji zavraždili, chci, aby byl vrah dopaden a potrestán. Dokud mi budete chtít pomoct, pracujeme jako tým.“

Opřel se jednou rukou o dveřní rám. „Domluveno.“

„Dobrou noc, pane Jonesi.“

Uvolnila paže, vytrhla obálku z jeho ruky a tiše, avšak pevně mu zavřela dveře před nosem.

11

„Mrcha,“ vyprskl Fallon Jones.

Zack se zaklonil na židli, položil si paty na podnožku a promluvil do telefonu. „Podívej se na to z té lepší stránky. Máme podobné cíle, alespoň v tuto chvíli. Dokud to platí, máme její spolupráci.“

„A když se ukáže, že neexistuje žádné spojení mezi Quinnovým zmizením a smrtí Velly Tallentyreové?“

„Pak si myslím, že můžeš na celou úmluvu zatraceně rychle zapomenout. Raine nechová ke Společnosti žádné vřelé pocity a nevěří Jones a spol., ani co by se za nehet vešlo. Myslí si, že Wilder Jones zavraždil jejího otce, poté co zničil laboratoř.“

„Mrcha,“ zavrčel Fallon znovu. „Ukaž jí ty zatracené dokumenty. Říkají, že šlo prostě jen o nehodu.“

„Zatímco se bavíme, sedí ve svém pokoji a čte si je. I když pochybuji, že uvěří každému slovu. Já bych nevěřil, kdybych byl na jejím místě.“

„Sakra, všechno je pravda.“

„Jak to víš? Neřídil jsi Jones a spol., když se objevil problém s Tallentyreem. Oba víme, že starý dobrý strýček Wilder by ani nemrkl, kdyby měl upravit pár malých údajů ve zprávě. Neříkali mu Divoký, Wilder, Jones pro nic za nic.“

„Hm.“

Oba tiše přemýšleli o části rodinné historie.

Wilder Jones odešel ze života stejným způsobem, jakým žil, v záři bezohledné slávy. Pracoval právě pro klienta Jones a spol., nejmenovanou vládní agenturu. Podařilo se mu odstranit zloduchy a zachránit mnoho lidí, ale stálo ho to život.

V rodině plné lidí, kteří se často účastnili velice rizikových dobrodružství, přijali Wildera s nevolí kvůli jeho oblibě nesplnitelných úkolů. Závisel na rychlých motorkách, ženách a cigaretách.

V Jonesově klanu existovali lidé zdůrazňující, že byl vždy nestálý. Jiný trvali na tom, že i když se narodil se závislostí na adrenalinu, vymknul se kontrole teprve v několika posledních měsících svého

života. Tato frakce tvrdila, že se mu muselo stát něco dramatického, než přijal úkol, který se rovnal sebevraždě. Zackova matka vždy zastávala názor, že do toho byla zapletena nějaká žena, to však neznělo věrohodně, protože všichni věděli, že Wilder střídal milenky stejně často jako košile. Podle legendy se nikdy neohlížel zpět. Ať už zněla pravda jakkoli, Wilder si své tajemství vzal do hrobu.

„Udělej, co budeš muset, aby s tebou Raine spolupracovala," uzavřel Fallon nakonec. „Stále si myslím, že představuje klíč k celé téhle věci."

Zack se s ním nepřel. Nemělo to smysl. Všichni věděli, že Fallonovy předtuchy měly pravděpodobnost přes devadesát procent.

Neznamenalo to však, že se nikdy nemýlil.

12

Shoř, čarodějnice, shoř.
Spal celou zatracenou laboratoř až na popel.
Potrestej ji. Pak ji upal. Musíš se být jistý.
Odveď ty dvě pryč. Pak všechno znič. Nesmí mít sebemenší šanci. Musíš si být jistý.

Vzbudila se lapajíc po vzduchu, s bušícím pulsem. Noční košile se jí lepila na záda, promočená potem. Dusila se pod přikrývkou. Musela se nadechnout.

Náhle se posadila, odhodila pokrývku stranou, vyhrabala se z postele a vyskočila na nohy. Pár minut jen tak stála, třesoucí se, snažíc se nabýt rovnováhy.

Věděla, že noční můry přijdou. Vždy přišly, když se setkala s narušenou paranormální energií zločince. Zvykla si žít s hlasy ve svých snech po dalších několik nocí.

Dnes v noci ale slyšela další hlas, smíšený s hlasem zločince, temný hlas z Noci ohně a slz. *Odveď ty dvě pryč. Pak všechno znič.*

Posadila se na roh postele a pohlédla na hodinky. Čtvrt na dvě. Zůstala vzhůru do půlnoci, četla dokumenty a zjišťovala, jak nechvalně známé bylo Tallentyreovo jméno v nejvyšších kruzích Společnosti arkány. Pro Mistra a Radu byla dcerou muže, jenž se snažil stvořit paranormální upíry.

K čertu s nimi.

Kroky na chodbě neslyšela. Když se ozvalo tiché zaklepání na dveře, trhla sebou. Podrážděně se zachvěla. V mžiku se rozhodla předstírat, že tlumený zvuk neslyšela. Po několika hodinách ho ale znala natolik dobře, že věděla, že jen tak neodejde.

Přistoupila ke skříni a vyndala tmavě modrý cestovní župan, který si zabalila. Oblékla si ho a uvázala si kolem pasu pásek. Na cestě ke dveřím si prsty prohrábla vlasy a zastrčila si je za uši.

Nejprve se podívala kukátkem. Na chodbě stál Zack. Na sobě měl opět černou koženou bundu, ale tentokrát měl pod ní jen černé tričko. Na tváři se mu rýsoval stín čehosi, co se brzy stane ranním

strništěm. Jednou rukou se tiskl k zárubni dveří, mimo její omezený zrakový rozsah.

Pohled na něho měl na její smysly velmi zvláštní účinek. Všechno nepříjemné, nervózní napětí doprovázející noční můru jako by se proměnilo na jiný druh energie. Rozechvělo ji vzrušení. Roztřásla se dychtivým očekáváním. Znovu si uvědomila svůj puls, avšak tentokrát se třepotal vzrušením.

Otevřela dveře. Ze všeho nejdříve si všimla, že je Zack naboso. Z nějakého důvodu jí pohled na něho, jak tam stál bez bot, připadal neuvěřitelně erotický. Měl velmi hezká, velmi silná chodidla. Nikdy dříve si mužských chodidel nevšimla.

S obtížemi zvedla svůj pohled do jeho tváře.

„Ahoj," řekla, neschopná vymyslet něco trochu inteligentnějšího.

Zack si ji prohlížel s chápavým výrazem.

„Jak moc je to zlé?" zeptal se. Mluvil tlumeně, aby se jeho hlas nedonesl do pokoje přes chodbu.

Nemusela mu nic vysvětlovat, pomyslela si. Projel jí silný pocit touhy. Rozuměl jí, jak jí nikdo jiný rozumět nemohl, když teď byla Vella pryč.

„Hodně," odvětila. „Ale už jsem zažila horší. Ta dívka byla přece naživu."

„Jistě. Ale stále je to zlé, protože víte, co měl v úmyslu. Co udělal už dříve."

„Možná," uznala. Nevěděl všechno, pomyslela si. Nevěděl, že dnes v noci se v jejích snech ozval další hlas. „Proč jste přišel?"

„Předpokládal jsem, že mezi čtením dokumentů a zlými sny nejspíš nebudete moc spát. Sám jsem měl dnes jednu konzultaci. Dva tisíce let stará dýka, používaná na lidské oběti."

„Brrr."

„To mi povídejte." Trochu sevřel rty a jeho oči potemněly sdíleným tajemstvím. „Myslel jsem, že bychom se mohli trochu rozptýlit."

Náhle zůstala znovu bez dechu. Puls jí poskočil. Energie liše praskala v atmosféře kolem nich.

Najednou začal odnikud vystrkovat růžky známý, otravný pocit.

Věděl, že ji přitahuje, věděl, že je dnes v noci zranitelná. Měl v úmyslu využít sexuální energii, která mezi nimi planula, aby jí mohl manipulovat.

Jestli si myslel, že reprezentuje snadnou kořist, měl si to zatraceně dobře rozmyslet.

„Jaký druh rozptýlení jste měl na mysli?“ zeptala se. Do své otázky vložila tolik chladu, kolik dokázala. Sundal ruku z rámu dveří a ukázal jí balíček karet, který držel. „Co si zahrát třeba oko?“

Připravená na bezostyšně svádění byla na pár vteřin vyvedena z rovnováhy. S vynaložením značné vůle se dala opět dohromady.

„Navrhujete, abychom hráli karty?“ zeptala se zmateně.

„Myslel jsem, že při tom přijdete na jiné myšlenky.“

„Chtěla jsem si pustit televizi,“ namítla chabě.

„Z vlastní zkušenosti vím, že to moc dobře neúčinkuje. Je to příliš pasivní. Potřebujete něco, co vás přinutí se trochu koncentrovat, ale ne moc, protože jste na to příliš podrážděná.“

Odhodila své původní podezření stranou. Nepřišel kvůli sexu. Věděl, čím dnes v noci procházela. A co víc, on procházel něčím velmi podobným.

„Už jste tím prošel několikrát, že?“ zeptala se.

„Sny jsou neodmyslitelnou součástí psychotroniku jako vy nebo já. Když mám noční můry, obvykle si naleju pár skleniček skotské a hraju pasiáns.“

„Znám v Orianě jednoho bylinkáře. Míchá zvláštní bylinkový čaj, který používám. Ale žádný jsem si s sebou nevzala.“ Váhavě pohlédla na balíček karet v jeho ruce. „Taky si občas vykládám pasiáns.“

Nic neřekl, jen tam stál. Čekal.

„Dobře,“ souhlasila. Cítila se bezstarostněji než kdy dřív. „Zahrajeme si oko bere.“

Vešel do pokoje. Zavřela dveře. Náhle je zahalila tma. Pocit důvěrnosti rezonoval téměř nesnesitelně.

Rozsvítila lampičku stojící na stolku u okna. V teplém světle se postel – ve dne jen další kousek nábytku – zdála obrovská. Uvědomovala si zmuchlané pokrývky a pomačkané polštáře.

Pozvat ho do svého pokoje byla nejspíš obrovská chyba, ale nedokázala se přimět ho požádat, aby odešel.

Zack přešel nenuceně přes pokoj. Nezdálo se, že by si postele všiml, přesto to nedokázala pustit z hlavy.

Popadla přehoz přes postel a roztáhla ho až přes polštáře; auru sexuální důvěrnosti, prostupující malým prostorem, tím nijak nezmírnila.

Zack zapnul plynový krb. Místo aby se posadil ke stolu, usadil se se zkříženýma nohama na koberec před krbem. Míchal karty.

„Uděláme to zajímavější," řekl.

Zadržela dech. „Jak?"

„Budeme hrát o skutečné peníze." Ze zadní kapsy vytáhl svou peněženku a vyndal nějaké bankovky. „Vsázím dvacet babek."

Už tedy nemusela přemýšlet, jestli hodlá navrhnout svlékací poker.

Přistoupila ke stolu, otevřela kabelku a vyndala svou peněženku.

Odpočítala dvacet dolarů v jedno a pěti dolarovkách. S penězi v ruce se k němu obrátila.

Došlo jí, že v tomhle oblečení, v noční košili se skromným županem po kolena, nemůže zaujmout stejnou pozici se zkříženýma nohama. Po pár vteřinách usilovného přemýšlení se sesula na koberec a zkřížila nohy ve stylu mořské panny, po jedné straně. Doufala, že v této poloze ji župan celou zakrývá.

Zack rozdal karty, každému jednu, rubem nahoru.

Podívala se na svou kartu. Srdcová dáma.

Zack rozdal další dvě karty, každému jednu, lícem nahoru. Kárový kluk pro ni. Jeho vrchní karta byla trojka.

„Stojím," řekla. Pod karty strčila jednodolarovou bankovku.

Zack pokrčil rameny a rozdal si třetí kartu. Oba hleděli na červenou desítku. Otočil svou zakrytou kartu. Další desítka.

„Prohrál jsem," oznámil.

Usmála se. „V kartách jsem byla vždycky dobrá."

Vypadal pobaveně. „Jo, to vidím."

Sebral karty a znovu je zamíchal.

Sledovala jeho ruce, fascinovaná hladkou zručností, s níž se pohyboval.

„Sundáváte si někdy tu bundu?" zeptala se.

Dobrý bože, odkud se to vzalo? Jestli si bundu sundá, bude jenom v tričku a kalhotách.

Zarazil se uprostřed pohybu a uvážlivě na ni pohlédl. Po chvíli se zdálo, že se o něčem rozhodl. Položil karty a stáhl si černou koženou bundu.

Přimražené hleděla na zbraň v ramenním pouzdru.

„Ach." Odkašlala si. „Chápu."

Zvedl karty a vrátil se k rozdávání.

Za dvacet minut vyhrála jeho dvacetidolarovou sázku a k tomu dalších čtyřicet. Uvědomila si, že ji zloduchův hlas neobtěžoval od té doby, co se Zack objevil za dveřmi.

„Měl jste pravdu," ozvala se potěšeně. „Účinkuje to. Dokážu myslet jenom na vyhrání všech vašich peněz."

„Odvádíte dobrou práci."

Zasmála se. „Všiml jste si toho?"

„Dobře, že jsem pokoj zaplatil svou kreditkou." Věnoval jí pomalý, nebezpečně chápavý úsměv. „Ale na svou obranu musím přiznat, že se dnes večer nemohu na hraní soustředit."

Otevřený žár v jeho slovech ji zastihl naprosto nepřipravenou. Sledoval ji s prudkou, divokou sexuální náruživostí, která jako by přišla odnikud. Před chvíli ještě hrál přátelskou partičku karet. Nyní vypadal, jako kdyby z ní chtěl strhat oblečení a vzít si ji přímo na koberci. Žádný muž na ni nikdy nehleděl s takovým zápalem.

Její počáteční podezření se naplňovalo. Zack si byl velmi dobře vědom vzájemné přitažlivosti. Čekal na svou příležitost, nechal se pozvat do jejího pokoje, snažil se ji uchlácholit. Hraní karet použil jako formu svádění. Použil ho, aby zahnal hlasy, a ponechal ji přístupnou a zranitelnou.

Takové poznání ji mělo rozzlobit. A také rozzlobilo, opravdu ano. Ale zároveň zvýšilo hladinu rozechvívajícího vzrušení.

„Tohle nejspíš není dobrý nápad," zašeptala.

Jeho úsměv vypadal ještě nebezpečněji. Neviditelná energie pulsovala ve vzduchu kolem nich.

„Myslel jsem, že jste hráčka," pronesl tlumeně.

Ne, když přijde na tyhle věci, snažila se říci. Z nějakého důvodu však nemohla dostat slova z pusy. Srdce jí teď splašeně bušilo. Hrozilo, že se celá rozplyne.

Úmyslně pomalu jí sundal brýle, natáhl ruku a odložil je na stůl. Pak rozepl své pouzdro s pistolí a odložil ho stranou.

Naklonil se k ní, poskytoval jí spoustu příležitosti uniknout. Ani se nepokusila vyhnout se mu. Uchopil ji, jemně ji k sobě přitáhl krátkým prostorem, který je oddělovaly. Karty se přitom rozházely po podlaze.

Místo aby ho informovala, že není jen známost na jednu noc, objala ho pažemi kolem krku.

Jeho ústa se sklonila k jejím, těžká, žádoucí a žádající. Její tělo mu odpovídalo. Doutnající oheň, který ji spaloval od té doby, co mu

otevřela dveře, se rozhořel do všestravujícího plamene. Nikdy nic takového nezažila, ani nevěděla, že je schopná takové vášnivé odezvy.

Co jí však opravdu rozpalovalo krev v žilách, bylo vědomí, že Zack ji chce stejně tak zoufale jako ona jeho. Na rozdíl od Bradleyho, pomyslela si radostně. Zack se nebál hlasů, které slyšela. Zaplnil ji velkolepý pocit triumfu.

Přitiskla se k Zackovi ještě těsněji, políbila ho s veškerou potlačovanou energií ženy, která se nikdy předtím plně neoddala své vlastní smyslné podstatě. Matně si uvědomovala jeho ruce na pásku svého županu. Část oděvu zmizela.

S chraptivým zaúpěním se Zack svalil na stranu a stáhl ji s sebou. Natáhl ruku a popadl náhradní přikrývku z prádelníku u nohou postele. Rozprostřel ji na koberec rychlým trhavým pohybem, jako kdyby rozhazoval rybářskou síť.

Pak už jen zjistila, že leží na zádech na přikrývce a vzhlíží na Zacka. Zvedl se do sedu. Sledovala, naprosto okouzlená, jak si přetahuje černé tričko přes hlavu a odhazuje ho stranou.

Světlo z krbu ozářilo jeho hladká ramena. Plná nesmírného údivu a nadšení natáhla ruku a dotkla se šlachovité křivky jeho paže. Uvěznil její ruku ve své a teple a vlhce ji políbil do dlaně, až v odpověď sevřela prsty. Něco se jí zároveň sevřelo uvnitř, něco, co vystupňovalo nádherné pnutí o několik dalších stupňů.

Obtočila prsty kolem jeho zápěstí a stáhla si ho na sebe, potřebovala cítit jeho váhu a sílu.

Jeho tlumený, jemný smích byl omamný, opojný.

„Líbí se mi ženy, které vědí, co chtějí," zamumlal s ústy přitisknutými na její krk.

Vsunul jednu nohu mezi její stehna a zhluboka ji políbil. Všechny její smysly vzplály, normální i paranormální. Divoce se k němu tiskla, vychutnávala smyslný dotek jeho svalnatých zad pod svýma rukama. Úmyslně zaryla nehty do jeho horké kůže.

„Dobrý bože." Velmi jemně ji kousl do ucha. „Máš vůbec tušení, co to se mnou dělá?"

V jediném okamžiku objevila novou, smyslnou, vášnivou stránku své povahy, sféru, o jejíž existenci se jí nikdy ani nesnilo.

„Řekni mi to," zašeptala. „Přesně mi popiš, co to s tebou dělá."

„Jsem rozpálený." Jeho hlas v uplynulých několika minutách znatelně zhoustl.

„To je dobře.“ Prstem mu přejížděla dolů po silné páteři. „Co ještě?“

„Tvrdý.“ Štípl ji jemně do bradavky a nechal ji pocítit prudkou erekci tlačící se jí proti stehnu. „Velmi, velmi tvrdý.“

„Tvrdý je také fajn.“ Zvedla své boky proti jeho. „Pokračuj.“

Zvedl hlavu a uvěznil její tvář mezi svými pažemi.

„Víš, nechce se mi teď moc mluvit,“ řekl. „Mám raději činy než slova.“

Pomalu se usmála a uchopila ho za ramena. „Tak se tedy rozhodně čiň.“

„S radostí.“

Sáhl dolů. Zaslechla zvuk spony na opasku a pak jeho zipu. Znovu se posadil, na dost dlouho, aby se zbavil kalhot a spodků. Dalších pár vteřin mu trvalo vytáhnout z kapsy kalhot malý balíček, vyndat z něho kondom a navléknout si ho.

Uložil se vedle ní, těsně se k ní přivinul. Když pohnul rukou mezi jejíma nohama, ztratila schopnost vyjadřovat se slovy. Během pár minut se k němu tiskla, snažila se ovinout kolem něho, snažila se dostat ho dovnitř, než se to vzrušující napětí vytratí.

„Rychle,“ vyhrkla zoufale, dokonce i svým uším. „Prosím. Rychle.“

„Nepospíchej tolik.“ Naklonil se nad ni, políbil ji znovu na krk, rukou přitom stále dělal kouzelné, mučivé věci mezi jejíma nohama. „Máme celou noc.“

Znovu získala svou schopnost mluvit. Popadla ho za ramena a snažila se jím zatřást, aby získala jeho plnou pozornost. Jako by snažila zatřást obrovským balvanem.

„Ty mi nerozumíš,“ vyrazila zpoza sevřených zubů. „Myslím, že už budu.“

„Ach, ano.“ Jeho oči se v záři krbu třpytily. „Já vím.“

„Nechápeš,“ vydechla. „Nikdy jsem tohle s nikým nezažila. Nezkaz to, Jonesi, nebo ti to v životě neodpustím.“

„Ty to tu řídíš, zlatíčko.“ Přesunul se na ni. „Protentokrát.“ Skrytá hrozba jen zvýšila její očekávání.

„Tak blízko,“ dýchala přerývaně. „Tak blízko.“

Nakonec do ní vstoupil, roztáhl ji a nějak přitom stále používal svou ruku.

„Teď se musíš jenom pevně držet,“ zašeptal. „Opravdu, opravdu pevně.“

Zavřela oči a držela se jeho pevného těla.

„To je ono," řekl. „Stiskni mě, jako bys mě nikdy nechtěla pustit."

Začal se v ní pomalu pohybovat. Jasně si uvědomovala paranormální energii planoucí mezi nimi. Jako by se zachytili v tajuplné, pohyblivé auře severních světel. Vytvářeli svou vlastní polární záři, tady, v pokoji číslo šest, v shelbyvillském penzionu.

A pak došla až *tam*, zachytila se velkolepé, pulsující vlny nočních světel, plula na ní noční oblohou plnou hvězd. Nemohla dýchat, ale nezáleželo na tom. Chtěla se smát, chtěla plakat, chtěla zpívat. Dokázala se však jen propadat hlouběji do temnoty.

Matně si uvědomovala, že stáhla Zacka s sebou. Svaly na jeho zádech pod jejíma rukama ztvrdly jako mramor.

Slyšela jeho dlouhé, nekonečné vrčení vítězného vyvrcholení. Na nekonečný okamžik v ní hluboko pulsoval.

Když bylo po všem, zhroutil se na ni a zatlačil ji hlouběji do pokrývky. Zdráhavé se vytrhl z příjemného stavu uvolnění, který se ho zmocnil následně po nejlepším orgasmu, jaký kdy zažil, a otevřel oči. Raine ležela na boku tváří k němu, jednu ruku schovanou pod hlavou. Ve stínech, které vrhal oheň z krbu, vypadaly její oči ještě hlubší a tajemnější než jindy. Pozorovala ho jako někoho úplně nového, neobvyklého, jako někoho, s kým se nikdy dříve nesetkala. Napadlo ho, že ji nejspíš sleduje s podobným výrazem.

„K čertu," pronesl, protahuje si přitom ruce nad hlavou, „kdybych před dnešní nocí nevěřil v paranormální jevy, po téhle zkušenosti bych rozhodně uvěřil."

Zamrkala, překvapená, a pak se rozesmála, lehkým, jiskřivým smíchem, při kterém měl chuť ji pevně obejmout. A právě to udělal.

Ještě stále se smála, když ji zvedl a odnesl do postele.

13

Probudilo ji vytrvalé zvonění pokojového telefonu. Aniž by otevřela oči, natáhla ruku a sáhla po sluchátku.

Její ruka narazila na pevné, mužské rameno. Pak otevřela oči. Rychle. Zároveň se vzpřímeně posadila na posteli. Ucítila poplašenou paniku.

„Co?“ podařilo se jí vykoktat. Jediné slovo z ní vyšlo jako zapištění.

„Uklidni se.“ Zack se zvedl na lokti a sledoval ji pobaveně ospalýma očima. „To jsem já. Pamatuješ si na mě, ne? Na chlapíka, který se s tebou včera v noci válel po zemi?“

Dopadla na ni realita a vzpomínky. Ponížená, věděla, že celá rudne.

„Promiň,“ zamumlala a sáhla po brýlích. „Byla jsem trochu dezorientovaná.“

Ať se propadne, jestli mu přizná, že není zvyklá probouzet se v posteli vedle nějakého muže. Už tak bylo dost zlé, že mu přiznala, že do minulé noci ještě nikdy neměla orgasmus.

„Nedělej si starosti,“ řekl a zívnul. „Zvykneš si. Chceš zvednout ten telefon?“

Brýle už měla na nose. Došlo jí, že telefon stále vyzvání.

„Správně,“ souhlasila rázně. „Telefon.“

Přístroj byl na stolku u jeho strany postele. Aby na něj dosáhla, musela se natáhnout přes něho. Při té představě měla opět okno.

Pobaveně zvedl sluchátko a podal jí ho.

„Ano?“ Držela telefon, jako kdyby ještě nikdy žádný v ruce neměla.

„Slečna Tallentyreová? Tady je Burton z recepce. Omlouvám se, jestli vás budím, ale chtěl jsem vám oznámit, že k vám nahoru jde policejní detektiv.

Snažil jsem se ho přesvědčit, aby počkal, dokud vám nezavolám, ale ten par… tedy ten muž mi ukázal odznak a zamířil ke schodům. Policajti se vždycky chovají, jako by jim patřil celý svět, víte?“

Burton zněl ještě nervózněji než obvykle.

Snažila se soustředit. „Je to velitel Langdon?“

„Ne. Ten chlápek říkal, že se jmenuje Mitchell. Detektiv z Oriany. Říkal, že vás zná.“

„Bradley?“ Zírala na zeď na druhé straně pokoje, snažila se soustředit svou mysl na to jméno. „Je tady?“

„Právě jsem vám to říkal, jmenuje se Mitchell, ne Bradley.“

„Správně. Děkuji.“

Podala telefon zpátky Zackovi. Převzal ho, jedno obočí nadzdvižené, a jemně ho vrátil do vidlice.

„Budeme mít společnost?“ zeptal se neutrálně.

„Ano. Bradleyho Mitchella.“

„Orianského detektiva, se kterým jsi pracovala?“

„Mhm.“ Odhodila lůžkoviny stranou a vyskočila na nohy. „Z nějakého důvodu jsem najednou strašně oblíbená.“

„A budeš ještě oblíbenější, jestli otevřeš dveře takhle oblečená,“ poznamenal Zack suše.

Pohlédla dolů a zjistila, že je úplně nahá. „Ach, sakra.“

Popadla svůj župan a rychle si ho oblékla. Zack se zvedl z postele s přirozeným mužským šarmem. Měl na sobě své spodky. Přešel přes pokoj a zvedl své černé tričko a kalhoty.

Pospíchala do koupelny a zkontrolovala svůj obraz v zrcadle. Neupravené stvoření zírající na ni vypadalo, jako by zrovna vylezlo z postele po noci plné nesmírně vášnivého sexu. Projela si hřebenem vlasy, což na jejím vzhledu však mnoho nezměnilo.

Ozvalo se klepání.

„Otevřu,“ prohlásil Zack trochu příliš nenucené. „Nepospíchej.“

Takřka se řítila do koupelny, ale už mířil ke dveřím. Očekávání z něho vyzařovalo v jasných vlnách. Všimla si, že si oblékl svou koženou bundu.

Když pohlédla ke stolku u postele, uviděla, že zbraň a pouzdro zmizely. Hladina testosteronů v pokoji se náhle prudce zvýšila.

Přešla do modu „pozor, před auto vběhl jelen“. Byl to dobrý nápad nechat Zacka otevřít dveře, nebo velmi, velmi špatný?

Pak se jí myšlenky zázračně pročistily a ona se náhle cítila neobyčejně vesele.

Nechat Zacka otevřít dveře byla výborná myšlenka.

Otočila se a vrátila se do koupelny.

„Díky,“ zavolala přes rameno. „Budu za minutku.“

Zavřela dveře, otočila se a přitiskla ucho na dveře.

Dveře ve vedlejším pokoji se otevřely.

„Promiňte,“ ozval se překvapený Bradley. „Spletl jsem si pokoj. Mohl bych přísahat, že chlapík na recepci říkal číslo šest.“

„Hledáte někoho?“ zeptal se Zack trochu moc ochotně.

„Ženu. Musí to být dveře naproti.“

„V tomto pokoji bydlí žena,“ ujistil ho Zack. „Raine je zrovna v koupelně, chtěla si dát sprchu. Právě jsme vstali.“

„Raine Tallentyreová?“ Bradley byl netypicky nervózní. „Ona je tady?“

„Ano,“ ujistil ho Zack. „Co kdybyste se vrátil dolů na recepci? Dám Raine vědět, že jste tady. Pokud s vámi bude chtít mluvit, přijde za vámi, až dokončí svou sprchu.“

„Poslouchejte, vůbec netuším, kdo ksakru jste, ale něco tady není v pořádku. Jsem Bradley Mitchell z –“

„Z orianského policejního oddělení. Já vím. Mimochodem, hezký odznak.“

„Chci mluvit s Raine,“ prohlásil Bradley. „Hned.“

Raine zamrkala. Bradley používal svůj neoblomný policejní hlas. To nebylo dobré.

„Jde o policejní nebo osobní záležitost?“ zeptal se Zack zdvořile a zvědavě.

„Jde o úřední záležitost.“

„V tom případě byste měl asi nejdříve promluvit s jejím právníkem.“

„To by stačilo, jdu dovnitř.“

„To si nemyslím.“ Zackův hlas zněl najednou mrazivě.

„Nevím, kdo k čertu jste,“ zavrčel Bradley, „ale co se týče mne, mám oprávněný důvod si myslet, že jste mohl Raine Tallentyreové ublížit. Jděte mi z cesty.“

To by tedy mohlo jako malá ženská pomsta stačit. Adrenalin a testosteron ve vedlejším pokoji dosáhly škodlivé úrovně. Nastal čas zasáhnout.

S malým povzdechem lítosti, protože si to právě začala vychutnávat, otevřela dveře koupelny a prostrčila jimi hlavu.

„Bradley,“ zvolala vesele. „Myslela jsem, že slyším tvůj hlas. Co děláš tady, v Shelbyvillu?“

Bradley pohlédl za Zacka a zíral na ni. Zmatek a vztek stáhly jeho fotogenické rysy. Vypadal jako typický policista z televizních seriálů: s tvrdýma očima a hranatou čelistí. Tmavé černé vlasy byly dostatečně dlouhé, aby se vzadu dotýkaly jeho límečku. Dnes ráno si oblékl džíny, u krku rozhalenou košili a sportovní sako.

„Co se to tu sakra děje, Raine?“ zeptal se. Zdál se uchvácen pohledem na ni v županu. „Jsi v pořádku?“

„Je mi fajn,“ ujistila ho. Zkřížila ruce a opřela se ve dveřích, snažíc se o naprostou nonšalanci. „Co tu děláš?“

„Volal mi zdejší velitel.“ Bradley se zamračil. „Chlápek jménem Langdon. Řekl mi, že ty a nějaký realitní makléř jste našli jednu z obětí Spalovače ve sklepě tvé tety. Je to tak?“

„Ano. Dala jsem veliteli tvé číslo kvůli referenci. Myslela jsem, že to bude nejlehčí způsob jak zůstat mimo seznam podezřelých. Nevadilo by ti, kdybychom to probrali později? Chystala jsem se dát si sprchu.“

Bradley vrhl podezřívavý pohled na Zacka. „Kdo je to?“

„Přítel,“ odvětila. Nedokázala odolat, aby mu nevěnovala svůj speciální úsměv.

„Dobrý přítel,“ opravil ji Zack nápomocně. „Jménem Jones. Zack Jones. Mimochodem, taky vás tak štve, když se na vás takhle usmívá? Mě to teda rozhodně štve, když mi to dělá.“

Bradley ho sjel pohledem. Vypadal, že brzy exploduje.

„Prosím, jdi dolů, Bradley,“ prohlásila Raine rychle. „Přijdu za tebou za dvacet minut.“

Bradleyho tvář ztvrdla ještě víc, ale bylo jasné, že mu došly reálné možnosti.

„Dvacet minut,“ vyprskl.

„Nebo tak nějak,“ odvětila sladce.

Bez dalšího slova se otočil a rázoval směrem ke schodišti. Zack za ním zavřel velmi tiše dveře a pohlédl na ni.

„Hádám, že vy dva jste měli společného víc než jen nalezení několika těl a vypátrání nějakých vrahů,“ pronesl bez výrazu.

„Už o nic nejde,“ volila pečlivě slova. „Moje chyba.“

„Co se pokazilo?“

„Já jsem se pokazila. Mezi Bradleym a mnou bylo malé, pěkné přátelství. Udělala jsem tu chybu, že jsem myslela, že se může rozvinout do něčeho dalšího.“ Odmlčela se. „Věděl o hlasech, víš.“

Zack přikývl, náhle porozuměl. „Takže jsi došla k závěru, že mu tvá paranormální stránka nevadí?“

„Jedné noci po případu jsem ho pozvala k sobě. Připravila jsem láhev vína a malé čokoládové fondue. Rozdělala jsem oheň v krbu. Nebudu to rozmazávat, prostě jsem se ho snažila svést.“

„Mám pocit, že to nedopadlo dobře.“

Zrudla. „Bylo to strašlivě trapné pro nás oba. Nakonec mi konečně řekl pravdu.“

„Což bylo?“

„Že myšlenka na milování se ženou, která slyší hlasy, ho opravdu děsí.“

„Víš co?“ pokrčil Zack rameny. „Mě to rozpaluje.“

Rozpačitě na něho hleděla.

„To už víme,“ podařilo se jí ze sebe nakonec vypravit.

Krátce se na ni šibalsky pousmál. „Jo, to víme. Takže jak jste na tom spolu teď?“

„Nijak. Katastrofa v mém bytě se stala minulý měsíc, krátce předtím, než teta Vella zemřela. Překvapuje mě, že tu dnes Bradley je. Myslela jsem, vzhledem k našim oboustranným rozpakům, že se mi bude chtít vyhýbat stejně jako já jemu.“

„A co váš profesionální vztah?“

„Bylo by velmi obtížné stát se znovu jen přáteli nebo kolegy. Minimálně pro mě. Neuvěřitelně mě to ponížilo.“

„Nemluvě o ublížení?“

Zamrkala. „Dobře, přiznávám, že pomyšlení na to, že mu naháním hrůzu, je pro mé ego docela těžké.“

„Proč myslíš, že se tu dneska objevil?“

„Nemám tušení. Naposledy jsem slyšela, že se snaží být slavný.“

Zack nadzvedl obočí. „Jak to?“

„Slyšel jsi někdy o Cassidy Cutlerové?“

Mírně přimhouřil oči. „Proč mi to jméno zní mírně povědomě?“

„Nejspíš proto, že jsi ho viděl na seznamu bestsellerů. Píše o skutečných zločinech.“

„Správně.“ Přikývl. „To ona napsala knihu o vrahovi, který pronásledoval a vyvraždil členy rodiny na Floridě, Policisté nedokázali zjistit, proč si vybral zrovna je. Nakonec zatkli nějakého bratrance, mám dojem.“

„Četl jsi ji?“ zeptala se.

„Proboha, ne. Nečtu takové věci. Mám dost svých vlastních nočních můr. Vím jen to, co jsem se dočetl v novinách.“

Ironicky se usmála. „Vypadá to, že máme něco společného, když se jedná o postelové čtení. Ať už je to jakkoli, Cassidy Cutlerová se zřejmě rozhodla, že její další bestseller bude o jistém detektivovi z oddělení vražd na malém městečku, který nedávno vyřešil řadu odložených případů.“

Zack se rozesmál. „Píše knihu o Mitchellovi?“

„Bradley mi volal před pár dny. Byl velmi rozrušený. Řekl mi, že Cassidy Cutlerová přijela do města s asistentkou a začala si prohlížet okolí.“

„Zajímavé. Zajímalo by mě, jestli má Mitchell v úmyslu jí prozradit, že všechny ty odložené případy dokázal vyřešit díky spolupráci s psychotroničkou.“

Zachvěla se. „Upřímně doufám, že se o mně nikdy ani slovem nezmíní. Pokud jde o mne, může si nechat všechnu slávu pro sebe.“

„Protože poslední věc, co chceš, je tvé jméno v jedné z knížek Cassidy Cutlerové?“

„To je opravdu to poslední.“

14

Bradley usrkl pořádný hlt kávy, odložil roztomilý šálek z čínského porcelánu na podšálek a mračil se na stůl.

„Co je s tebou?“ zeptal se. „Jsi nemocná?“

„Dobrý bože, ne. Vlastně jsem se nikdy necítila lépe.“ Raine si nalila čaj z krásné žluto-zelené konvice. „Proč se ptáš?“

„Nevím.“ Zamračeně zkoumal její tvář. „Vypadáš, jako bys měla horečku, nebo co.“

Potlačila úsměv. „To musí být tou sprchou.“

Malá jídelna penzionu přetékala stejným davem žurnalistů, který naplnil restauraci noc předtím. Hluk mobilních telefonů a rozhovorů zajistil soukromí.

„To není ta zatracená sprcha,“ zamumlal Bradley. „Dneska ráno se s tebou něco děje.“

„No, dobře jsem se včera v noci vyspala,“ odvětila klidně.

Bradleymu ztuhly čelisti. „Jak ses ksakru setkala s Jonesem?“

Seděla tváří ke vchodu do jídelny. Zack stál u předního pultu a bral si šálek kávy v plastovém kelímku a muffin od ztrápeně vypadající ženy od pokladny. Všiml si, že ho pozoruje, a zvedl ruku v obvyklém pozdravu. Zamávala na něho prsty a pak se obrátila k Bradleymu.

„Promiň, co jsi říkal?“ zeptala se.

Zachmuřil se ještě víc. „Kde ses seznámila s Jonesem?“

„Dobrý bože, přece doopravdy nečekáš, že budu svůj osobní život probírat s tebou, že ne?“

„Nevěděl jsem, že máš osobní život,“ zamumlal Bradley.

„Teď už mám,“ pronesla stydlivě.

„Ví Jones, co děláš?“

„Ano. A víš co? Neděsí ho to k smrti.“

Bradley měl dost slušnosti a začervenal se. „Tu noc jsem řekl pár věcí, které jsem tak nemyslel, dobře?“

„Myslel jsi je tak, to je v pořádku.“

Sledovala Zacka, který si vzal kávu a muffin ven do přilehlého vestibulu.

„Podívej," začal Bradley velmi vážně, „i když mezi námi neměl být žádný osobní vztah, neznamená to, že spolu nemůžeme dál pracovat. Jsme tým, Raine."

Naléhavost, která z něho vyzařovala, ji zaujala. Bradley obvykle reprezentoval typ uvolněného, vtipného mužného detektiva. Na její ego rozhodně příjemně působilo pomyšlení, že by žárlil na Zacka. Věděla však téměř jistě, že to nebude ten případ. Nepochybovala, že ho znepokojilo, když ji dnes ráno nalezl s jiným mužem, skoro jistě v tom však nevězelo jeho náhle prozření, že po ní přece jen touží.

„O tom nevím," odvětila tiše. „Byla jsem v poslední době ve stresu kvůli smrti své tety."

„Já vím," řekl rychle. „Práce se ale ukáže jako výborná terapie."

„Potřebuji čas, abych si všechno rozmyslela a zvážila, co chci dělat dál. Objevilo se navíc něco jiného. Jedno souvisí s druhým. Nejsem prostě připravená vrátit se zpátky a pracovat s tebou. Rozhodně ne v tuto chvíli."

Sevřel roh stolu oběma rukama. „K čertu, Raine, není čas, aby sis všechno rozmýšlela. Mám další nevyřešený případ."

Začínala být opravdu zvědavá. Nikdy ho neviděla takhle nervózního. Ani když se chystal někoho zatknout.

Zvedla konvici a dolila si šálek. „Proč ten spěch? Odložené případy přece moc nespěchají."

„Tohle si rodiny obětí nemyslí," řekl, spravedlivé rozhořčení vkládaje do každého slova. „Někteří lidé zemřeli, zatímco čekali na spravedlnost."

Navzdory odhodlání ji přepadl pocit viny. „To si uvědomuji."

Spokojen, že zabodoval, nechal svůj výraz trochu změknout. „Mrzí mě, že na tebe takhle tlačím. Chápu, že smrt tvé tety tě těžce zasáhla a že máš plné ruce práce s vyřízením pozůstalosti. Jsem ale v bezvýchodné situaci."

Teď se dostávali k jádru problému.

„Definuj bezvýchodnou situaci," řekla.

Ztěžka vydechl. „Jde o to, drahoušku –"

Zvedla čajovou lžičku, jako by uchopila kouzelnickou hůlku. „Už nikdy mi neříkej drahoušku."

„Jde o to, že je tenhle odložený případ velmi důležitý. Potřebuji tvou pomoc."

„Proč je tenhle konkrétní případ důležitější než ostatní?"

Rozhlédl se dvakrát po místnosti, aby se ujistil, že je nikdo neuslyší, a pak se znovu naklonil dopředu a ztišil hlas.

„Cassidy přišla se skvělým nápadem pro svou knížku," prohlásil.

Odložila lžičku na podšálek. Hezky to zacinkalo.

„Cassidy Cutlerová," řekla. „Měla jsem tušit, že to přijde."

„Jen mě vyslechni, ano?" prosil Bradley. „Chce mě sledovat při řešení případu od začátku do konce. Procházeli jsme spolu nějaké dokumenty a přišli na jeden, jak dělaný přímo pro tebe."

Čaj jí zaskočil v krku. „Pro mě?"

„Pro nás," opravil se rychle. „Případ, který se ideálně hodí pro tvé, ehm, pozorovatelské a vyšetřovací schopnosti."

Pozorovatelské a vyšetřovací schopnosti byl politicky korektní výraz pro stopy, které odhalovala svými paranormálními schopnostmi. I když spolu pracovali již přes rok, nedokázal stále uvěřit, že vlastní skutečný paranormální talent.

„Na to zapomeň," odmítla kategoricky. „Nechci být v tvé knize."

„Proč ne?" zeptal se.

„Pro začátek bych ztratila svou anonymitu. Oriana není New York nebo LA. Nebyla bych neviditelná. Rozhodně nechci, aby si na mě lidé z města ukazovali na ulici a šeptali, že ve své hlavě slyším hlasy."

„Skvělá publicita pro tvůj obchod."

„Děláš si legraci? Lidé budou říkat, že jsem šílená jako má teta. Takový druh publicity nepotřebuji, věř mi. Chci být schopná nakupovat nebo se účastnit měsíčních setkání Orianské obchodní asociace, aniž bych si dělala starosti, že si o mně lidé šeptají za mými zády."

„Dobře, dobře." Zvedl ruku dlaní dopředu.

„Víš, jak říkali lidé tady v Shelbyvillu mé tetě? Mluvili o ní jako o čarodějnici. A někteří tomu doopravdy věřili."

„Podívej, promluvím si s Cassidy. Možná bude souhlasit, abys měla v knížce jiné jméno."

„Promiň," řekla. „Mám teď na práci spoustu věcí. Nechci se zúčastnit psaní nějaké knihy."

„Jde o něho, že? O chlápka ve tvém pokoji dnes ráno."

„Ne," pronesla mrazivě.

„Kecy. Jak dlouho ho znáš?"

Začíná být opravdu rozzlobená, usoudila. Vyslala svůj speciální úsměv. „Tak se na to podíváme. Kolem šestnácti hodin."

„Šestnáct hodin?“

„Plus minus hodina. Abych ti řekla pravdu, hodinky jsem moc nesledovala.“

Bradley vypadal ohromeně. „Chceš říct, že jsi ho poznala včera a už s ním spíš? Jsi blázen?“

Zarazila se, šálek s čajem na půli cesty k ústům, a jen na něho beze slov hleděla.

„Tomu nevěřím,“ pokračoval, nedbaje na její náhlé mlčení. „Musela jsi přijít o rozum.“

„Nad tím jsi ale vždycky přemýšlel, ne?“ zeptala se, hlas udržujíc naprosto bez výrazu.

Zamračil se. „Přemýšlel nad čím?“

„Jestli jsem nebo nejsem šílená. Proto tě myšlenka, že bys se mnou šel do postele, k smrti děsila, vzpomínáš?“

Zašklebil se. „K čertu, Raine, nevkládej mi slova do pusy.“

„Slovo děsit vyšlo z tvých úst, ne z mých.“

„Podívej, ty neslyšíš hlasy.“

Sevřel ústa. „Jenom si to myslíš. Máš ale přirozený talent na pozorování věcí na místě zločinu, kterých si ostatní lidé nevšimnou, nic víc.“

„Slyším hlasy, Bradley,“ prohlásila rozhodně. „V jistých kruzích je to pracovní výraz pro blázna.“

„Ten chlápek, se kterým jsem tě našel nahoře –“

„Jmenuje se Zack. Zack Jones.“

„Jones. Opravdu jsi mu řekla, že slyšíš hlasy?“

„Ano.“

Bradley na ni hleděl s jasnou nedůvěrou. „A jemu to nevadí?“

„Říká, že ho to rozpaluje.“

„Tady něco nesedí.“

„Sbohem, Bradley. Hodně štěstí s knihou.“

Přehodila si kabelku přes rameno a začala vstávat.

„Prosím,“ zaúpěl. „Potřebuji tvou pomoc. Tahle kniha je pro mě velmi důležitá. Když to vyjde, budu se moct vyšvihnout přímo na místo velitele oddělení. K čertu, možná začnu podnikat.“

„Hodně štěstí,“ řekla upřímně.

„Dlužíš mi to,“ řekl.

„Prosím?“

Naklonil se k ní trochu blíž.

„Před rokem a půl jsem ti udělal laskavost, když jsi za mnou přišla s tou divokou historkou o ženě, která byla unesena a zavražděna svým manželem, pamatuješ?“ pronesl rozhodným, tlumeným tónem. „Nikdo z našeho oddělení nebyl ochotný ti naslouchat ani vteřinu. Já jsem ale nahlédl do starých dokumentů a našel jeden, který potvrzoval detaily, které jsi poskytla. Přesvědčil jsem nadřízeného, aby povolil test DNA. Vypátral jsem toho manžela a dostal jeho doznání.“

„A připsal sis všechny zásluhy za uzavření prvního z dlouhé řady odložených případů, které ti pomohly ke slávě. Řekla bych, že jsme si kvit, Bradley.“

„Do prdele. Měli jsme náš vztah nechat na profesionální úrovni. Proč jsi do toho chtěla motat osobní věci?“

Trochu sebou trhla, pak se jí podařilo ovládnout se. „Moje chyba. Myslela jsem, že jsme víc než jen kolegové. Myslela jsem, že chápeš –“ zarazila se. „To je jedno, za selhání komunikace přebírám plnou odpovědnost. Teď už musím jít. Velitel Langdon říkal, že detektivové z Portlandu a Seattlu se mnou možná budou chtít ráno mluvit. Jakmile všechno skončí, vrátím se zpátky do Oriany. Musím řídit svůj podnik.“

Vstal a popadl ji za zápěstí. „K čertu, Raine, my dva jsme tým.“

Zack se zhmotnil ve dveřích. Vyrazil ke stolu. Cítila nebezpečné vibrace přes půlku místnosti.

Demonstrativně pohlédla na své uvězněné zápěstí. „Myslím, že bys mě měl radši nechat jít,“ pronesla tiše. „Hned.“

Bradley si konečně všiml přibližujícího se Zacka. Rychle ji pustil. Výraz na tváři mu ztvrdl.

„Prober se, Raine,“ zavrčel. „Nezajímá mě, jestli ti Jones sundává v posteli ponožky. Nezjevil se tu jen tak zčistajasna. Ať už je to kdokoli, něco od tebe taky chce, je to tak? A není to jen žhavý, upocený sex.“

„To není tvá starost.“

Bradley se pustil do plného výslechu.

„Nemůžu uvěřit, že jsi ho potkala teprve včera,“ řekl. „Co spolu máte společného?“

„Dá se říci, že je to starý rodinný přítel.“

15

O hodinu později se Zack ramenem opíral o zeď pokoje a se zkříženýma rukama pozoroval Raine, jak ukládá toaletní potřeby do svého malého kufříku s nejnutnější výbavou. Po rozhovoru v jídelně vypadala jinak, pomyslel si. Vrátila se do své bezpečné zóny.

„Interview s detektivy netrvalo dlouho," prohlásil.

„Nejspíš proto, že je rozhovor se mnou nezajímal." Zavřela svůj malý kufřík. „Jsou příliš zaměstnaní prohledáváním místa činu. Mám také dojem, že je velitel Langdon varoval, že to nemám v hlavě moc v pořádku."

„Řekl ti, kdy se budeš moct vrátit do domu?"

„Ne, ale nejspíš to ještě pár dnů potrvá." Ušklíbla se. „Bude pěkně těžké ho teď prodat."

„Nikdy nevíš. Možná narazíš na nějakého šíleného kupce, kterého bude vzrušovat koupě skutečného hororového domu."

„V Shelbyvillu?" Vydala krátký, posměšný zvuk. „Mám mizivou šanci."

„No, alespoň jsi zůstala mimo střed pozornosti. Tohle místo je plné reportérů a fotografů. Dnes ráno jsem na parkovišti viděl další dvě zpravodajské dodávky. Nikdo si tě ale nevšímá."

„Díky bohu."

„Podle místních ranních novin je úspěch za záchranu té dívky připisován Spicerovi."

„Budiž mu to přáno. Langdon nejspíš obrátil pozornost jeho směrem."

„Co budeš dělat s Mitchellem?"

„Nic, alespoň ne hned. Nasadila si svůj pršiplášť."

„Nehodlá to vzdát."

„Nejspíš ne." Naposledy se rozhlédla po pokoji a zkontrolovala, jestli něco nezapomněla. „Myslí si, že kniha, kterou chce Cutlerová napsat, mu pomůže v kariéře."

„Bude pro něho zatraceně těžké pokračovat v zářivých výkonech bez tvé pomoci."

„Bradley vyřešil spoustu případů, než mě potkal," namítla tiše. „Je to dobrý policajt."

„Co ti dnes ráno řekl, že jsi se zase stáhla do sebe?"

Pohlédla na něho s rozšířenýma očima. „Nevím, o čem to mluvíš."

Nic neřekl, čekal.

Pevně sevřela rukojeť kufříku. „Dobře, poukázal na to, že náš vztah vzrostl z nuly na šedesát za velmi krátkou dobu. Zřejmě si myslí, že jsem si dovolila nechat se svést a že ty po mně nejspíš chceš něco jiného než jen žhavý, upocený sex."

Tiše zapískal. „Myslel jsem si to. Taková poznámka rozhodně vysvětluje utlumení postkoitálního nadšení."

Zarděla se a vyrazila ke dveřím, s kufříkem v závěsu. „Odcházím. Uvidíme se v Orianě."

„Uvidíš mě ve svém zpětném zrcátku." Spustil ruce a odtáhl se od zdi.

„Pojedu hned za tebou. Ještě pár věcí, než odejdeš."

Zastavila se u dveří a sledovala ho s nevzrušenou nedůvěrou. „Co?"

Přistoupil k ní a chytil ji prsty za bradu.

„Mitchell měl pravdu," řekl. „Opravdu od tebe něco chci."

„Já vím." Osvobodila svou bradu z jeho sevření. „Ale to je v pořádku, protože já mám také svůj plán."

„Chceš zjistit, jestli byla tvá teta zavražděna."

„Ano."

„Jinými slovy, pokud jde o využívání jeden druhého, jsme si oba kvit," shrnul.

„Správně," souhlasila.

„Další věc, na kterou by sis měla vzpomenout," pokračoval uvážlivě, „je to, že žhavý, upocený sex přišel až poté, co jsme uzavřeli dohodu."

Dvakrát zamrkala, obezřetně ho sledovala zpoza svých tmavých řas.

„Takže?" pronesla mírně vyzývavě.

„Nešel jsem s tebou do postele, abych tě přiměl ke spolupráci. Už jsi souhlasila, že mi pomůžeš, protože tě to zajímalo. Šel jsem s tebou do postele, protože jsem s tebou chtěl žhavý, upocený sex. A měl jsem dojem, že ty chceš žhavý, upocený sex se mnou. Mýlil jsem se?"

„Ne,“ odvětila vzdorně, zahnaná do rohu. „Nemýlíš se. Žhavý, upocený sex nemá s naším obchodním ujednáním nic společného.“

Než se mohla odtáhnout, rychleji políbil.

„Jsem rád, že máme mezi sebou jasno,“ řekl.

Ustoupila zpátky, otevřela dveře a vyšla ven na chodbu.

„Čím více však o tom přemýšlím,“ promluvila přes rameno, zatímco kráčela ke schodišti, „tím víc souhlasím se starým rčením o míchání práce s potěšením. Není to dobrý nápad.“

„To dokazuje, kolik toho víš,“ pronesl něžně.

Předstírala, že ho neslyšela, a sešla dolů ze schodů. Věděl však, že slyšela každé slovo.

16

Lovec čarodějnic vešel do pokoje s elektronickým bezpečnostním zámkem. V shelbyvillském penzionu nebylo žádné opravdové zabezpečení. Nikdo ho nepotřeboval. Až dodnes si město užívalo pověsti místa s téměř nepatrnou zločinností. I z tohoto důvodu si Shelbyville vybral jako svou domovskou základnu pro svou poslední řadu honů na čarodějnice.

Jakmile uviděl odlehlý, ze tří stran krytý dům Tallentyreových na konci dlouhé, osamělé cesty, okamžitě věděl, že se dokonale hodí pro jeho účely. Patřil opravdové čarodějnici. Hodilo se, že bude použit na zničení dalších jejího druhu. Celé měsíce se ujišťoval, že bude bezpečné dům použít. Několik dalších týdnů trvalo vybrat první čarodějnici, kterou by v něm potrestal. Teď přišla všechna jeho práce vniveč.

Jaká teta, taková neteř. Raine Tallentyreová očividně zdědila tetinu temnou moc. Také čarodějnice, jedna z nejmocnějších, s jakými se kdy setkal.

Přemohl ho vztek, zatlačil všechny další pocity. Během mrknutí oka zničila Tallentyreova čarodějnice všechno, co v Shelbyvillu tak tvrdě vybudoval. Teď si musí najít pro svou práci jiné místo.

Nejdřív ale musel zjistit, proti čemu stojí. Raine Tallentyreová se projevila jako hrozba, s níž nepočítal. Musel ji odstranit, ale postupovat přitom opatrně. Byla očividně velmi nebezpečná.

Dívka, kterou zavřel v komoře, naštěstí nikdy neviděla jeho tvář. Při práci vždy nosil lyžařskou masku. Avšak skutečnost, že byla nalezena předtím, než mohl dokončit její trest, jím tvrdě otřásla. Stále se ujišťoval, že policii nemůže říci nic, co by je k němu dovedlo. Poprvé ve své kariéře lovce čarodějnic však cítil hluboké znepokojení. Dříve se vždy mohl spolehnout na očistné účinky ohně, který zničil všechny důkazy.

Po dlouhé, bezesné noci však konečně porozuměl. Tuto zkoušku na něho seslal sám ďábel.

Pochopil, že jeho práce už nepůjde tak snadno jako v minulosti. Postoupil na další úroveň síly a musí lovit mnohem mocnější čarodějnice. Musí být připravený.

Pochopil, že příjezd Raine Tallentyreové do Shelbyvillu a její objevení uvězněné čarodějnice nebyla žádná náhoda. Pokud chtěl přežít a zesílit, musel ďáblovi dokázat, že je mocnější než Raine. Musel ji ulovit a zničit – jako ulovil a zničil všechny podřadnější čarodějnice, které následně potrestal.

Tiše stál a prohlížel si malý prostor. Bylo riskantní sem dnes přijít, než pokoj uklidí, potřeboval však něco osobního, předmět, který by poznala, až ji začne lovit. Čarodějnice musí, musí poznat strach, než si pro ni přijde. Zjistil, že příprava mu vždy přináší největší potěšení. Někdy strávil celé týdny a měsíce sledováním svých obětí, aby je vystrašil.

Kradl se po pokoji, hledaje to, co potřeboval. Chvíli přemýšlel nad jedním z povlaků na polštář, ale pak ho zamítl. Chtěl něco zajímavějšího.

Na věšáku na ručníky v koupelně visela vlhká žínka, byl to ale velmi běžný kus látky. Nebylo na ní nic osobitého. Nejspíš by ji ani nepoznala. To by nešlo.

Pospíchal z koupelny. Oči mu padly na podnos s čajovým servisem.

Natáhl se a zvedl jemně malovaný šálek.

Perfektní.

Později odpoledne ke svému zděšení zjistil, jak Langdon a detektivové z Portlandu a Seattlu s případem postoupili. Na poště kolovaly zvěsti o vzorcích DNA a vlasů, a dokonce i o jeho vzácných fotografiích. Ta hloupá holka si pamatovala všechny možné detaily, věci, které se mu mohly vrátit, aby ho pronásledovaly.

Zaplavily ho panika a vztek. Za tohle všechno mohla Tallentyreová, ta čarodějnice. Zvedl čajový šálek a mrštil jím o zeď. Křehký porcelán se roztříštil na kusy.

Třesoucí se poklekl najedno koleno a střípky posbíral.

Shoř, čarodějnice…

17

„Nemůžu uvěřit, že pracuješ na případu s člověkem od Jones a spol.,“ prohlásil Andrew. Otevřel troubu, aby zkontroloval paellu.

„Ne, že bych měla na výběr,“ namítla Raine. „Ne potom, co mi řekl, jak se ten vědec ze Společnosti arkány objevil tady v Orianě v ten samý den, co teta Vella zemřela.“

Kuchyň nedávno přestavěli. Leskla se novými moderními přístroji. Stará deska na kuchyňské lince byla nahrazena zelenou žulou a dvířka od skříněk byla vybavena oslnivými skleněnými výplněmi.

Žádné povrchní změny však nemohly změnit pocit, který Raine zažívala pokaždé, když vešla do pokoje. Tohle byl domov. Když vyrůstala, žila sice s tetou Vellou v domě naproti, ve skutečnosti však trávila většinu času zde a užívala si bezpečí a tepla, které jí poskytovali Andrew a Gordon. V této kuchyni si psala úkoly a učila se péci sušenky.

Do Oriany dorazili se Zackem před pár hodinami. Pozvání na večeři přišlo hned, jak zavolala Gordonovi, aby mu pověděla, co se děje.

„Přiveď ho dnes večer na večeři,“ řekl Gordon.

„Máte ale spoustu práce s balením na ten cestovatelský kongres,“ připomněla mu. „V pět ráno musíte odjet na letiště. Nechcete, abychom vás přece dnes večer obtěžovali.“

„Jestli si myslíš že odjedeme z města, aniž bychom tvého pana Jonese zkontrolovali, tak se prober.“

Zack přijal předvolání na večeři s překvapivým klidem. „Chtějí si mě prohlédnout. To rodiny dělávají.“

Raine pocítila malý záblesk pýchy a uspokojení, když to řekl. Měla rodinu, stejně jako on. Pravda, její sestávala jen ze dvou lidí, z nichž žádný nesdílel její DNA, ale na tom nezáleželo. Pojil je k sobě jiný druh pout. Dnes v noci stavěl její klan vozovou hradbu, ochranitelsky se kolem ní shromažďoval a vysílal Zackovi mírná varování. Andrew a Gordon se ujišťovali, že si je vědom skutečnosti, že není sama, bezbranná.

Šafránem provoněná vůně paelly se linula z otevřené trouby. Raine uznale začichala.

„Voní to výborně," vydechla.

„Za chviličku to bude." Andrew zavřel dvířka. „Rýže je skoro hotová. Za deset minut připravím garnáty a mlže."

Ve svých padesáti letech, s ustupujícími vlasy, působil upraveně, udržovaně a elegantně.

„Nevěřím, že se o tebe po tolika letech Jones a spol. zajímají," řekl.

„Nezajímají se o mě," namítla. „Starají se jen o nezvěstného vědce. Snaží se ho najít."

„Stejně jako našli tvého otce?" řekl Andrew s pochmurným výrazem.

„Ano." Otevřela zásuvku a vyndala šlehač. „Dali mi nějaké dokumenty. Musím přiznat, že to vypadá, jako by se taťka zapletl do nějakého potenciálně nebezpečného výzkumu."

„Na tom nezáleží, Raine. Jones a spol. nejsou FBI. Je to jenom soukromá vyšetřovací agentura. Nemají zákonnou pravomoc vpadnout na soukromý pozemek a všechno zničit."

„Já vím."

„Prostě nechápu, jak by mohla Vellina smrt souviset s tím zmizelým vědcem. Ne po tolika letech."

„Musíš přiznat, že působí dost podivně, jak se toho dne objevil tady ve městě."

Andrew přivřel oči nesouhlasem a znepokojením. „Celé se mi to nelíbí, Raine. Jones mě znervózňuje."

„Nelíbí se ti?" zeptala se. Pozorně ho sledovala, protože i když Andrew neoplýval žádným paranormálním talentem, byl to výborný znalec lidí.

„Abych řekl upřímně, nevím, co si o něm mám myslet." Andrew zvedl sklenku s vínem z linky a upil doušek drahého cabernetu. Pak skleničku odložil.

„Ačkoli, není jako Bradley, že ne?"

„Ne."

„To jsem dnes večer pochopil. S Bradleym je všechno jasné. Ale Zack se skrývá tisíc mil hluboko. Vidíš jenom to, co chce, abys viděla." Andrew na ni pohlédl. „V tomto ohledu se ti hodně podobá."

Raine se soustředila na šlehání pronikavě vonícího balzámového octa s drahým olivovým olejem, na němž Andrew trval. Tudíž ho používali na všechno, od vaření po salátové dresinky.

„Kdybych byla zločinec," přemýšlela, „nechtěla bych mít na stopě ani jednoho z nich."

„Ale který z nich by ti dělal největší starosti?"

Raine přestala šlehat. „Dobře, tohle je divná otázka."

„A jaká je odpověď?"

Pokrčila rameny. „Větší starosti bych si dělala kvůli Zackovi."

„Proč?"

Zlehka poklepala metlou o mísu. „Nejspíš proto, že vím, že by neskončil, i kdyby stopa vychladla. Bradley by si počínal praktičtěji. Vzdal by to a šel by pátrat po jiném padouchovi."

„Mám stejný dojem." Andrew pomalu vydechl. „I když ti něco povím."

„Co?"

„Třebaže mám podezření ohledně Zackových důvodů, s nimiž tě kontaktoval, musím přiznat, že jsme podle mého názoru všichni jeho dlužníkem."

Raine vytřeštila ohromeně oči. „Proboha, proč?"

„Gordon a já jsme si o tebe v poslední době dělali starosti."

„Víte, že jsem se necítila moc dobře."

„Nebyla jsi jenom trochu nešťastná," podotkl Andrew významně. „Začínali jsme uvažovat, jestli si nezahráváš s opravdovou depresí."

„Hej, tak hrozné to snad nebylo." Zarazila se a přemýšlela o tom. „Nebo ano?"

Andrew se usmál. „Ne že bys neměla oprávněné důvody. V posledních týdnech jsi ztratila svou jedinou známou pokrevní příbuznou, ženu, která ti nahrazovala rodiče. Pak tě pustil k vodě Mitchell. Navíc ses musela postarat o Vellin majetek. A v neposlední řadě jsi včera zakopla o další zločin."

„Ještě že poslední situace měla víceméně šťastný konec. Mohlo to dopadnout o mnoho hůř."

„Máš pravdu. Když jsme spolu ale včera večer telefonovali, můžu říct, že i když jsi našla tu mladou ženu naživu, připravovala ses na obvyklé noční můry. Poznal jsem to v tvém hlase."

Pokrčila rameny. „Noční můry jsou součástí toho všeho."

„To říkáš vždycky. Dnes večer, když jsi vešla hlavními dveřmi se Zackem Jonesem, jsi však vypadala jinak."

„Opravdu?“

„Jako kdyby ses odrazila ode dna a byla připravená pustit se zase do boje.“

Raine vhodila metlu do dřezu. „Zack mi prozradil, že depresivní nálady tety Velly nesouvisely s jejím paranormálním talentem.“

Andrew chvíli informaci vstřebával. Pak se mu tvář rozsvítila pochopením.

„No to mě podrž,“ pronesl tlumeně. „Tak proto je ti líp. Jones tě ujistil, že tvá malá zvláštnost tě nepřivede do blázince.“

„Zdál se v tom tvrzení velice jistý. Tvrdil, že duševní problémy spojené s parapsychologickým talentem se projevují mnohem dříve. Kolem dvacátého roku. Společnost arkány zřejmě tuhle otázku zkoumala.“ Zaváhala. „Také mi řekl, že kdyby teta Vella kontaktovala Společnost, jejich odborníci by jí nejspíš mohli pomoci.“

„Víš, několikrát jsem Velle navrhoval, aby právě tohle udělala,“ řekl Andrew.

„Opravdu? Co říkala?“

Otáčel sklenkou v ruce, vypadal utrápeně. „Jenom brečela a tvrdila, že to nejde. Že už je prý pozdě. Bála se Společnosti a Jones a spol. Nevěřila nikomu, kdo byl ve spojení s oběma organizacemi. Zděsila by se, kdyby věděla o Zacku Jonesovi.“

„Já vím.“

Zhluboka vydechl. „Myslím, že bys měla něco vědět. Když jsi mi řekla, že tě kontaktoval muž z Jones a spol., zamrazilo nás s Gordonem až do morku kostí. Báli jsme se, že se historie bude opakovat.“

Nakrčila nos. „To sotva. Nejsem zapletená v žádném ilegálním drogovém výzkumu.“

„Tak jsem to nemyslel. Wilder Jones se jedné noci neobjevil jen tak zčistajasna a nevypálil laboratoř tvého otce. On a Vella měli poměr.“

Šok ji omráčil, takže nemohla pár vteřin promluvit.

„Byli milenci?“ dostala ze sebe nakonec.

„Skoro dva měsíce. Wilder Jones Vellu svedl, lhal jí a využil ji, aby našel tvého otce a jeho laboratoř.“

Opřela se zády o linku, naprosto šokovaná. „Proč se na něho nepamatuji?

Vzpomínám si, že jsem Wildera Jonese viděla poprvé té noci, kdy on a jeho muži vtrhli do laboratoře.“

„Vella se obávala, že kdybys zjistila, že se s ním schází, bála by ses, že tě možná opustí. To by nikdy neudělala, samozřejmě. Našla by způsob, jak zůstat s tebou, i kdyby se vdala. Nenechala by tě s tvým otcem samotnou. Chtěla ale nejdřív vědět najisto, že se její vztah s Wilderem někam ubírá, takže si myslela, že bude nejlepší tě před vším ochránit.“

Zavrtěla hlavou. „Zní to neuvěřitelně. Nic jsem netušila.“

„Vella mu zcela propadla. Řekla nám, že je poprvé v životě zamilovaná. Gordon a já jsme se o tebe starali, když chtěli být s Wilderem v noci sami.“

„Není divu, že se tu noc chovala tak hystericky, když Jones a jeho muži zničili laboratoř. Zradil ji muž, kterého milovala. Ze všeho, co se stalo, obviňovala samu sebe: ze smrti mého otce a ze zničení jeho práce.“

„Ano.“

„To určitě mnohé vysvětluje,“ pronesla Raine tiše. „Po té noci už nikdy nebyla jako dřív.“

„Ne,“ souhlasil Andrew, „to nebyla.“

„Co se stalo s Wilderem Jonesem? Objevil se tu ještě někdy?“

„Ne. Zmizel.“

„Ubohá teta Vella,“ zašeptala Raine. „Teď už alespoň vím, proč vám můj vztah s mužem od Jones a spol. dělá takové starosti.“

„Ano.“

„Tentokrát je to ale jiné,“ dodala rychle.

„Protože si myslíš, že je k tobě Zack upřímný?“

„Ano.“

„Možná jenom používá jiný způsob, jak s tebou manipulovat.“

„Možná se tetě Velle podobám, ale nejsem ona. Mám oči na šťopkách, Andrewe.“

„Já vím, ale –“

Raine k němu přistoupila, ovinula ho pažemi a objala ho.

„Chci ti teď něco říct,“ prohlásila.

Andrew se ironicky usmál. „Bude to pro můj organismus další šok? Jestli ano, myslím, že bych si měl nejdřív dát druhou skleničku.“

„Vzpomínáš, co jsi řekl před pár minutami? O tom, že když jsem ztratila tetu Vellu, přišla jsem o osobu, která mi nahrazovala rodiče?“

„Chápu.“ Andrew ji jemně poplácal po rameni.

„Mýlil ses,“ řekla Raine.

Andrewova ruka se zarazila na jejím rameni.

„Milovala jsem tetu Vellu celým svým srdcem a vím, že i ona milovala mne,“ pokračovala Raine. „Starala se o mě ze všech sil. Ale ty a Gordon jste mí skuteční rodiče.

Všechno, co potřebuji vědět o životě, jsem se naučila od vás.“

„Ach, Raine.“

V Andrewových očích se zaleskly slzy. Objal ji pažemi. Potom spolu dlouho stáli v kuchyni a jeden druhého pevně drželi.

18

„Podle mě je Mitchell pěkný mizera," prohlásil Gordon.

„Využil Raine, aby vypadal jako brilantní detektiv. Nechal ji myslet si, že mu jde o její blaho, až se do něho zamilovala, Když mu vyznala své pocity, ponížil ji."

„Já vím," řekl Zack. „Vyprávěla mi celý příběh v Shelbyvillu."

Seděli s Gordonem v obývacím pokoji v hlubokých kožených křeslech před krbem, skleničky v rukou. Zvuky a vůně večeře vycházely z kuchyně spolu s tlumeným šepotem hlasů. Nebýt výslechu, kterému se právě podroboval, pohodlně by se usadil a užíval si příjemný, klidný večer a domácí jídlo. Místo toho prodělával zkoušku ohněm.

Věděl, že ne náhodou je s Raine od sebe oddělili téměř ihned poté, co prošli dveřmi. Chytří, důvtipní policisté vždycky podezřelé vyslýchají odděleně.

Gordon měl stříbřité vlasy a vypadal spořádaně. Něco v jeho očích, jeho sestřihu a držení těla volalo do světa, že je to bývalý voják.

„Takže vy jste z Jones a spol.?" řekl Gordon.

„Ano," přikývl Zack.

„Víte, Raine má s Jones a spol. ošklivé zkušenosti."

„Slyšel jsem."

„Byla v otcově laboratoři té noci, co ti parchanti vtrhli dovnitř a zničili všechno kolem. Byla ještě malé dítě. Vzpomínám si, že měla ještě měsíce poté noční můry. Ta noc a ztráta otce ji těžce traumatizovaly."

„Uvědomuji si, že Jones a spol. tu situaci nevyřešili moc dobře," uznal Zack.

„Vella vždy trvala na tom, že Wilder Jones zodpovídá za smrt Judsona Tallentyrea."

„Jsem si téměř jistý, že to neodpovídá pravdě."

Gordon nadzvedl obočí. „Téměř?"

„V dokumentech nic nenaznačuje, že Tallentyreova smrt byla něco jiného než automobilová nehoda." Ochutnal výborné víno a odložil skleničku. „Navíc Jones a spol. takhle nepracují. Není to nějaká

tajná, mafiánská organizace nebo společnost plná rváčů, nýbrž vyšetřovací agentura. Vyšetřujeme.“

Gordon si rozhořčeně odfrkl. „Rainina otce více než vyšetřovala. Vella nám vyprávěla, že muži z Jones a spol. zničili jeho celoživotní práci.“

„Odehrál se extrémní případ,“ řekl Zack.

Gordon se uvelebil ve svém křesle. „Víte, jedné věci jsme nikdy nerozuměli. Proč po něm k sakru Jones a spol. šli tak agresivně? Vella to nikdy nepochopila. Měli jsme dojem, že ukradl formuli nějaké chráněné drogy Společnosti arkány. Mám pravdu?“

„Nejsem oprávněný prozrazovat vám takové detaily,“ prohlásil Zack. „Ano, o něco takového šlo. Ohledně výzkumu má Společnost velmi přísná pravidla. Tallentyre tato pravidla porušil. Věděl zatraceně dobře, co dělal, a také věděl, že jestli ho Jones a spol. najdou, udělají všechno, co bude potřeba, aby jeho laboratoř zavřeli.“

Gordon se zamračil. „Jestli Judson Tallentyre prováděl nedovolený drogový výzkum, Společnost měla informovat policii a nechat úřady, aby ten problém vyřídily. Neměla žádné právo posílat za ním domobranu.“

Zack ochutnával víno ze své sklenky, zatímco se rozhodoval, co na to odpovědět. Vzhledem ke své politice se Jones a spol., stejně jako celá komunita Společnosti arkány, snažili držet od veřejnosti odstup. Gordon ale nepatřil do „široké veřejnosti“. On a jeho partner odvedli skvělé výkony. Nějak se jim podařilo akceptovat Raine a její zneklidňující, bouřlivý talent. Poskytli jí rodinné zázemí a poměrně normální život, místo aby ji dali do nějakého ústavu. Gordon měl právo na pár odpovědí.

„Ve většině případů týkajících se kriminálních skutků vystupují Jones a spol. jako obyčejná vyšetřovací agentura, a když je to nutné, přivolají policii,“ pronesl tiše. „Existují ale jisté interní záležitosti, které řeší na vlastní pěst.“

„Nezajímá mě, jestli je arkánská partička nějaký druh tajného spolku,“ řekl Gordon. „Žádné sdružení nestojí mimo právní systém. A ještě něco vám povím.“

„Co?“

„Jestli zlomíte Raine srdce, Andrew a já vám zlámeme obě nohy.“

Zack přikývl. „To je fér.“ Díval se do ohně. „Co se stane, když ona zlomí srdce mně?“

„To není otázka pro nás. To je vaše riziko.“

19

Cassidy Cutlerová zírala na Bradleyho Mitchella, neschopná uvěřit své smůle.

„Jak to myslíte, že vás Raine odmítla?“ vyprskla. „Tvrdil jste mi, že nebude žádný problém ji přesvědčit, aby vám pomohla s Dellinghamovým případem.“

Bylo po deváté. Seděli právě v Bradleyho velkém černém SUV. Dychtivě na něho celý den čekala, když se ale vrátil z Shelbyvillu, okamžitě ho povolali, aby vyřešil nějakou přestřelku. Než se konečně objevil v hotelu, kde se svou asistentkou, Niki Plumerovou, bydlela, překypovala netrpělivostí.

Zpráva, že se mu nepodařilo přemluvit Raine Tallentyreovou, aby se podílela na psaní knihy, představovala poslední kapku. Nikdy by ji nenapadlo, že nedokáže Raine přesvědčit, aby s ním kvůli knize znovu spolupracovala. Kdo by nechtěl svých patnáct minut slávy?

Bradley se k ní na sedadle natočil, aby jí viděl do tváře. Levou rukou pevně sevřel volant. „Není to moje chyba, sakra. Když jsem Raine našel v Shelbyvillu, otevřel nějaký chlápek dveře jejího pokoje.“

„Byla s jiným mužem?“ Cassidy komplikaci rychle zvažovala. „Myslela jsem, že odjela do Shelbyvillu, aby vyřídila pozůstalost, kterou jí zanechala její teta.“

„To je pravda.“

„Kde k čertu vzala čas, aby si pozvala nějakého cizince?“ zamračila se Cassidy. „Nebo toho muže už znala?“

„Tvrdila, že je to starý rodinný přítel, ale tomu je těžké uvěřit.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Když její teta zemřela, nemá už Raine žádnou rodinu.“

„Myslím si, že ho sbalila jen proto, aby se mi pomstila. Myslím, že mi jím chtěla mrštit do tváře.“

„Vždyť ani nevěděla, že za ní jedete.“

Bradley si třel pravou rukou čelist. „Pak je to náhoda.“

„Jsem spisovatelka. Nevěřím na náhody. Vydavatelé mi je neuvěří.“

„Jsem policajt. Ani já nejsem jejich zastáncem.“

Cassidy bubnovala prsty na sedadle. „To je katastrofa. Paranormální pohled je naprosto dokonalý. Mému vydavateli se ten nápad strašně líbil. Niki už začala shromažďovat informace.“

„Problém vězí v tom, že Raine nechce žádnou publicitu,“ řekl Bradley. „Bojí se, že by ji lidé považovali za šílenou, kdyby vyšlo najevo, že slyší hlasy.“

Chvíli ho tiše pozorovala. Skýtal opravdu hezký pohled. Světlo pouliční lampy odhalovalo neobyčejně dobře tvarované rysy jeho tváře. Fotka jeho samotného, na obalu knížky, vyprodá celý první náklad, pomyslela si. Talk show ho budou milovat. Sakra, sakra, sakra. Musel existovat způsob, jak celý projekt zachránit.

„Dám jí falešné jméno,“ přemýšlela.

„To jsem Raine navrhl. Stále ji to nezajímalo. Nikdy nechtěla žádné uznání za všechny ty uzavřené případy. Už jsem vám řekl, že nechce, aby si lidé lámali hlavu tím, jestli je blázen.“

„Skvělé. Prostě skvělé. Záloha ve výši sedm set padesát tisíc dolarů a eventuální televizní seriál šly do háje, protože se na vás Raine Tallentyreová naštvala.“

Bradley se ani nepohnul. „O televizním seriálu jste nikdy nemluvila.“

„Můj agent se o tom dneska zmínil. Nechtěla jsem vám o tom říkat, dokud to nebude jisté.“

„Sakra,“ zachrčel. „Televizní seriál.“

Cassidy problém dále zvažovala. „Dobře, Raine nechce publicitu. A co peníze?“

„Uhm?“

„Je to obchodnice. Podnikatelka. Musí ji zajímat peníze. Platil jste jí někdy za práci, na které s vámi spolupracovala?“

„Jak bych jí, k čertu, mohl platit? Za vyřešení všech těch odložených případů jsem nedostal nějaké bonusy. Navíc si o peníze nikdy neřekla.“

„Tahle knížka má veliký potenciál,“ pronesla Cassidy. „Možná bych ji měla upozornit na jisté finanční výhody.“

20

Cesta zpátky do Rainina bytu zabrala krátkých pět minut. Zack se nesnažil porušit ticho v autě, dokud nezajel na parkovací místo a nevypnul motor. Rozložil ruce na volantu a pozoroval vchod do vestibulu.

„Celkem vzato to šlo docela dobře," prohlásil. Možná maličko přeháněl.

„Gordon ti pohrozil, že ti zláme obě nohy," připomněla mu nevýrazně.

Zašklebil se. „Tys to slyšela?"

„Ano."

„Jen se snaží hájit tvé zájmy. Tak to rodiny dělají. Občas to trochu přeženou, ale ne proto, že by se nesnažily dělat správnou věc."

Střelila po něm zamyšleným pohledem. „Chovala se tvá rodina někdy takhle?"

„Dejme tomu, že v tuhle chvíli vyvíjejí přílišný tlak. Chtějí, abych se věnoval jiné práci."

„Chceš říct, že nechtějí, abys pracoval pro Jones a spol.? To chápu. Zdá se, že jde o docela riskantní práci."

„Matka sice nebyla mou prací nadšená, všichni ale chtějí, abych pokračoval v rodinné tradici."

„Ach, to zase chápu já. Ten starý zvyk pokračovat v otcových šlépějích."

„V tomhle případě v dědečkových. Otec tomu unikl. Je psychotronik vysokého stupně s talentem na vytváření strategií. Vlastní právnickou firmu."

„V čem tedy tvá rodina podniká?" zeptala se.

„Je to středně velká organizace. Holdingová společnost s různorodými zájmy."

„Nic ve zlém, ale zní to nudně."

„Ne," zavrtěl hlavou, aniž by odtrhl oči od vchodu. „Po nudě ani vidu. Ještě do minulého roku jsem si myslel, že chci podnik převzít, až přijde čas. Chystal jsem se usednout na dědečkovo místo už od dětství. Dá se říci, že mě na to připravovali už od kolébky."

„Proč jsi změnil názor?“

Pokrčil rameny a odepnul svůj bezpečnostní pás. „Nakonec jsem si před rokem uvědomil, že nemám pro tu práci správné předpoklady.“

Otevřel dveře a vylezl ven, než mu mohla položit další otázky.

Než přešel na její stranu auta, zřejmě pochopila, že se už o svých budoucích kariérních vyhlídkách nechce bavit. To bylo dobře. Málem se jí chystal vyprávět o Jenně. Nikdy se o Jenně nebavil. S nikým.

Kráčeli ke vchodu do budovy.

„Jak jsi Andrewovi vysvětlila, že se mnou budeš pracovat?“ zeptal se, když se zastavila, aby našla své klíče.

„Řekla jsem mu, že bych tímhle způsobem mohla zjistit, co se doopravdy stalo Velle. On a Gordon vědí, že jsem se nikdy s vysvětlením lékařů nespokojila.“

„Takže ses nezmínila o té pasáži s žhavým, upoceným sexem?“

Přísně na něho pohlédla, zatímco odemykala bezpečnostní dveře.

„O žádný sex nejde,“ prohlásila odměřeně. „Už ne. Říkala jsem ti, že není moudré míchat práci s potěšením.“

„Kdo tvrdil, že jsem moudrý? Můžu být o hodně hloupější, než vypadám.“

Zasmála se. „Bez šance.“

Podržel jí dveře. „Ale chvíli šlo o žhavý, upocený sex,“ pronesl, když kolem něho procházela. „Mám pravdu?“

„Jednu noc, nic víc,“ odvětila chraplavě. Vydala se po schodech do druhého patra. „Řekni mi, kam zapadá na Jonesově rodokmenu Wilder Jones?“

Zasáhlo ho neblahé tušení blížící se katastrofy.

„Wilder byl jeden z mých strýců,“ odvětil obezřetně. „Mám jich několik.“

„Věděl jsi, že tvůj strýc a má teta spolu měli vášnivý románek? Andrew mi prozradil, že Wilder Jones Vellu svedl, aby zjistil, kde má můj otec svou laboratoř.“

Jsem odsouzený k záhubě. Matka měla pravdu, strýčku Wildere. Byl jsi opravdový trn v zadku.

„To v dokumentech nebylo,“ řekl nahlas. Zdálo se, že to v poslední době říkával vícekrát.

„Předpokládám, že působí trochu trapně, když musí rafinovaný agent od Jones a spol. přiznat, že jediný způsob, jak dostat svůj cíl, bylo svést a zmanipulovat jeho sestru. Nezní to jako opravdu

heroický, mužný čin, že? Spíše vypadá jako záludný, podvodný a potměšilý.“

Zhluboka se nadechl. „Možná to tak nebylo.“

„Podle Andrewa to přesně takhle bylo.“

Nic na to neřekl.

Raine se zastavila přede dveřmi. „Teď alespoň vím, proč té noci teta Vella tolik plakala. Věřila muži, kterého milovala, a on ji zradil.“

„Je mi to líto, Raine.“

Zřetelně sebou trhla. Její ruka se zastavila na klice. „Přesně to říkal.“

„Kdo?“

„Wilder Jones. Teta Vella mě svírala v náručí, zatímco muži z Jones a spol. všechno rozbíjeli. Pamatuji si jen hluk a světla a to, jak Vella zuřila a křičela. Nevěděla jsem, co se děje. Byla jsem vyděšená.“

„Pro dítě to muselo znamenat pekelný zážitek.“

„Jeden z mužů – musel to být Wilder – se zastavil před Vellou a přede mnou. Řekl: *Je mi to líto, Vello*. Křičela na něho. Nadávala mu do prolhaných mizerů. Přikázal někomu, aby nás vyvedl ven z budovy a posadil nás na zadní sedadlo nějakého auta. Další věc, kterou si vybavuji, byla exploze. Noční obloha byla najednou plná ohně a teta Vella nepřestávala vzlykat.“

„Co se stalo pak?“

„Jeden z mužů nás zavezl zpátky do našeho domu. To byl konec. Už nikdy jsem nikoho z Jones a spol. znovu neviděla, dokud ses neukázal u mých dveří v Shelbyvillu.“

Pomalu vydechl. „Už chápu, kde jsi přišla ke svému názoru na agenturu.“

„Po té noci se u tety Velly objevila vážná fóbie z ohně. Nikdy v domě v Shelbyvillu nezapálila v krbu jediné polínko. Znervózňovaly ji dokonce i hořící svíčky.“

Otevřela dveře a vešla do malé chodby. Když zmáčkla vypínač, vynořily se ze tmy dvě kočky, jedna stříbřitě šedá, druhá směs odstínů hnědé a zlaté. Odložila kabelku a do každé ruky vzala jednu kočku. Společné vrnění znělo jako pár miniaturních motůrků Harley-Davidsona.

„Tohle je Robin,“ ukázala hnědozlatou kočku. „Druhá se jmenuje Batman.“

Podrbal každou kočku za uchem. „Dochází mi, proč jsi je pojmenovala po dvou superhrdinech. S tím zbarvením kolem očí vypadají, jako by na sobě měly masky.“

„Vzala jsem si je z útulku, když byly několik měsíců staré. Jejich minulost je záhadou, stejně jako Batmanova a Robinova.“

„Stejně jako tvoje?“

„Zdá se, že se teď o své rodině hodně dozvím, když jsem se dala dohromady s tebou.“

„To je důvod, proč jsi dala stopku žhavému sexu, ne?“ zeptal se tiše. „Bojíš se, že by se historie mohla opakovat.“

„Prostě si myslím, že bude nejlepší, když náš vztah zůstane čistě obchodní. Dobrou noc, Zacku.“

Zavřela dveře.

Stál tam ještě pár vteřin, naslouchal, jak zastrčila několik západek. Pak se vrátil po schodech dolů ke svému autu.

21

Bezdomovec ležel schoulený ve skromném úkrytu tlumeně osvětlené zastřešené spojovací chodby motelu. Přikryl se rozedranou, fialovou přikrývkou a izolačními vrstvami novin. Zack se zastavil v krátké vzdálenosti od něho. Mužovu tvář halila přikrývka přetažená přes jeho hlavu. Podrážka jedné běžecké boty vykukovala z dolní části novin.

Někteří lidé z ulice byli natolik narušeni svými nestálými myšlenkami, že vyzařovali jistý druh chronického duševního chaosu ve formě aury, již často mohli zachytit dokonce i lidé bez paranormálních schopností. Zack opatrně použil své smysly.

Čekal pár vteřin, ale nevycítil z bezdomovce žádné bláznivé vibrace. Vyndal ze zadní kapsy peněženku a vytáhl pětidolarovou bankovku. Upustil peníze do oblouku mužova těla, kde je neuvidí příležitostný pouliční zloděj. Noční hlídač, který chodil každou hodinu na obchůzku, přijde již brzy. Spáč bude probuzen a poslán pryč. S trochou štěstí si všimne pěti dolarů.

Nebylo obvyklé dávat lidem z ulice peníze. Mohli jste si vsadit, že hotovost promrhají za pití nebo jiný druh vlastních léčebných prostředků.

Nebylo však nemožné, že spáč patřil k nešťastníkům, které stáhl jejich silný paranormální talent až k alkoholismu a na ulici. Když vás dostatek lidí považoval za blázna, předpověď se většinou nakonec vyplnila.

Prošel kolem spáče a zamířil k zamčené bráně z tepaného železa zabezpečující postranní vchod, jenž byl nejblíže jeho pokoji. Kdo byl, aby upíral spáči to, co mohlo alespoň trochu otupit ostré hrany. Po opravdu ošklivých případech často přišel domů a nalil si skotskou a hrál pasiáns, aby udržel vidiny na uzdě.

Obrátil své myšlenky zpátky na Raine. Objektivně bylo možná dobré, že ho nepozvala, aby s ní strávil noc. Potřeboval si všechno důkladně promyslet. Vyhlídka na to, že půjde do prázdné postele, tím sice nevypadala lákavěji, ale alespoň ho to donutilo soustředit se na svou práci.

První na seznamu nočních priorit byl telefonát Fallonu Jonesovi. Nebylo pravděpodobné, že by zpráva o Wilderově románku s Vellou Tallentyreovou před tolika lety ovlivnila současnou situaci, doplňovala však chybějící údaj do složky. Fallon by se o tom měl dozvědět. Neustále omílal, jak sebemenší, zdánlivě bezvýznamný detail může zčeřit celý případ a způsobit explozi. V teorii chaosu se tomu říkalo motýlí efekt.

Sebemenší, zdánlivě bezvýznamné detaily.

Malé detaily jako podrážka nové, čisté, drahé běžecké boty vykukující zpoza přikrývky z novin.

Nezřetelný náznak pohybu za sebou zaslechl právě ve chvíli, kdy se začal otáčet.

Spáč byl úplně vzhůru a vyskočil z lavičky jako útočící kobra. Přikrývka a noviny odpadly a odhalily postarší ženu s přilbou šedých kudrlin. Na sobě měla neforemné, kytičkované šaty. V pravé ruce svírala malý, složený deštník.

Slaboučká důchodkyně vystartovala nadpřirozeně rychlým pohybem, špičku deštníku vyčnívající a namířenou jako rapír doprostřed jeho těla.

22

„Bylo to tak nejlepší.“ Raine zapnula rychlovarnou konvici, opřela se o kuchyňskou linku a shlížela na Batmana a Robina. „Minulá noc v Shelbyvillu byla jenom jednou z těch nocí. Nesmí se to znovu opakovat. Nesmíme dovolit, aby fyzická přitažlivost překážela vyšetřování.“

Robin zastříhal jedním uchem, ale celkově se nezdálo, že by ho její analýza rozhodnutí nepozvat Zacka do bytu příliš zajímala. Batman se soustředil na velkou, keramickou nádobu se sušenkami. Daroval jí ji Andrew. Zdobil ji veselý modrožlutý preraffaelistický motiv a představovala jeden z mála veselých kousků mezi jinak minimalistickým zařízením.

Naplnila čajové sítko bylinkovým čajem, který koupila v místním specializovaném obchodě. Hlasy se dnes večer vrátí. Obvykle trvalo několik dní, než se konečně rozplynuly v temné bažině, kam se takové vzpomínky ukládaly.

Oblékla si noční košili a župan. Ztlumila světla v bytě. V pozadí se ozývaly tiché zvuky Mozartovy hudby. Mozart většinou zabíral. Ještě víc zabírala hlasitá, dunící rocková hudba hraná v Pandořině oblíbeném nočním klubu Café Noir. Nechtělo se jí ale volat své asistentce a žádat ji, jestli by nechtěla jít do klubu Noir. Dnes večer chtěla zůstat sama a rozjímat nade vším, co se v posledních čtyřiadvaceti hodinách stalo.

„Život, tak jak ho známe, se mění,“ oznámila kočkám. „Musím ho dostat pod kontrolu.“

Batman tiše zamňoukal a dál zíral na nádobu. Robin přecházel okolo a nakonec se k němu přidal.

Zvedla víčko nádoby. Robin zašvihal ocasem. Batman se soustředil ještě usilovněji, zřejmě na ni používal nějaký zvláštní druh kočičí paranormální síly, aby jim dala nějakou pochoutku. Působilo to.

„Máte tušení, jaké to bylo potkat konečně muže, který doopravdy chápe, co znamená cítit hlasy ve vlastní hlavě?“ Vybrala dvě kočičí pochoutky z nádoby a zavřela víčko. „Minulá noc byla výsledkem

vzrušení z vědomí, že existuje sexy muž, který ví, že jsem psychotronická, a neděsí ho to k smrti.“

Batman znovu zamňoukal.

„Dobře, dobře.“

Dala kočkám jejich svačinku. Pustily se do ní s vybranou lačností.

Voda v konvici začala vřít. Vypnula ji a nalila horkou vodu do hrníčku. Jemné, uklidňující aroma bylinek v sítku stoupalo vzhůru.

„Jedna věc o kartách a sexu s panem Jonesem platí,“ oznámila kočkám, „včera v noci rozhodně odvedly mé myšlenky od hlasů.“

Batman snědl svou pochoutku první a s nadějí na ni pohlédl.

„Víš, že každou noc dostanete jenom jednu,“ řekla mu.

Kočky vzdaly snahu použít na ni svou paranormální sílu.

Odstranila sítko z hrníčku a odložila ho na malý talířek vedle konvice. S hrníčkem v pravé ruce vešla do obývacího pokoje. Její černé baletní pantoflíčky nevydávaly na holé podlaze z tvrdého dřeva žádný zvuk.

Průsvitné obrysy origami na nástěnných svícnech vrhaly tlumené světlo na nízkou černou koženou lenošku a křesla. Plynový krb byl orámován černými blyštivými kachlíky. Na černém žulovém konferenčním stolku čekal balíček karet. Dva dekorativní stromky určené jako prolézačky pro kočky, doplněné o skrytá místa na spaní a kočičí tělocvičny, stály u okna, které vyhlíželo do zahrad bytů. Batman a Robin se rádi tímto výhledem kochali.

Jediné barevné předměty v pokoji byly tři umělecké skleněné plastiky. Každá stála na bílém podstavci, nasvícená matnou, ekologickou halogenovou lampičkou zavěšenou ze stropu.

Gordon a Andrew si stěžovali, že místnost, se svými bílými zdmi, podlahami bez koberců a černým nábytkem, vypadá jako moderní umělecká galerie nebo meditační centrum. Jí se však líbil klidný, ničím nerušený, úsporný dojem. Když měla ošklivé noci, působila místnost na hlasy v její hlavě jako utišující lék.

Přistoupila k oknu, hrníček v ruce, a vyhlédla do zahrad patřících k bytům. Přemýšlela, jestli už šel Zack do postele, nebo jestli telefonuje s Fallonem Jonesem a snaží se zjistit, co se stalo mezi Wilderem a Vellou. Poznala, jak ho odhalení, že mezi těmi dvěma byl milostný poměr, překvapilo, stejně jako ji. Nic nepředstíral.

Náhle jí po zádech přeběhl mráz. Jako kdyby jí někdo přejel po šíji ostrým drátem. Hrníček v ruce se zachvěl. Několik kapek horkého

nápoje jí pokropilo prsty, až se rychle, překvapeně nadechla. Trochu bylinného čaje postříkalo dřevěnou podlahu.

„Ach, k čertu.“

Zírala na rozlitou tekutinu, zmatená náhlým útokem nervů. Myslela na Zacka prakticky celý den, ale tohle bylo poprvé, kdy ji myšlenka na něho takhle rozrušila.

Otočila se a pospíchala zpátky do kuchyně. Odložila hrnek na linku, odtrhla pár bílých papírových utěrek z nerezavého držáku a vrátila se do obýváku.

Sklonila se a utřela rozlitý čaj. Když spokojeně konstatoval, že je vše vytřené, vrátila se znovu do kuchyně, otevřela skříňku pod dřezem a vhodila zmačkané utěrky do koše.

Puls jí tepal jako o závod. Pohlédla na své prsty. Třásly se.

Co se to s ní děje? Ještě před pár minutami se cítila dobře. Teď se dělo něco hrozného, něco, co se týkalo Zacka.

Bylo to podivné, ale nedokázala přemoci drtivé nutkání mu zavolat, jen aby se ujistila, že je v pořádku. Napsal číslo svého mobilního telefonu na lístek a podal jí ho, než odjeli z Shelbyvillu. *Jen pro případ, ze bychom se rozdělili a ty bys mě potřebovala zastihnout*, řekl.

Kam lístek založila? Bylo zcela nezbytné, aby ho našla. Snažila se přemýšlet. Nebylo to jednoduché, protože cítila přívaly vzrušení, které ji naplňovaly pocitem horečné naléhavosti.

Batman jí hlasitě zamňoukal u nohou. Robin se jí obtočil kolem nohou. Kočky vycítily její úzkost.

Tohle je šílené. Hups, špatné slovo. Ne šílené. Jenom divné. Opravdu, opravdu divné. Proboha, zpomal a soustřeď se.

Vhodila Zackův lístek do své kabelky, než si sedla za volant. Kabelka. Kam jinam by člověk dával lístek s telefonním číslem?

Dobře, další krok bude jednoduchý.

Pospíchala do vstupní chodby a otevřela dvířka skříně. Její kabelka ležela přesně tam, kde měla, na poličce vedle klíčů, páru rukavic a kupičky pečlivě složených šátků.

Když sáhla po kabelce, zavadila hřbetem ruky o okraj svého černého pršiplášťě visícího poblíž. Temná paranormální energie ji zasáhla, silně jedovatá.

…Ať čarodějnice ví, že jsem jí na stopě. Ať se bojí…

„Ne.“

Instinktivně ustoupila zpátky a hned zakopla o Batmana, který šel za ní.

Zavrávorala a spadla na protější zeď. Sáhla po klice dveří, aby udržela rovnováhu, minula ji a přistála na podlaze v rozhodně nedůstojné poloze.

Na chvíli zůstala sedět a snažila se dostat své nervy a smysly pod kontrolu. Batman a Robin se plížili kolem ní, nervózní a znepokojení.

„Nedívejte se na mě," zašeptala. „Taky nevím, co se to děje."

Možná incident v Shelbyvillu spolu se záhadou Velliny smrti působil na její nervy až příliš.

Takhle nemysli. Zack říkal, ze se kvůli své paranormální sféře nezblázníš. Seber se trochu. Zjisti, co se ti to, k čertu, právě stalo. Měla jsi ten plášť na sobě dnes večer a nebyly na něm žádné paranormální stopy energie toho zloducha.

„Jde o nějaký náhodný paranormální echo efekt," řekla kočkám. „Možná mi to může vysvětlit Zack. On zná všechny odpovědi."

Zack. Musí mu hned zavolat. Tím celá tahle věc začala.

Pohladila Batmana a vyškrábala se na nohy.

Opatrně sáhla zpátky do skříně a dotkla se pláště.

… Potrestej ji jako ostatní. Shoř, čarodějnice…

Ucukla rukou zase zpět. Byl to ten šílenec. To, co však slyšela ve své hlavě, nebyla ozvěna myšlenek, které slyšela dříve. Tohle znamenalo něco jiného, něco nového.

Zaťala zuby proti invazi hlasu, vyndala plášť ze skříně a podrobněji si ho prohlédla. V kapse bylo něco, co vyzařovalo špatné vibrace.

Opatrně kapsu otevřela a pohlédla dovnitř, plná strachu, co tam najde.

Kousky rozbitého porcelánu se zaleskly. Rozpoznala elegantní, zelenožlutý květinový vzorek. Dívala se na rozbitý šálek z shelbyvillského penzionu.

23

Na malé stařence bylo něco podezřelého. Byla jakoby rozmazaná. A pak, v půli kroku, se proměnila v muže celého v černém. Jeho tvář zakrývala černá lyžařská maska. Místo deštníku svíral vojenský nůž.

Zackovy oči byly náhlou proměnou zmatené, ale paranormální smysly zůstaly plně v pozoru, takže neměl žádné obtíže situaci interpretovat. Intuitivně, jako vždy, když šlo do tuhého, následoval své paranormální instinkty. Svým zrcadlovým talentem přesto rozpoznal rádoby zabijáka a vytušil útočníkův další pohyb během nanosekundy.

Uhnul vpravo, věděl totiž, že útočník očekává, že se přesune vlevo. Muž v lyžařské masce byl náhle znovu zastřený. V dalším okamžiku se opět objevila postarší žena. Rozběhla se ohromující rychlostí, hnala se vpřed, aby dostihla svou kořist.

Postarší dáma byla paralovec.

To nebyla dobrá zpráva. Strávil spoustu času v tělocvičně a na žíněnce, kde trénoval se svými příbuznými lovci bojové umění. Byl dobrý, postrádal však nadpřirozenou rychlost a jako blesk rychlé reflexy desetistupňového lovce.

Lyžařská maska rozhodně reprezentoval desátý stupeň.

Vytrhl zbraň ze svého pouzdra. Postarší žena se po něm ohnala smrtelným kopnutím. Podařilo se mu vyhnout se smrtící síle úderu, avšak špička ženiny boty ho přesto zasáhla do žeber, až se zapotácel. Druhý úder mu ochromil rameno. Zbraň mu vyletěla z prstů. Slyšel ji dopadnout na beton. Nebyl čas ji hledat. Nedokázal odtrhnout oči od stařenky.

V dalším okamžiku se znovu přeměnila na Lyžařskou masku. Tentokrát Zackův zrcadlový talent zachytil změnu chvilku před přeměnou a vyslal informaci jeho mozku neurochemickými cestami, které byly doslova rychlejší než myšlenky. Náhle pochopil něco velmi důležitého. Neustálá přeměna nebyla zadarmo. Přeskakování ze zabijáka v lyžařské masce na stařenku a zase zpět muže trochu zpomalilo. Proč tedy plýtval paranormální energií, kterou změny očividně vyžadovaly, aby se proměňoval sem a tam?

Navzdory mírným zaváháním, která nastala, když přeskakoval z jedné identity do druhé, byl útočník stále rychlý jako lovec. Zack se dokázal pouze vyhnout sekajícímu noži. Neexistoval způsob, jak napadení uniknout. Železnou bránu měl za zády. Útočník blokoval jedinou únikovou cestu ze spojovací chodby.

Stará žena se na něho znovu vrhla s dalším smrtícím bodnutím. Jeho zrcadlový talent rozpoznal způsob, jak je vyvážená, a Zack pochopil, aniž by dokázal vysvětlit jak, že očekává, že uhne vpravo. Čekal do poslední možné vteřiny a pak uskočil vlevo.

Stařenka narazila na železné mříže. Na krátký zlomek vteřiny vypadala dezorientované.

Zack využil otevřené únikové cesty a vyrazil ke vzdálenému konci chodby. Jestli dokáže doběhnout k parkovišti, bude moci využít zaparkovaných aut jako štítu.

Lyžařská maska byl náhle za ním, doháněl ho způsobem, jakým predátor dohání svou kořist.

Zack náhle zakopl a kutálel se v malých kruzích. Když se zastavil, jedna noha mu trčela na stranu.

Chycen uprostřed přeměny, Lyžařská maska zakopl o nataženou nohu a upadl.

Paranormální rychlostí se však skutálel zpátky na nohy jako stařenka.

Zack popadl fialovou pokrývku ležící na betonu. Mrštil jí ženě do tváře.

Pokrývka našla svůj cíl a na pár kritických vteřin se omotala kolem útočníkových očí. Stařena uskočila zpátky, divoce se snažila setřást tkaninu svou volnou rukou.

Lekce číslo jedna z tělocvičny: štěstí a překvapení porazí vždy i sebelepší reflexy.

Žena se proměnila zpátky na osobu v lyžařské masce.

Zack neučinil žádný pokus souboj ukončit. Neexistoval způsob, jak by mohl vyhrát přímý zápas s lovcem. Musel se udržet mimo jeho dosah. Jeho jedinou nadějí byla zbraň. Viděl ji koutkem oka. Ležela na betonu asi deset stop daleko.

Sunul se k ní, když se náhle rozsvítila světla, která jeho a Lyžařskou masku oslepila. Na parkoviště zajíždělo nějaké auto. Zack hrábl po zbrani a zamířil na něho, věděl však, že nadprůměrné reflexy a rychlost prchajícího muže trumfnou jeho zrcadlový talent.

Lyžařská maska přijel v tmavém SUV, které čekalo na vzdálené straně parkoviště. Dveře spolujezdce byly už otevřené a vozidlo ujíždělo, když naskočil na sedadlo vedle řidiče. Silný motor zaburácel, když řidič sešlápl plyn až na podlahu.

Vozidlo, jedoucí bez světel, poskočilo dopředu a namířilo si to přímo na Zacka. Nebylo třeba žádného silného zrcadlového talentu, aby pochopil, že jestli zůstane tam, kde je, auto ho srazí k zemi.

Uskočil do bezpečí úzké uličky mezi dvěma zaparkovanými vozidly.

SUV se prohnalo kolem něho, ven z parkoviště a vyjelo na silnici. Pak zmizelo za nejbližším rohem. Nepřekvapilo ho, když si povšiml, že nemá žádnou poznávací značku.

Zaslechl známé zazvonění. Sáhl do kapsy, vytáhl telefon a zmáčkl příjem.

„Jones," ohlásil se automaticky, pozornost namířenou na pouliční světla na křižovatce, kde zmizelo SUV.

„Zacku?" Rainin hlas zněl napjatě a naléhavě. „Jsi v pořádku?"

Zoufalý tón v jejím hlase okamžitě zaujal jeho pozornost.

„Děje se něco?" zeptal se ostře.

„Nejsem si jistá. Před pár minutami mě trochu zachvátila panika. Z nějakého důvodu jsem si myslela, že máš potíže."

„Hm."

„Jsi zadýchaný. Ach, dobrý bože." Zněla velmi mrzutě. Odkašlala si. „Ehm, vyrušila jsem tě při něčem?"

Trvalo vteřinu, než mu došlo, jak to myslela. „Ne. Co se děje, Raine?"

„Neštěkej na mě takhle. Štve mě to."

„Sakra, co se k čertu děje?"

„Šla jsem do skříně, abych našla tvé číslo v kabelce, a zjistila jsem něco divného. Pokud nemám halucinace, pak mám nejspíš vážné potíže."

„Jaké potíže?"

Zhluboka, roztřeseně se nadechla.

„Myslím, že mě Spalovač sledoval domů," pronesla tiše. „Dnes v noci byl v mém bytě. A nechal mi tu malý suvenýr."

24

Do deseti minut stál před jejími dveřmi, což znamenalo, že porušil všechna rychlostní omezení v Orianě.

Když ho Raine vpouštěla do svého bytu, zadívala se významně na pytel v jeho rukou. Jasně tím vyjadřoval, že má v úmyslu strávit u ní noc. Nevznesla však žádné námitky. To jednoznačně vypovídalo o jejích pocitech, pomyslel si.

Dvě kočky se kolem něho párkrát se zájmem ovinuly a dovolily mu, aby je podrbal za ušima. Pak spokojeně odklusaly do obýváku.

Tehdy si uvědomil, že ho Raine sleduje, pusu šokovaně otevřenou.

„Co se ti stalo?“ zašeptala s vytřeštěnýma očima.

Podíval se dolů a uviděl, že mu košile visí volně pod bundou. Vlasy měl nejspíš rozcuchané, ale celkem vzato to nebylo tak zlé. Přemýšlel, proč vypadá tak sklíčeně. Pak mu došlo, že vnímala energii způsobenou adrenalinem a násilím.

„Došlo k boji,“ řekl. „Druhý chlápek utekl.“

„Ty jsi bojoval?“

„To je dlouhý příběh. Vysvětlím ti to později.“

Zamračil se. „Tvrdil jsi mi, že se snažíš vyhýbat barovým rvačkám.“

„Nestalo se to v baru. Řekni mi o střepu z šálku, který jsi našla ve svém plášti. Jsi si jistá, že je to stejný kousek, jaký jsi používala v Shelbyvillu?“

Na krátkou chvíli se obával, že bude chtít pokračovat v přednášce o barové rvačce, místo toho se však neochotně soustředila na šálek.

„Nemohu si být jistá, že je to ten samý hrníček z čajového servisu,“ přiznala. „Ale jeden takový v mém pokoji byl. A byl tam i tehdy, když jsem se z penzionu odhlašovala.“

„Vzpomínám si.“

„Musel vejít do pokoje, najít šálek, rozbít ho a nechat ty střepy dnes v noci tady.“

Pohlédl na zámky. „Jak se dostal do tvého bytu?“

„Nevím.“ Objala se pevně pažemi. „Nejsou tu žádné známky násilného vniknutí. Nezachytila jsem ani žádné ošklivé vibrace na klice.“

„To nemusíš,“ namítl nepřítomně, „ne pokud nebyl v zuřivém záchvatu, když se vloupal dovnitř. Také by mě nepřekvapilo, kdyby měl rukavice, když sem vnikl. Paranormální energie se nejsnadněji přenáší přímým kontaktem. Rukavice mohou být dobrou překážkou.“

Zachvěla se a pohlédla na černě nalakovanou poličku umístěnou pod nástěnným svícnem. „Musel mít vztek, když šálek rozbil. Ten kousek porcelánu zavání panikou a vztekem.“

Sledoval její pohled a uviděl úlomek rozbitého porcelánu na poličce. Sebral odvahu, vztáhl ruku a zvedl ho.

Jeho smysly projela temná energie. Obrazy se objevovaly a mizely v jeho mysli jako filmové záběry z noční můry. Trvalo to jen pár vteřin. Za tu krátkou dobu, co držel šálek ve své ruce, zažil přívaly vzteku a paniky a oddal se naprostému uvolnění, když mrštil elegantním porcelánem proti tvrdému povrchu.

Položil střípek porcelánu zpátky na poličku, snažil se zmírnit živý nápor biochemikálií proudících jeho krevním oběhem. Těmito narkotiky byl už dnes v noci předávkovaný.

„Ten šílenec byl tady, dobře,“ řekl. „Nebo bych měl možná říct: *nějaký* šílenec tady byl. Nebyl jsem ve sklepení domu v Shelbyvillu, takže nemůžu srovnávat.“

„Věř mi, jde o téhož člověka.“ Nešťastně pozorovala střep z rozbitého porcelánu. „Tohle je poprvé, co mě někdo z nich sledoval domů.“

„Je to znervózňující,“ souhlasil.

„Snaží se mě vyděsit k smrti.“

Chytil ji za ramena a jemně přitáhl k sobě, pevněji objal. „Být vyděšená k smrti je dobré. Vyděšení lidé jsou opatrnější.“

„Nic proti tvým vývodům.“ Tiskla se tváří k jeho košili. „Ale tak si nepředstavuji ten pozitivní, optimistický přístup k situaci, který jsem hledala.“

„Promiň. Nejspíš to vychází z problému Jones a spol. Fallon Jones se drží své teorie paranormálního vyšetřování, že všechno, co se může pokazit, se nejspíš pokazí. Rozzlobí ho, kdykoliv jsou jeho agenti příliš pozitivní a optimističtí.“

„Vypadá to, že je to opravdu zábavný chlapík.“

„Najdi si definici *zábavný* ve slovníku a vedle uvidíš Fallonovu fotku.“

Vydala podivný, napůl zastřený zvuk, jenž mohl představovat přidušený smích. Trochu se uvolnila. Zvedla hlavu.

„Řekni mi, co jsi viděl,“ požádala ho.

„Viděl jsem vizuální obrazy toho, co jsi slyšela. Ten ničema rozbil šálek v záchvatu zuřivého vzteku a paniky. Začíná se bát. Viní tě z toho, že jsi mu zničila jeho plány.“

„Musel mě sledovat v Shelbyvillu a čekat, až odejdu. Podstoupil ale riziko, když šel do mého pokoje. Zajímalo by mě, jestli si ho někdo všiml.“

„Dobrá otázka. Je tu ale ještě jiná možnost.“

„Jaká?“

„Možná se nebál, že ho někdo uvidí. Možná měl právo být v tom penzionu.“ Rozvíjel svou teorii dál. „Mohl to být někdo ze zaměstnanců nebo hostů. Penzion byl plný reportérů. Nebylo by těžké splynout s davem cizinců ve městě.“

„Máš pravdu.“

„Hlavní otázka zní, proč se soustředil na tebe? Podle všech v Shelbyvillu jsi ty a ten realitní makléř narazili na oběť pouhou náhodou.“

Trochu se odtáhla a pohlédla na něho s nečitelným výrazem.

„Nevím, jak ty,“ řekla, „ale ze své zkušenosti vím, že skuteční šílenci neberou náhody v úvahu. Všechno berou jako znamení.“

Pomalu vydechl. „Teď máš pravdu ty.“

„Dívka byla nalezena v mém domě, v domě čarodějnice. Ví, že jsem její neteř. To ze mě dělá stejnou čarodějnici. A v neposlední řadě ví, že jsem tam byla, když se oběť našla. Z toho tedy vyplývá, že mě činí osobně zodpovědnou za ztroskotání svého posledního honu na čarodějnice.“

„Našla jsi tu v bytě nějaké další stopy?“

„Ne. Rychle jsem ho prošla, zatímco jsem na tebe čekala.“ Znechuceně pokrčila nos. „To neznamená, že se tu moc nerozhlížel.“

„Pochybuji, že tu zůstal déle než pár minut. Bylo to příliš riskantní.“

Vytáhl svůj mobilní telefon.

„Komu chceš zavolat?“ zeptala se.

„První chlapík na mém seznamu je velitel Langdon z Shelbyvillu. Máš na něho číslo?“

„Ano, ale proč ho chceš vyrušovat?“ Mávla rukou. „Nemáme jediný důkaz. Langdon mi dal jasně najevo, že v paranormální jevy nevěří. A co víc, zdá se mi, jako by si o mně myslel, že jsem nějaká potvora s koženým bičem. Neřekla bych, že se o takové typy stará.“

„Očividně je to muž s omezenou představivostí. Dej mi jeho číslo.“

Odměnila ho přísným pohledem, který si bezpochyby zasloužil, ale poslušně sáhla do skříně a vyndala kabelku. Sledoval, jak vytahuje vizitku.

„Osobní problémy stranou,“ podávala mu vizitku, „jako skutečný důkaz máme jen ten střep z šálku, který nic nedokazuje. Nepřekvapilo by mě, kdyby Langdon došel k závěru, že to já jsem ten hloupý šálek rozbila a vzala si ho s sebou, abych zinscenovala pozornost přitahující divadlo pro média. Jsem si jistá, že když jsem s ním mluvila, čekal jen na okamžik, až prohlásím, že mám paranormální schopnosti.“

„Ale ty jsi mu to potěšení neposkytla?“

„Děláš si legraci? Kdyby ano, neposlouchal by nic, co jsem mu musela o vrahovi říct. Stejně má za to, že jsem si všechno, co jsem mu řekla, vymyslela.“

„Stejně mu zavolám. Možná nás nebude poslouchat, nemůže pak ale říct, že jsme se ho nesnažili informovat.“ Navolil čísla z vizitky.

Telefon zvedl po čtvrtém zazvonění chraplavý, ospalý hlas.

„Tady Langdon.“

„Vzbuďte se, veliteli. Vypadá to, že váš vrah byl dnes v noci v Orianě.“

„Kdo k sakra jste?“ Langdon byl vmžiku vzhůru.

„Zack Jones. Jsem soukromý vyšetřovatel.“ Byla to jeho standardní identifikace, když pracoval na případu, a mluvil pravdu. Měl licenci, která to dokazovala. Všichni agenti Jones a spol. ji měli. Agentura byla zákonná firma, náležitě zaregistrovaná ve všech státech, ve kterých měla kanceláře.

Podal Langdonovi stručný výklad událostí.

Langdona to nijak nezaujalo.

„Tvrdíte mi, že slečna Tallentyreová věří, že ji vrah sledoval do Oriany, jenom proto, že našla rozbitý šálek v kapse svého pláště?“ zeptal se.

„Ona ho nerozbila,“ namítl Zack trpělivě.

„Jak to víte?“

„Jsem si tím naprosto jistý.“

„Je vaší klientkou?“ zeptal se Langdon podezřívavě.

„Ano.“

„Pak máte důvod jí věřit. Já nemám. Mám spoustu spolehlivých stop, které mohu sledovat. Nemohu ztrácet čas.“

„Ten zločinec byl dnes v noci v jejím bytě.“

„Proč by se na ni měl zaměřovat?“ zeptal se Langdon.

„Skvělá otázka.“

„Podívejte, pro média nalezl tu dívku Doug Spicer, ten realitní makléř. Tisku jsem jméno slečny Tallentyreové nedal.“

„Shelbyville je velmi malé město, veliteli. Všichni tam vědí, že byla se Spicerem, když dívku nalezli. Navíc se to děvče nacházelo v domě její tety. Je pochopitelné, že vrah zaměří svou zlost na ni. Ačkoliv když o tom přemýšlím, možná byste měl zkontrolovat Spicera a ujistit se, že je v pořádku. Možná je také v nebezpečí.“

„Ničemu z toho nevěřím,“ prohlásil Langdon otráveně, „ale povím vám, co udělám. Zavolám tomu detektivovi z orianského policejního oddělení a požádám ho, aby se zítra u slečny Tallentyreové zastavil a zkontroloval ten rozbitý šálek.“

To bylo to nejlepší, co z něj mohl dostat. Bradley Mitchell bude alespoň Raine věřit.

„Díky,“ donutil se říci. Vynaložil neuvěřitelné množství vůle, aby zůstal zdvořilý.

„Bez urážky, Jonesi, ale vaše klientka působí velmi zvláštně. Mám pocit, že slušně se tomu říká duševně nevyrovnaná.“

„Dobrou noc, veliteli.“

Ukončil rozhovor, aniž by počkal na odpověď, a pohlédl na Raine. „Pošle sem Mitchella, aby se podíval na tvůj šálek.“

„No, Bradley mi bude aspoň věřit.“

„Jo, taky myslím.“ Navolil další číslo.

„Komu voláš teď?“ zeptala se.

„Fallonu Jonesovi.“

„Proč?“

„Protože před dvaceti minutami se mě nějaký zatracený paralovec pokusil vykuchat jako rybu opravdu velkým nožem. Nikdy jsem neměl rád nože.“

Zděšeně na něho hleděla. „Ten muž, který na tebe zaútočil, byl jedním z těch lovců, o kterých jsi mi vyprávěl? Ten, který může vidět ve tmě?“

„Jo. Vypadá to, že se v tom Fallon nemýlil.“

Její zděšení se během mrknutí oka změnilo na vztek.

„Jak tohle dokazuje, že se Fallon Jones nemýlil?“ zeptala se.

Hleděl na ni, zatímco čekal, až Fallon zvedne telefon. „Doufal, že když mě sem pošle, vyplují někteří schovaní lovci na povrch. Vypadá to, že jeho plán možná klapnul.“

Fallon zvedl telefon na první zazvonění, jako obvykle zněl stroze a mrzutě.

„Pověz mi nějaké dobré zprávy, Zacku.“

„Tohle dodá třešničku na tvůj ovocný zmrzlinový pohár. Dnes v noci se mě snažil na motelovém parkovišti oddělat nějaký lovec.“

Na druhém konci nastalo krátké ticho.

„Předpokládám, že jsi v pořádku, jinak bys mi nevolal,“ prohlásil Fallon nakonec.

„Jsi opravdový jasnovidec, Fallone. Jo, jsem v pořádku.“.

„A co ten druhý chlapík?“

„Utekl.“

„Sakra.“

„Souhlasím. Zjistil jsem ale pár věcí, které určitě budeš chtít zapsat do toho počítače, kterému rád říkáš mozek.“

„Jaké?“

Věděl, že si udržuje Fallonovu plnou pozornost.

„Ten chlápek je lovec, umí ale vážně neuvěřitelný trik, kdy se metamorfuje do malé, roztomilé stařenky přímo před tvýma očima, zatímco po tobě jde s nožem v ruce. Zkoušel jsi někdy zmlátit někoho, kdo vypadá jako tvoje prababička?“

„Popiš metamorfuje,“ přikázal Fallon hlasem stejně ostrým jako nůž v útočníkově pěsti.

„Ten chlapík byl nejdřív bezdomovec spící na chodbě. Myslím, že šlo jen o standardní převlek. Varováním byly jeho luxusní běžecké boty. Další věc, na kterou si vzpomínám, je to, že se na mě rozběhla s deštníkem nějaká stařenka, opravdu velmi rychlá stařenka. Bylo ale těžké ji zaostřit. Pak, v pohybu, se stařenka proměnila na chlápka v černých kalhotách a lyžařské masce. Už jsi někdy slyšel o paratalentu, který by dokázal takový druh iluze?“

Fallon se na chvíli odmlčel. Málem jste mohli slyšet, jak mu mozkové obvody pracují.

„Možná,“ řekl Fallon nakonec. „Myslím, že existuje pár starých legend v historických záznamech. Musím trochu zapátrat a pak se ti ozvu. To je všechno?“

„K čertu, ne. Ještě jsem se ani nedostal k té nejzajímavější části. Dnes večer je v Orianě rušno. Vypadá to, že Spalovač sledoval Raine z Shelbyvillu.“

„Poslouchej, Zacku, nechci, aby ses rozptyloval nějakým vedlejším vyšetřováním. Je to jasné?“

„Je mi líto, ale zjištění, že se teď Raine stala cílem sadistického vraha, je trochu těžké přehlížet. Všichni nemáme tvůj talent na škatulkování, Fallone.“

„Takže? Jsi s ní. Za to jsi tak jako tak placený. Vzhledem k tvému talentu je s tebou ve větším bezpečí než s ozbrojeným policajtem po boku. Můžeš na ni dát pozor, zatímco se budete snažit vypátrat, co se stalo Lawrenci Quinnovi.“

„Jsi velmi cílevědomý muž, Fallone.“

Fallon předstíral, že nic neslyšel. „Jestli už jsi skončil, něco pro tebe mám. Není toho moc, ale mám tušení.“

„Poslouchám,“ řekl Zack. Poslouchal opravdu velmi pozorně. Kdykoliv Fallon řekl, že má tušení, jeho agenti zpozorněli.

„Můj psychoanalytik přišel s drobnou, ale zajímavou informací o Lawrenci Quinnovi. Ukázalo se, že je velkým fandou blues. Trochu jsem si to prověřil, V Orianě je noční klub, kde hrají hodně jazzu a blues. Jmenuje se Tančící ulice.“

25

Houdini. Nenáviděl krycí jméno, které mu dali. Jmenoval se Sean Tanner a ještě nedávno to jméno něco znamenalo. Pravdou bylo, že když ho kontaktovali agenti Nočního stínu, byl jenom druhořadým kouzelníkem ve Vegas, ale rychle postupovat nahoru. Byl předurčen stát se hvězdou nejvýznamnějšího kasina na Stripu. Nikdo nedokázal to co on. Jeho kouzla byla opravdu magická.

Noční stín mu však slíbil víc, mnohem víc. A to také splnil. Organizace měla další, oficiálnější jméno, osvojili si však pseudonym, který používala Společnost. Líbilo se mu. Noční stín vyhovoval jeho dramatické povaze.

Nyní už zdaleka nepředváděl jen podřadná čísla. Droga mu poskytla nejen další talent paralovce, ale také zvýšila jeho již existující schopnosti iluzionisty. Tvrdili mu, že ve světě paranormálních talentů je nový a výjimečný: lovec – iluzionista desátého stupně. Zasloužil si respekt, ale Leden mu ho neposkytoval.

„Selhání není v Nočním stínu tolerováno," oznámil Leden.

Lomcoval jím vztek, spolu s pocitem marnosti, který byl následkem neúspěšného zabití. Snažil se ovládnout a nezlomit Lednovi krk. Bylo by to tak jednoduché.

Naneštěstí byl Leden zdrojem drogy. Dokud nezjistí, jak získat formuli od někoho jiného z Nočního stínu – například od osoby, jíž se záhadný Leden zodpovídal – musel přijímat jeho příkazy.

„Neselhal jsem," řekl. Nelítostně zíral předním oknem SUV na nocí ztemnělou ulici. „Viděl jsi, co se stalo. Na parkoviště zajelo auto. Oslnila mě přední světla. Neměl jsem jinou možnost než utéct ze scény. Sám jsi řekl, že si nesmíme dovolit přilákat pozornost policajtů."

„Sledoval jsem tě. Jones tě držel v defenzivě. Iluze staré ženy očividně nezabrala."

„Zabrala."

Zpomalila ho však a přeměny probíhaly nekontrolovaně. To mu dělalo opravdové starosti. Bál se říct Lednovi, že v zápalu souboje

muže proti muži nebyl schopný iluzi udržet. Nevypočitatelně poblikávala jako rozbitá baterka.

„Zakopl jsi a upadl," pronesl Leden.

Existoval důvod, proč Lednovi dali tohle krycí jméno, pomyslel si. Chladný jako ledovec.

„Takové věci se v souboji stávají," mínil. „Na výsledku by to nic nezměnilo. Jones se mi v rychlosti nevyrovnal."

„Má zrcadlový talent. Předvídal každý tvůj pohyb."

„To není pravda. Přibližoval jsem se k němu. Problém vyvolalo to zatracené auto."

„Doufám, že rozumíš, že tvé nesplnění očekávání se nepříznivě odráží na mně. Jones dnes v noci přežil. Což znamená, že budu muset podstoupit nepříjemnou konverzaci s jistou osobou. Musím ti připomínat, že jsme na té osobě oba závislí, protože nám poskytuje drogu?"

Přinutil se zůstat zticha. Měl jednu důležitou výhodu. Leden mohl být nahrazen, ale to nebyl jeho případ. On byl jedinečný laboratorní experiment. Vysvětlili mu, že iluzionistický talent jakéhokoli stupně je výjimečně vzácný. A iluzionistický talent s paranormálním profilem, který mohl být pomocí vhodné chemické stimulace rozšířen tak, aby zahrnoval i vysoký lovecký talent, náležel do oblastí mýtů a legend.

Ocitl se blízko toho, aby se stal ve společnosti chodící legendou. Noční stín ho potřeboval.

„O Jonese se postarám příště," ujistil ho.

„Já rozhodnu, jestli dostaneš s Jonesem druhou šanci."

Nehádal se. Místo toho začal osnovat vlastní plány.

26

Než Zack dokončil svůj telefonát, v Raine už to slabě vřelo.

„Jak to chápu, pan Jones není moc příjemný zaměstnavatel," prohlásila. Snažila se odolat touze vytrhnout mu telefon z ruky a vyložit mu své mínění.

Zack pokrčil rameny. „Myslím na něho jako na klienta, ne jako na zaměstnavatele. Pracuju pro něho na bázi dohody. Pokud vím, všichni jeho agenti a analytikové tak pracují. Nemá pravidelný personál. Pochybuju, že by někoho přesvědčil, aby pro něho pracoval na plný úvazek. Zavolá tomu, čí talent zrovna myslí, že potřebuje."

„O to tady nejde." Rozpřáhla podrážděně doširoka rukama. „Málem tě dneska v noci zabili. Soudě podle závěru tvé konverzace se Fallon Jones ani trošku nestará o tvé blaho."

„Fallon se zajímá jen o konečný výsledek. Pokud jsem naživu a bojuju, zajímá se jen o další krok."

„Rozhodně nevypadá jako moc milý člověk."

„Fallon je… Fallon. Znát ho znamená uznávat ho."

„Vsadím se, že nemá moc přátel," zamumlala.

„Ne. Nezdá se však, že by mu to moc vadilo."

Povzdechla si. „Co bude dál?"

Pohlédl dolů na svůj vak a pak zvedl oči, aby se střetl s jejíma. „Vzhledem k nedávným událostem to vypadá, že s tebou chvíli zůstanu. Kam chceš, abych si dal své věci?"

Věděla, že to přijde, připomněla si. A on tady zůstával jenom kvůli nebezpečí. Tohle byl obchod, nic víc. Ale skutečnost, že byl tady, pod její střechou, ji rozechvívala dychtivým očekáváním.

„Dobře," prohlásila, klidně a vyrovnaně.

„Nehodláš se hádat, hm?"

Nadzvedla své obočí. „Sériový vrah se mi dnes v noci vloupal do domu a víceméně mi oznámil, že jsem jeho dalším cílem. Nejsem idiot. Jsem ráda, že budu mít hosta, který ví, jak se vypořádat s lidmi, kteří útočí na jiné lidi nožem."

„Zbožňuju, když zvítězí zdravý rozum. Chceš zavolat Gordonovi a Andrewovi a oznámit jim, co se děje?"

Zavrtěla hlavou. „Není důvod. Zrušili by svou cestu, posedávali by a dělali si o mě starosti. Nemohou nic udělat. Vlastně, pokud zůstanou ve městě, mohli by být v nebezpečí. Jestli ten šílenec zjistí, co pro mě znamenají, mohl by –“ Náhle se odmlčela.

„Jak myslíš. Kde budu spát?“

„Udělala jsem druhou ložnici z knihovny. Je tam rozkládací gauč.“

„Bál jsem se, že řekneš něco takového. Tak mě tedy veď.“

Otočila se a prošla chodbou. Následoval ji, pytel a bundu v ruce. Batman a Robin ťapkali za nimi, zaujati nezvyklou situací.

„Možná bys měla zvážit, jestli si nepořídit psa,“ řekl. „Kočky jsou skvělé, ale mají svá omezení, když přijde na hlídání domácnosti.“

Raine se na něho přes rameno ohlédla. „Zkus nadhodit tohle téma před Batmanem a Robinem. Něco mi napovídá, že bude obtížné je prodat.“

Zavedla ho do knihovny. Stěny lemovaly poličky s knihami. U okna stál elegantní stůl ze dřeva a ze skla. Gauč, z černé kůže jako ostatní nábytek, se nacházel uprostřed pokoje.

Odešla pro nějaké pokrývky a polštáře. Než se vrátila do knihovny, Zack rozložil postel. Ustlali ji společně. Je to zvláštní, důvěrný zážitek, pomyslela si. Měla dojem, že tak probíhá všechno, co se Zackem dělali.

„Jsou tu dvě koupelny,“ oznámila mu a ukázala na dveře přes chodbu. „Tahle je tvoje.“

„Díky.“

Neschopná vymyslet důvod, proč by měla ještě zůstat, vykročila ke dveřím.

„Dobrou noc,“ pronesla.

Neudělal žádný pohyb, aby ji zastavil, podle žáru v jeho očích však poznala, že by to rád udělal.

Chtěla to také? Chtěla, aby se k ní vrhl, zvedl ji a hodil na rozloženou postel? Aby sňal rozhodování z jejích ramen?

No, jistě. Která žena s krví v žilách by nechtěla zažít takovou situaci? Život byl stále složitější.

Vydala se na chodbu, aniž by podlehla touze vrhnout se mu do náruče. Zatím to šlo dobře.

Když byla dva kroky za dveřmi, promluvil.

„Málem jsem ti zapomněl něco říct. Fallon mi dal stopu na Lawrence Quinna.

Je prý fanda blues. A ve městě je zřejmě nějaký klub.“

Otočila se a vrátila se ke dveřím do malé knihovny. „Tančící ulice. Nikdy jsem tam nebyla, ale slyšela jsem, že je docela oblíbený.“

„Fallon si myslí, že by stálo za to ho prozkoumat, a vzhledem k tomu, že předtuchy jsou jeho specialitou, bude lepší se tam podívat. Zítra večer –“ Zkontroloval hodinky. „Nebo spíš dnes večer ty a já strávíme večer v Tančící ulici.“

Přemohla ji zvědavost. „To zní zajímavě.“

Sledoval ji s chápavým výrazem. „Máš ráda vyšetřování, že ano?“ řekl. „I když má své stinné stránky.“

„Ráda není to správné slovo,“ odvětila pomalu. „Ale ano, nevadí mi to. Používání mého talentu je uspokojující. Nedokážu to vysvětlit, ale svým způsobem ho potřebuji občas použít.“

„Stejně jako já. Došel jsem k závěru, že hledáním spravedlnosti pro oběti zločinu vlastně zaháníme obrazy a hlasy.“

Zaplavil ji pocit podvědomého údivu.

„Ano,“ vydechla. „Tak to je. Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela, ale přesně takhle to cítím také.“

Přistoupil k ní, jednou rukou podržel její tvář a políbil ji, pomalu a s potěšením. Když konečně zvedl hlavu, hořela vzrušením.

„Dobrou noc,“ řekl.

Podařilo se jí dojít až do své ložnice, aniž by se ohlédla přes rameno.

Nemusela to dělat. Věděla, že ji pozoruje ode dveří. Cítila na sobě jeho oči. Uvnitř celá jen hořela.

O pár minut později zalezla do postele, vyndala balíček karet ze stolní zásuvky vedle postele a podepřela si záda polštáři.

Robin a Batman se stočili vedle ní.

Rozdala si pasiáns a snažila se přehlušit temný hlas, který k ní šeptal.

…*Shoř, čarodějnice, shoř.*…

27

Postava na druhém konci postele se rýsovala proti oknu: Věděla, že je to nějaký muž, ale neviděla mu do tváře. Snažila se pohnout, vykuknout. Ani končetiny; ani hlas ji však neposlouchaly. Byla ztuhlá strachem.

„Matka se snažila vypudit ze mě ďábla, ale pokaždé, když mě potrestala, jenom zesílil. Nyní sloužím ďáblu. Učinil mě mocnějším než jakákoli čarodějnice. Budeš potrestána a pak shoříš…“

Probudila se s pocitem, že se jí na tvář tiskne něco teplého a měkkého. Otevřela oči a uviděla Robina stojícího nad ní. Batman byl na druhé straně. Dotýkal se jejího ramene svým malým nosíkem a tiše mňoukal.

Noční košili měla propocenou. Třásla se pocitem chladu a horka jako vždy, když na ni v noci zaútočily hlasy.

Posadila se, položila si kočky do klína a ponořila tvář do jejich srsti.

„Díky, kluci,“ zašeptala.

„Měl jsem pocit, že to nejspíš bude těžká noc,“ ozval se Zack ode dveří. „Tušil jsem, že pasiáns nebude stačit. Je dost špatné, když hlasy mluví o někom jiném, o cizinci, který je už obvykle mrtvý. Můžeš si udržovat trochu odstup. Všechno ale vypadá úplně jinak, když jsi cílem ty a hlasy mluví o tobě.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něho. V tlumené záři nočního světla viděla, že má na sobě spodky, nic víc.

„Stalo se ti to někdy?“ zeptala se.

„Svým způsobem.“

„Mluvíš tajemně.“

„Promiň,“ řekl. „Je to dlouhý příběh.“

„A ty o něm nechceš mluvit.“

„Opakováním se nevylepší, věř mi.“

Měl právo na svá tajemství, pomyslela si. Znala ho jen něco přes dvacet čtyři hodin. Jak to, že muž, jehož potkala teprve včera, stál tady, jen pár centimetrů před její ložnicí?

Jak to, že se sériový vrah dostal včera v noci do jejího bytu a zanechal tu varování?

Její život se propadal do chaosu.

„Nechtěla jsem tě probudit," pronesla.

„Nespal jsem." Stál ve dveřích nepohnutě.

„Usnula jsem, ale pak jsem začala snít. Myslím, že na mě zaútočilo cosi jako minipanika."

„Na tom není nic překvapivého."

„Ne." Pohladila Robina. „Ve zpětném pohledu to vypadá, že jsem rozhodně pozadu."

„Nezapomínej, že tvá paranormální stránka je napojená přímo na tvou intuici. Když si tvé smysly uvědomí hrozbu, alarmují všechny ty staré dobré obyčejné primitivní pudy sebezáchovy."

„Rozhodně o těchto věcech hodně víš."

„Protože jsem měl tu výhodu, že jsem vyrostl –"

„Mezi členy Společnosti arkány," dokončila odměřeně. „Ano, zmínil ses o tom jednou nebo dvakrát."

„Jen se ti to snažím vysvětlit."

„Já vím. Zdá se, že jsem trochu popudlivá, když na to přijde."

„Tak změníme téma." Chviličku vyčkával. „Chceš si zahrát oko?"

Proč ne? Určitě už dneska stejně neusne.

„Dobře," souhlasila. Začala odhrnovat pokrývku stranou s úmyslem vstát a obléknout si župan.

„Nemusíš vstávat." Vklouzl do pokoje, zastavil se jen na tak dlouho, aby rozsvítil lampičku po straně postele. Nastavil ji, aby vydávala pouze tlumené světlo. Pak se posadil na roh postele. „Můžeme si zahrát tady."

Ze své předchozí zkušenosti věděla, že hraní karet v místnosti, ve které se nacházela postel, nepředstavuje nejlepší nápad, pomyslela si. Zack už však rozdával karty.

„Budeme zase hrát o skutečné peníze?" zeptala se.

„Napadají mě jenom dvě věci, které udělají partičku karet zajímavější." Věnoval jí opravdu pěkně uličnický úsměv. „Peníze jsou jednou z nich."

Probudila se do šedého světla deštivého rána a něco teplého a těžkého se jí tlačilo na záda. Nebyl to Batman ani Robin. Kočky cítila v nohách. Žádná z nich ani nevlastnila dlouhou paži, jako byla ta, která ji objímala přes pas. Pohlédla dolů. Nebyla tam kočičí packa

umístěná jižně od jejího pravého ňadra. Byla to velmi velká, velmi silná, velmi mužná ruka.

Pár minut pátrala ve vzpomínkách. Hráli několik partiček oka. Vyhrávala už několik her v řadě. Skóre zapisovali na lístek papíru.

V určitou chvíli odešel Zack do kuchyně a přinesl láhev skotské, kterou schovávala ve skříňce pro Andrewa a Gordona. Vzpomínala si na vypití jedné nebo dvou skleniček, možná tří. Krátce poté začalo být všechno příjemně nejasné.

Nadzvedla se na loktech a pohlédla na Zacka. Přitáhl si pokrývku kvůli teplu až k pasu, ale stále ležel na přikrývce a stále měl na sobě jen spodky. Mohla si prohlédnout široký prostor jeho nahé hrudi.

Zasáhl ji šok. „Zacku."

Otevřel oči a sledoval ji s lenivým, mužským uznáním.

„Včera v noci jsme nehráli svlékací poker, jestli ti to dělá starosti," prohlásil.

Posadila se na kolena, aby si blíže prohlédla jeho hruď. „Můj bože, vypadáš, jako by tě srazil autobus."

Shlédl dolů a zašklebil se, když uviděl jizvy. „Fialová není má oblíbená barva, ale není to tak špatné, jak to vypadá."

„Tomu je těžké uvěřit. Netušila jsem, že to bylo tak zlé. Měli jsme tě vzít včera v noci na pohotovost." Začala se hrabat ven z postele. „Obléknu se a zavezu tě tam hned teď."

Chytil ji za zápěstí a snadno ji spoutal. „Uklidni se. Nemám nic zlomeného."

„Jsi si jistý?"

Zdálo se, že ho její obavy pobavily.

„Mám jen pár modřin, to je všechno."

„Pár." Nevěřícně na něho pohlédla.

„Dobře, trochu víc modřin." Opatrně se dotkl svých žeber. „Pár protizánětlivých tablet se postará o nejhorší. Jak vypadá moje tvář?"

Pečlivě ho prohlédla. „Žádný monokl, což mi připadá dost neuvěřitelné."

„Dobře. To mi dnes ušetří odpovídání na spoustu otázek. Monokly vždycky přitahují spoustu pozornosti." Využil sevření jejího zápěstí, aby ji k sobě pomalu přitáhl. „Víš, jestli máš upřímnou starost, jak urychlit mé uzdravení, mám návrh."

Polibek rozhodně nebyl dobrý nápad, nemohla si však pomoci, aby se k němu nenaklonila.

Jemně se dotkla svými rty jeho.

„Ach, jo,“ vydechl a oči mu potemněly. „To je ten správný kouzelný lék.“

Jeho paže si ji k sobě začala přitahovat.

Vzepřela se. „Neodvážila bych se zneužít zraněného muže.“

„To je v pořádku. Vím, že budeš něžná.“

„Nepotřebuješ sex,“ prohlásila striktně. Vychutnávala si škádlení víc, než si dokázala přiznat. „Potřebuješ hlavně dobrou snídani a ty protizánětlivé tablety.“

„Víš, a v tom se právě mýlíš.“ Zvedl prst a předstíral učitelský tón. „Sex uvolňuje do krevního oběhu všechny druhy endorfinů. Cítíš se pak dobře. Působí jako tonikum.“

Rozesmála se a postavila se na nohy, našla brýle a oblékla si župan. „Snídaně bude bezpečnější.“

„Hrajete ve Vegas o velké peníze a honíte zlé chlápky jako koníček, dámo. Odkdy se chováte bezpečně?“

Krátce se přitom zarazila. Vždycky si o sobě myslela, že je obrněna vůči riziku averzí, protože celý svůj dospělý život skrývala svůj talent přede všemi, kromě úzkého kroužku svých známých. Chovala se opatrně, jak ji to naučila teta Vella, aby ji ostatní neoznačili za blázna. Než poznala Zacka, nikdy nezažila nic vzdáleně připomínajícího opravdovou intimitu s milencem, protože se o sobě bála odhalit pravdu.

Myšlenka, že by byla ženou, která se nebojí přijmout riziko, jí připadala úplně ohromující.

Chystala se Zackovi odpovědět nějakou trefnou poznámkou, kterou by odvážná, asertivní, riziko milující žena nejspíš řekla muži, kterého pustila do své postele, když si všimla zápisníku na nočním stolku.

Zírala na čísla zapsaná na horním listu papíru, pobouřená.

„Co je tohle?“ Popadla zápisník a podržela mu ho přímo před očima.

Zvedl se na lokty a prohlížel si čísla na papíře, obočí svraštěné soustředěním. Pak se usmál.

„To je výsledek naší malé přátelské partičky oka včera v noci,“ prohlásil.

„Podle toho ti dlužím deset tisíc čtyři sta padesát dolarů.“

„Štěstí se otočilo, když jsi vypila ty tři skleničky skotské.“

„K čertu. Nikdy jsem v oku neprohrála. Opil jsi mě a zneužil toho.“

„Tři maličké skleničky skotské stačí, aby tě dostaly pod stůl? Musím si to pamatovat.“

„Bylo to těmi skotskými a napětím,“ střelila po něm rozhořčeně. „Prošla jsem si v poslední době velkým stresem.“

„To nevím.“ Zavrtěl nepřesvědčené hlavou. „Přijde mi to jako výmluva.“

„Haha.“ Odhodila notes na noční stolek a položila si ruce v bok. „Existuje jenom jediné možné vysvětlení.“

„Jaké?“

„Podváděl jsi.“

„Znamená to, že se snažíš vykroutit ze svého hráčského dluhu?“

„Jestli myslíš, že ze mě dostaneš deset tisíc čtyřistapadesát babek, tak se vzpamatuj.“

„Možná bychom mohli přijít na alternativní splácení,“ navrhl významně.

Nakrčila obočí. „Například?“

„Myslím, že jsem se včera v noci zmínil, že existují jen dva druhy sázek, které udělají hraní karet zajímavější.“

Zvedla polštář a hodila ho po něm. Spadl zpátky na postel a rozesmál se.

Otočila se na patách a vběhla do koupelny. Napadlo ji, že se právě poprvé v životě doopravdy s někým škádlila. Bylo to osvěžující.

28

Bradley studoval střípek rozbitého porcelánu, který držel v ruce. „Jsi si jistá, že je z penzionu v Shelbyvillu?“

Přijel krátce po osmé, se svou bundou, zrcadlovými slunečními brýlemi a policajtskou tváří. Sundal si sluneční brýle a se Zackem se k sobě oba chovali slušně, ale Raine si znepokojeně uvědomovala napětí v pokoji.

Aby zabránila scéně, uvařila velkou konvici kávy. Pak mužům nařídila, aby se posadili. Použila přitom stejný tón hlasu, který používala na Robina a Batmana, když je popadla chuť protáhnout si drápky na jejích elegantních, ze dřeva pletených okenních roletách, místo na svých kočičích stromech.

Zack si hověl v jednom ze dvou křesel u konferenčního stolku. Bradley si vybral protější křeslo. Na ni tedy zbyla pohovka.

„Jsem si jistá, že ten kousek je z penzionu,“ odpověděla na Bradleyho otázku. „Byl tady, přímo v mém bytě.“

Bradley se tvářil váhavě. „Proč by nechával rozbitý šálek v kapse tvého kabátu? Není to moc dramatický vzkaz. Nejspíš by to mohlo být symbolické, ale trochu neurčité. Bylo docela dobře možné, že bys ten rozbitý šálek ani nepoznala, natož abys pochopila, že ho tu nechal pro tebe.“

Soustředila se na nalévání kávy. „Začal mě sledovat, ale nechce po sobě zanechat jasný důkaz, který bych mohla předat policii.“

„Cítí se v bezpečí,“ ozval se Zack, upřeně sledující Bradleyho. „Ví jistě, že i kdyby šla Raine s tím kouskem rozbitého porcelánu na policii, nikdo by ji nebral vážně.“

Bradley ho ignoroval a soustředil se na Raine.

„Kde vzal tvé jméno? Pokud jde o média, byla jsi jen nejmenovaný klient místního realitního makléře. Doug Spicer a velitel Langdon si za záchranu připsali všechny zásluhy.“

„Neskončila jsem ve večerních zprávách, díky bohu,“ řekla. „Ale všichni v Shelbyvillu vědí, že to já jsem byla se Spicerem, když jsme našli tu dívku. A také vědí, že tetin dům teď patří mně.“

Bradley se tvářil zamyšleně. „Takže podle tebe vrah bydlí v Shelbyvillu?“

„Buď tam přímo bydlí, nebo tam tráví víkendy a prázdniny. Myslím, že musí jít o osobu, která zná dobře tamější společnost. Nejen proto, že se tak rychle dozvěděl mé jméno, poté co jsme dívku našli, ale protože mu nedělá potíže přicházet a odcházet z domu mé tety.“

„Rozumím tomu, proč se na tebe mohl zaměřit,“ řekl Bradley. „Je v tom jistá logika.“

„Honí čarodějnice. Jsem neteř shelbyvillské čarodějnice. To ze mě také dělá čarodějnici. Myslím, že se mě bojí.“

Uvědomila si, že už na Bradleyho nehledí z pozice zraněné a ponížené skoro milenky, a že on už se ji nesnaží pomocí viny zmanipulovat, aby si zajistil její pomoc na knížce Cassidy Cutlerové. Zase tvořili tým.

Bradley si mnul čelist. „Jestli se tě bojí, proč prostě nevzal zbraň a nezastřelil tě?“

Koutkem oka Raine zahlédla, jak Zack nebezpečně ztuhl. Energie pulsovala malým prostorem. Bradley ji musel nevědomky zachytit, protože sebou zavrtěl, jako by se mu náhle sedělo nepohodlně.

„Víš moc dobře, že takoví šílenci nemají normální, logické myšlení,“ namítla rychle. Varovně se na Zacka zamračila.

Zack stále upřeně pozoroval Bradleyho, cítila však, že silná energie trošku pohasla.

„To nemůžu popřít,“ souhlasil Bradley. Otáčel kouskem porcelánu v ruce. „Bylo však riskantní nechat tu takový důkaz.“

„Kolik lidí by si vyložilo rozbitý šálek jako hrozbu nebo narážku?“ zeptal se Zack. „Velitele Langdona to ani v nejmenším nezajímalo.“

„To je zatraceně jisté,“ souhlasil Bradley. „Říkal mi, že má dost práce se sledováním opravdových stop, které získali od poslední oběti a z místa činu. Když mi volal, omlouval se za to, že plýtvá mým časem. Tvrdil, že to dělá jen proto, aby Raine nešla za novináři a nerozhlašovala divoké zvěsti o tom, jaké má paranormální schopnosti.“

„Myslí si, že se buď pohybuji na hranici šílenství, nebo že jsem naprostý blázen,“ prohlásila Raine neutrálně.

Bradley se uchechtl. „Jo, to jo.“

Obdařila ho svým speciálním úsměvem. „Mezi policajty to není ojedinělý názor.“

Bradley měl tu slušnost, že se začervenal.

„Jste si jistý, že vás ten úsměv neštve?“ zeptal se Zack se zdvořilým zájmem.

Bradley vypadal zmateně a rozhořčeně. Sevřel prsty kolem úlomku a soustředil svou pozornost jen na Raine. „Pracoval jsem s tebou dost často, abych popíral tvé, ehm, pozorovatelské a vyšetřovací schopnosti.“

Dovolila si trochu se uvolnit. „Díky, Bradley.“

„Co bude teď?“ zeptal se Zack.

„Mohu zařídit, aby v noci kolem procházelo více hlídek, které budou na všechno dohlížet,“ řekl Bradley, „nemohu však Raine poskytnout čtyřiadvacetihodinovou ochranku. V městském rozpočtu nejsou na osobní ochránce peníze.“

„To není problém,“ řekl Zack. „Už jednoho má.“

Bradley na Raine krátce, pátravé pohlédl a pak se obrátil zpátky k Zackovi.

V jeho výrazu probleskl obezřelý respekt a tiché uznání.

„Jo, to jsem pochopil,“ řekl.

„Co hodláte dělat?“ zeptal se Zack.

„Obvyklou rutinu. Promluvím si se sousedy. Zjistím, jestli včera v noci někdo nezahlédl v okolí cizince. Možná si někdo všiml neznámého auta na parkovišti.“ Vyndal zápisník a tužku z vnitřní kapsy své bundy. „Zítra mám volno. Zajedu do Shelbyvillu, uvidím, co se dá v tom směru udělat. Možná někdo viděl chlápka vcházejícího nebo vycházejícího z Rainina pokoje.“

„Langdon nebude moc šťastný, když budete na jeho pískovišti klást otázky,“ prohlásil Zack.

„Uvidíme,“ odvětil Bradley. Otevřel zápisník a pohlédl na Raine. „Řekni mi všechno pěkně od začátku. Chci slyšet všechno, co jsi viděla a cítila ten den ve sklepě své tety. Znáš postup.“

„Jistě,“ řekla Raine.

Postup znala, ale Zack měl pravdu. Bylo to jiné, když jste se ocitli na prvním místě vrahova seznamu věcí, jež měl udělat.

Než Bradley konečně odešel, zápisník se černal každým detailem, na který si Raine vzpomněla. Cítila se duševně i emociálně vyčerpaná. Zhroutila se zpátky na pohovku. Batman a Robin vyskočili vedle ní a uvelebili se, přičemž hlasitě předli.

„Páni.“ Hladila kočky. „Myslím, že potřebuju další šálek čaje.“

Zack stál u okna. „Uvařím ti ho.“

„Díky.“

„Měla jsi pravdu.“ Otočil se, ve tváři zamyšlený výraz. „Mitchell tě bral doopravdy vážně.“

„Říkala jsem ti to. Možná si myslí, že jsem šílená, ale ví, že ignorovat mě není nejlepší.“

„Má taky zatraceně dobrý důvod tenhle případ vyřešit. Chytit Spalovače by jeho reputaci pomohlo mnohem víc než stovky vyřešených odložených případů.“

Ironicky se usmála. „Tohle mě nenapadlo.“

„Soudě podle třpytu Mitchellových očí, když odcházel, mám tušení, že na nic jiného v tuhle chvíli myslet nedokáže.“

29

PORTLAND, OREGON…

John Stilwell Nash stál u řady oken, které lemovaly celou jednu stěnu rohové kanceláře, a sledoval vytrvalý déšť padající na Portland. Pokud šlo o něho, mohlo pršet, dokud celé tohle zatracené město nezaplaví řeka Willamette River. Na tomto místě se mu nic nelíbilo. Všechno, od příliš uvolněných, příliš milých, příliš zdvořilých, příliš ekologicky smýšlejících občanů až po každoroční růžový festival, ho nutilo mrštit těžkým, viktoriánským kalamářem na stole do prosklených oken.

Nic za okny však nebylo tak nesnesitelné jako konverzace, které se právě telefonicky účastnil. „Co se pokazilo?“ zeptal se.

Toto poslední selhání ho rozzuřilo. Podařilo se mu však, s jistým úsilím, udržet chladný, naprosto nevýrazný tón, který vždy používal, když mluvil se svými zaměstnanci. Bylo nezbytné skrývat před svými podřízenými všechny emoce. Nejmenší náznak vzteku, který ho hrozil pohltit, mohl být brán jako důkaz ztráty kontroly. A organizace považovala ztrátu kontroly za slabost.

„Houdini tvrdí, že byl vyrušen, než mohl svůj úkol dokončit,“ oznámil Leden.

Hlas na druhém konci byl stejně ledový jako jeho vlastní. Nash to považoval na začátku operace v Orianě za přínos. Byl to také důvod, proč dal agentovi krycí jméno Leden. Po vyčerpávající analýze došel k závěru, že katastrofa ve Stone Canyonu nastala zaviněním agentů, kteří podlehli emociálním stránkám svých povah. Chtíč, závist a nenasytnost přispěly k neuspokojivému výsledku projektu. Nesměl dopustit, aby se to opakovalo.

„Jinými slovy, Houdini selhal,“ prohlásil. „Což znamená, že jsi selhal i ty.“

„Budou další příležitosti,“ ozval se Leden, nevyvedený z míry skrytou hrozbou. „Mezitím jsem přišel na nový způsob vyřešení problému, který považuji za mnohem… rafinovanější.“

Nash sevřel zuby. Podtext vyznával jasně: Leden mu připomínal, že to byl jeho nápad použít Houdiniho, aby odstranil agenta Jones a spol. Naplánoval rychlý, chirurgický řez. Vražda měla vypadat jako běžné přepadení na parkovišti, které se zvrtlo. Beze stop. Beze svědků. Jen jeden mrtvý Jones.

Silná nenávist k celé Jonesově rodině mu kolovala v krvi, byla mu odkázána Johnem Stilwellem, jeho předkem z viktoriánské doby. Stilwell byl zneškodněn Gabrielem Jonesem a ženou, která se později stala Jonesovou manželkou.

Jonesova rodina nejspíš na prvního Johna Stilwella zapomněla. S čím však ti mizerové nepočítali, byla skutečnost, že v letech předcházejících jeho smrti se Stilwell věnoval svému vlastnímu reprodukčnímu programu. Ve svém soukromém deníku podrobně popisoval, jak záměrně svedl a oplodnil minimálně dvě ženské psychotroničky v Londýně, ženy, které podle něho oplývaly výjimečnými paranormálními schopnostmi. Johna Stilwella fascinovaly Darwinovy objevy. Byl zvědav, zda jeho vlastní paranormální schopnosti mohou být předány a posíleny spojením se ženami, které disponovaly stejnými silami.

Darwinovy teorie se ukázaly opodstatněné, ačkoliv se John Stilwell výsledků svých výzkumů nedožil.

S telefonem pevně přitisknutým k uchu začal Nash rázovat po kanceláři. Byla pravda, že přišel s nápadem použít Houdiniho, aby se postaral o Zackary Jonese. Projekt ve Stone Canyonu zničil Jones. Neměl v úmyslu dovolit dalšímu členovi té proklaté rodiny, aby se znovu pletl do jeho věcí. Když však teď jeho plán neuspěl, musel zajistit, že nebude obviňován z neúspěchu. Jestli půjde někdo dolů, bude to Leden. Naštěstí si vždy dával pozor, aby se chránil před důsledky katastrofy. Stejně jako v případě Stone Canyonu. Byl si jistý, že členové Vnitřního kruhu se nedozvěděli o jeho spojení s tamější operací. Druhý zastírací manévr však bude extrémně riskantní.

Členové Vnitřního kruhu neměli pro selhání pochopení. Nezazlíval jim to. Až zaujme své právoplatné místo v čele organizace, také zavede politiku nulové tolerance. Darwinistický přístup k řízení zajišťoval, že jedině nejsilnější a nejmocnější přežijí. Do té doby však musel ochránit sám sebe.

„Ty jsi za tuhle operaci odpovědný," řekl. „Je zcela nezbytné, abys znovu získal to, co nám Quinn nestihl předat."

„Je politováníhodné, že jsme Houdinimu přikázali Quinna odstranit, předtím než jsme údaje z Quinnova počítače analyzovali a zjistili, že jsou falešné," řekl Leden. „Kdyby byl Quinn naživu, mohli jsme ho vyslechnout."

Potlačil další vlnu vzteku. Až všechno skončí, Leden bude muset rozhodně zmizet. Nejspíš se mu stane nějaká nepříjemná nehoda.

„Očekávám, že mi příště, až zavoláš, oznámíš úspěšné dokončení úkolu," oznámil klidně. „Jinak budu nucen tě nahradit."

„Ještě jedna věc," ignoroval Leden hrozbu. „Houdini žádá vyšší dávku. Tvrdí, že cíl minul proto, že dostává příliš malou dávku drogy."

Nash se zarazil v půli kroku, projelo jím děsivé zachvění.

„Co si o tom myslíš?" podařilo se mu ze sebe vypravit.

„Z toho, co jsem viděl minulou noc, usuzuji, že ztrácí kontrolu. Nedokázal udržet iluzi. Neustále problikávala. Proto byl pomalejší. Experiment selhal a měl by být ukončen."

Přejel mu mráz po zádech. Houdini nebyl jediný experiment, který organizace prováděla. K čertu, všichni se stali do určité míry experimentem.

„To ty řídíš projekt v Orianě," řekl. „Je to tvé rozhodnutí.

Připomínám ti však, že Houdini je nástroj, velmi drahý nástroj. Zvláštní typ formule, který byl pro něho připraven, vyžaduje značné investice. Mírně řečeno bych považoval za politováníhodné, kdyby byly tyto investice promrhány. Když však plán dopadne úspěšně, budeme si moci ztrátu Houdiniho odepsat."

Ukončil rozhovor, než mohl Leden odpovědět, vědom si skutečnosti, že mu puls uhání jako o závod a že dýchá příliš rychle. Třásl se strachem a vzrušením. Trvalo mu déle, než mělo, aby znovu nabyl sebekontroly.

Po chvíli přešel místnost, otevřel dveře a vstoupil do vedlejší kanceláře. Jeho atraktivní asistentka vzhlédla zpoza svého stolu.

„Ano, pane Nashi?"

„Jdu dolů do laboratoře," oznámil.

„Ano, pane. Mám zrušit schůzku s lidmi z naší dodavatelské společnosti?"

„Ne." Sakra. Dneska to šlo jedno za druhým. Zastavil se u dveří a snažil se ovládnout svou netrpělivost. „V kolik mají přijít?"

Zkontrolovala hodiny. „Za čtyřicet pět minut."

„Do té doby se vrátím."

Vyšel ven na chodbu a zamířil ke schodišti. Jeho kancelář byla ve třetím poschodí chátrajícího třípatrového cihlového domu, ale on zřídkakdy používal výtah. Rád dával svým zaměstnancům příklad zdravého způsobu života.

Minul veselý nástěnný transparent oznamující, že Kaskády úsvitu eko-doplňků dosáhli rekordních zisků již šest čtvrtletí za sebou.

Ředitel marketingu se vynořil z kanceláře a uctivě pokýval. Dvě ženy z propagace ho zahlédly a uctivě ho pozdravily. Pokynul jim, pak otevřel dveře vedoucí na schodiště.

Nejvyšší poschodí budovy bylo určené kancelářím. Internetový a katalogový prodej se nacházel v prostředním poschodí. První patro sloužilo jako skladiště širokého sortimentu doplňků stravy prodávaných pod značkou Kaskády úsvitu eko-doplňků.

Společnost měla úspěch, i když nebyla moc veliká. To bylo úmyslné. Měl v úmyslu dohlédnout na to, že zůstane v oblasti doplňků regionálním hráčem. Znamenalo to dokonalé krytí pro zakázanou drogovou laboratoř.

Kaskády úsvitu nevyráběly a nebalily své vlastní produkty ve velkém. Najímali si na to externí firmu. Vlastnili však nejmodernější výzkumnou laboratoř, kde byly vyvíjeny nejnovější nutriční programy a starší byly aktualizovány. Laboratoř zabírala rozsáhlou část sklepení budovy. Byla rozdělena do dvou sekcí.

Sešel poslední řadu schodů, otevřel těžké, ocelové, požární dveře a vstoupil do malé kanceláře.

Hlídač v bílé kombinéze seděl za stolem. Rychle vyskočil na nohy. „Dobré ráno, pane Nashi. Chcete jít do laboratoře?“

„Ano, prosím, Millere.“

„Přinesu vám oblek, pane.“

Miller otevřel skříň a vyndal zabalený balíček obsahující laboratorní oblek na jedno použití, elastickou čepici, rukavice, masku a návleky.

Nash vstoupil do malé komory a rychle si navlékl čisté šaty. Když byl hotov, Miller zmáčkl tlačítko, kterým otevřel další dveře.

Nash vešel do sterilního prostředí za dveřmi. Ocelové pracovní stoly a zařízení se blyštěly pod ostrým umělým stropním světlem. Laboranti a jejich asistenti odění v bílém od hlavy až k patě kývali a mumlali pozdravy, když je míjel.

Všichni v místnosti pracovali na rozmanitých potravinářských produktech, které se prodávaly po celé zemi v obchodech se zdravou

výživou. Nash věděl, že některé konkurenční společnosti během let zkrachovaly, ale ani za boha nedokázal pochopit, jak mohl někdo přijít o peníze v obchodě se zdravou výživou. K bankrotu mohla vést pouze naprostá neschopnost, nic jiného si nedovedl představit. Bylo podivuhodné, kolik peněz zákazníci ochotně vynakládali za produkty, které jim slibovaly snížení váhy, zlepšení erekce, omezení stresu nebo posílení imunitního systému. A všechny výrobky mohly být legálně prodávány, aniž by museli dokázat, že působí tak, jak dokládaly klinické testy.

Úžasné. A výnosné.

Kývl na několik laborantů a vyrazil na druhý konec místnosti. Tam se zastavil před dalšími ocelovými dveřmi s digitálním zámkem. Byl jedním ze dvou lidí v celé budově, kteří znali kód. Pro velkou většinu zaměstnanců musely být dveře do druhé, menší laboratoře střeženy, aby nehrozilo nebezpečí průmyslové špionáže či krádeže. Výživové formule Kaskád úsvitu byly vysoce ceněným, značkovým tajemstvím.

Jenom hrstka lidí znala pravdu o jedinečných formulích, které v malé laboratoři vyráběli.

Toto tajné zařízení nebyla jedinou laboratoří, již organizace založila. Existovalo několik dalších, stejně utajených, rozmístěných po celé zemi. Měl však v úmyslu zařídit, aby se jeho laboratoř stala nejdůležitější a nejúspěšnější ze všech laboratoří. Měla být jeho lístkem k nejvyššímu postu moci, které patřilo samotnému řediteli organizace. Jako potomku Johna Stilwella mu tato pozice náležela už odedávna. Měl na ni větší nárok než současný ředitel. Věděl však, jak si na svou příležitost počkat. Narodil se jako sedmistupňový lovec. Díky droze byl teď na desátém stupni. Poslední verze formule, speciálně navržená pro něho, rozšířila jeho rozsah síly. Jeho přirozený podnikatelský postřeh se zvýšil na úroveň průměrného parastrategického talentu. Zároveň se u něho rozvinuly hypnotické schopnosti.

Po zjištění, co se stalo Houdinimu, však pochopil, že bude moudřejší ustoupit od pokusů rozšířit jeho rozsah paranormálních talentů.

Ocelové dveře se otevřely. Vešel do místnosti a čekal, až se za ním dveře znovu zavřou.

U laboratorních stolů pracovali tři lidé. Když vstoupil, všichni zvedli hlavy. Jeden z nich, doktor Humphrey Hulsey, ho sledoval

bledýma, necitelnýma očima, Hulsey byl vysoký, vyzáblý muž s vytáhlýma rukama a nohama. Nash si pomyslel, že v bezpečnostních brýlích, které měl na sobě, vypadá jako přerostlý hmyz.

„No?“ zeptal se Hulsey. „Získal pro mě už váš agent tu informaci? Nemohu pokračovat s experimenty, dokud nebudu mít Tallentyreovy údaje. Podle Quinnových poznámek je nejdůležitější formuli stabilizovat.“

Nash odolal nutkání zvednout nejbližší mikroskop a mrštit jím o Hulseyho lesklou lebku. Hulsey byl jediný člověk v budově, který se s ním odvážil mluvit, jako kdyby nebyl výkonný ředitel, ale pouhý zaměstnanec. Nevšímal si toho, protože Hulsey byl brilantní chemik. Také měl intuitivní schopnosti osmého stupně a paranormální talent na analyzování vzorců – skrývajících se na molekulární úrovni.

Hulsey také jako jediný ze zaměstnanců patřil k vysoce postaveným členům organizace. Kombinace jeho intelektuálních a paranormálních schopností ho činila neocenitelným. Naneštěstí si byl své důležitosti pro členy Vnitřního kruhu velmi dobře vědom.

„Ne,“ odpověděl Nash. „Přišel jsem, abych si promluvil o poslední verzi X9, kterou jste pro mě připravil.“

Až dosud představoval Hulseyho největší příspěvek k probíhajícímu výzkumu zakladatelovy formule průlom, jenž umožnil genetickou úpravu drogy podle specifického paranormálního profilu jednotlivce.

„Před pár týdny jsem drogu znovu upravil.“ Hulsey se tvářil znechuceně. „Co je zase špatně?“

Nash k němu přistoupil blíže a ztlumil hlas. Jeho asistenti byli prověřeni ze všech bezpečnostních hledisek, avšak Nashovou politikou bylo nevěřit nikomu více, než považoval za nezbytně nutné.

„Záchvaty nepřestaly,“ pronesl tiše. „Přicházejí dokonce mnohem častěji.“

Hulsey si odfrkl. „Ze svých zlostných problémů se sebekontrolou neobviňujte drogu. Jestli máte potíže, navrhuji, abyste si podrobněji prohlédl svůj vlastní psychologický profil. Znáte staré rčení: ‚Máte to v krvi.‘“

Vrátil se zpátky k mikroskopu.

Nashovi se jen taktak podařilo zkrotit vlnu do běla rozžhavené zlosti, která hrozila, že ho pohltí.

„Připravíte mi novou dávku,“ oznámil, „bez dodatečných posilujících schopností. Chci se vrátit k původní verzi, která pouze zvyšuje můj lovecký talent. Rozumíte mi, doktore Hulseyi?“

Hulsey ani nevzhlédl od svého mikroskopu. „Samozřejmě, rozumím. Nedokážete zvládnout další talenty.“

Nash se přinutil opustit laboratoř, aniž by podlehl touze podříznout Hulseymu krk.

Prozatím Hulseyho potřeboval, to se však jednou změní. Nikdo nebyl nenahraditelný, dokonce ani doktor Humphrey Hulsey.

30

Zack se zastavil na chodníku před Inkognitem a prohlížel si výlohu obchodu. Na druhé straně skla stály dvě figuríny oblečené do oděvu z viktoriánské doby, astronaut, pirát a známý superhrdina. Na dlouhých stužkách spuštěných ze stropu visela řada elegantních a fantaskních masek.

„Neber to ve zlém," řekl Raine, „ale nikdy bych si nemyslel, že půjdou kostýmy na odbyt, kromě Halloweenu."

„Halloween se stal největší večerní párty pro dospělé," namítla. „Lidé utrácejí za své kostýmy malé jmění."

Podržel před ní otevřené dveře. „Ale to se děje jen jeden den v roce."

„Přidej k tomu každoroční orianskou charitativní benefici, což je tradičně starobylý maškarní ples, množství dětských večírků během celého roku, několik luxusních soukromých recepcí a banketů, smlouvy s několika místními divadelními společnostmi a webové stránky a dostaneš životaschopný podnik."

Usmál se. „Dobře, stačí mi tvé slovo." Následoval ji do obchodu. „I když musím přiznat, že mi přijde neuvěřitelné, že by se chtěl někdo, komu je víc jak deset let, dobrovolně navléct do kostýmu."

„Teta Vella říkávala, že všichni nosíme masky."

Prodejní poschodí obchodu nebylo veliké. Bylo dramaticky zdobené živými barvami a nasvícené divadelními světly. Stálo tu vystavených několik dalších kostýmů, včetně figuríny oblečené v sukýnce baletky a další v složité róbě, která mu matně připomínala široké, vyzdobené toalety, které nosily ženy v osmnáctém století.

Na stěnách visely obrazy v elegantních, moderních rámech. Na každém byly působivé obrazy masek.

„Malovala je teta Vella," prohlásila Raine. „Malování bylo jednou z mála věcí, které ji uklidňovaly. Dokázala se zabrat do svých obrazů na celé hodiny a dny. Mohla jsem jich tady v obchodě pověsit jenom pár. Většina je uložena v domě v Shelbyvillu."

„Ve svém bytě nemáš žádné obrazy."

Obdařila ho tajemným pohledem. „Chtěl bys jakoukoli z těch masek na zdech ve svém domě?“

Prohlédl si nejbližší obraz. Byl od něho dobrý metr, ale přesto cítil slabou, znepokojivou energii.

„Ne,“ uznal.

„Většina mých zákazníků si naštěstí těch zlých vibrací nevšimne,“ pronesla tiše. „Lidé si myslí, že jsou ty obrazy fascinující. Dostala jsem na ně několik nabídek.“

„Prodala jsi někdy nějaký?“

„Ne,“ zavrtěla Raine hlavou. „Jsou to jediné, co mi po tetě Velle zbylo.“

Po pravé straně stál prodejní pult a v protější stěně průchod zakrytý červeným sametem.

„To jsi ty, Raine?“ zvolal hlas z druhé strany rudé opony. „Zrovna jsem se ti chystala zavolat.“

„Promiň, že jdu pozdě,“ odvětila Raine. „Dneska ráno je všechno složité.“

Sametový závěs se odhrnul. Objevila se malá, zakulacená žena, které mohlo být něco přes dvacet. Vypadala, jako by právě vyšla z filmu o upírech.

„Tohle je Pandora, má asistentka,“ řekla Raine. „Pandoro, tohle je Zack Jones.“

„Těší mě,“ pokýval Zack hlavou. „Nepostřehl jsem vaše příjmení.“

„Žádné nepoužívám,“ odvětila Pandora s varovně přimhouřenýma očima.

„Aha,“ řekl. „To vše vysvětluje.“

S jistým úsilím se mu podařilo neusmát se.

Pandora na sobě měla dlouhé, volné, černé šaty s širokými rukávy. Nohy jí zdobily boty s širokou podrážkou a přes deset centimetrů vysokým podpatkem. Na krku jí visel náhrdelník se zvláštním motivem z nějakého tepaného stříbřitého kovu.

Nepřirozeně černé vlasy měla rozdělené uprostřed a spadaly jí na záda. Světlý makeup propůjčoval její pokožce přízračnou bledost. Tmavá rtěnka a výrazně namalované oči dodávaly překvapivý kontrast. Malé kroužky a cvočky se jí třpytily v nose, uších, obočí a ve rtech.

Pandora pohlédla bezvýrazné na Raine. „Nový přítel?“

K Zackově překvapení se Raine začervenala.

„Ne,“ odvětila Raine rychle. „Nový, ehm, známý.“

Zack na ni pohlédl. Zrůžověla ještě víc a rychle si odkašlala.

„Jak jsem řekla, můj život je v poslední době nějak komplikovanější," dodala klidněji. „Zack chtěl vidět obchod a seznámit se s tebou. Dnes tu zůstane s námi."

„Proč?" zeptala se Pandora stále podezíravě.

Raine se ušklíbla. „Protože se Spalovač těl rozhodl, že jsem jeho bohyně pomsty. Zack bude chvíli mým osobním ochráncem."

Pandora se tvářila zděšeně. „Ten šílenec si tě vybral za svůj cíl?"

„Vypadá to tak," souhlasila Raine.

„K čertu, bála jsem se, že se to jednoho dne stane. Neříkala jsem ti, že se jednou to řešení odložených případů obrátí proti tobě?"

„Ano, říkala."

„Kde jsi ho našla?" Pandora kývla hlavou na Zacka. „Neznáš žádné profesionální ochránce."

„Zack je něco jako vyšetřovatel," řekla Raine.

Zack se usmál. „Vlastně jsem opravdový vyšetřovatel."

Pandora zkřížila ruce na hrudi a vypadala znechuceně. „Snad ne další chlápek od policie. Myslela jsem, že už ses s Mitchellem poučila."

Raine se zamračila. „Říkala jsem ti, že Zack není můj přítel."

Zack pohlédl na Pandoru. „O policii se nestarám. Jenom kladu otázky a snažím se dostat odpovědi."

„Jo?" Pandora nevypadala přesvědčeně, ale pokrčila kyprými rameny.

„Nevadilo by, kdybych si prohlédl zadní místnost?" zeptal se Zack Raine.

„Ne." Došla k sametovému závěsu. „Pojď za mnou."

Pandora na Zacka naposledy podezřívavě pohlédla a pak se vrátila za pult, kde se posadila před počítač.

„Mimochodem, volala Marie Antoinetta," oznámila Pandora přes rameno. „Přesunula svou zkoušku na čtvrtek."

„Žádný problém," odvětila Raine a prošla závěsem.

Zack ji následoval. „Marie Antoinetta?"

„Joanne Escottová, starostka našeho malého městečka. Objednala si u nás kostým na každoroční charitativní bál, o kterém jsem se ti zmiňovala. Moc si s Pandorou nerozumí, takže když přijde na zkoušku, snažím se tu vždycky být."

„Proč jí říkáte Marie Antoinetta?"

„Tento rok chtěla Joanne složité šaty z osmnáctého století, doplněné vysokou parukou, jako je kostým ve výloze. Řekla jsem jí, že bude vypadat jako Marie Antoinetta, což není pro starostku příliš vhodný kostým. Nechtěla se však svého nápadu vzdát. Nakonec jsem poukázala, že jestli si obleče tento kostým, její kritici v orianských novinách nebudou moci odolat a vytisknou její obrázek na bálu s podtitulkem *Ať si dají koláče*.“

„Předpokládám, že ji tato poznámka přiměla změnit názor?“

„Ano, bohužel si však myslím, že její druhá volba nevypadá o mnoho moudřejší. Nedokázala jsem jí to však vymluvit. Půjde za Kleopatru.“

„S brejlovcem nebo bez?“

„Ach, bude jednoho mít. V Inkognito se pyšníme důrazem na detail. Ani ve snu by mě nenapadlo dovolit naší starostce účastnit se plesu v neúplném kostýmu.“

Rozesmál se.

„Tak tady to je.“ Máchla rukou. „Naše zadní místnost.“

Pomalu procházel místností, smysly připravené. Po jeho levé ruce se nacházela šatna a třístranné zrcadlo. Zbytek místnosti naplňovaly dlouhé regály. Odhadoval, že v každém regálu bude několik tuctů kostýmů. Široký výběr propracovaných masek byl vystaven na několika řadách plastových hlav naskládaných na poličkách.

„Máte tu docela velkou zásobu,“ prohlásil.

„Teď je rušná část roku.“

„Navrhovala jsi je všechny sama?“

„Jen pár tvůrčích náčrtků a nápadů. Na návrhy kostýmů je opravdovým géniem Pandora. A když byla ještě teta Vella naživu, navrhla spoustu masek.“

Prošel uličkou mezi dvěma řadami regálů, ale nezachytil nic než jen obvyklou bezvýraznou energii.

„Žádná horká místa,“ prohlásil.

„No, to je dobrá zpráva.“

Pohlédl na dveře vzadu v místnosti. „Předpokládám, že vedou ven do ulice?“

„Ano. Jsou neustále zamčené. Na dveřích je dobrá, bytelná západka a alarm. Plně si uvědomuji, že Pandora a já jsme tu hodně samy. Nechceme riskovat.“

Přikývl, pak přistoupil ke dveřím a pro jistotu je zkontroloval.

Když se ujistil, vrátili se do přední místnosti obchodu. Pandora se skláněla nad počítačem a rychle psala.

„Dalších dvacet objednávek nových korzetů,“ řekla Raine s očima na obrazovce. „Říkala jsem, že půjdou na odbyt.“

Zack pohlédl na obrazovku a zahlédl těsný, černý, vinylový korzet. Byl vystaven spolu s párem bot na jehlových podpatcích a anch náhrdelníkem v egyptském stylu.

Pohlédl na Raine. „Online obchod, o kterém ses zmínila?“

Oči jí zajiskřily veselím. „Víš, dokud jsem nepotkala Pandoru, neměla jsem ani tušení, že je trh s neogotickým zbožím tak obrovský.“

31

V Tančící ulici to vypadalo jako v jeskyni o půlnoci, se spoustou nestálých světýlek z drobných svíček umístěných na stolech. Osamělý kytarista na pódiu zpíval o rozkoších zakázaného sexu. Raine se zdálo, že je celá píseň založená na řadě metafor, které zřejmě všechny souvisely s nakupováním v cukrárně.

Pohrávala si s míchátkem ve své šumivé citronádě, netrpělivá, kdy už si dá muzikant přestávku, aby si mohla promluvit se Zackem. S ohledem na účinkujícího nikdo z publika nemluvil, kromě občasné a velmi tlumené konverzace s číšníky.

Zack vypadal pohlcený hudbou. Pohodlně se uvelebil v boxu vedle ní, jednu ruku na sklenici minerálky. Byl tak blízko, že se jí dotýkal ramenem a stehnem, tak blízko, že byla omámená jeho vůní. Na paranormální úrovni si intenzivně uvědomovala, jak jí vzrušením běhá mráz po zádech.

Připomněla si, že tu oba sedí kvůli práci, proto ta voda. Tato skutečnost jí však nezabránila, aby dlouho nepřemýšlela, co si na dnešní večer obléci. Nikdy nebyla v jazzovém klubu, byla si však celkem jistá, že černou nic nezkazí. Šaty, které si rozhodla obléci, ani v nejdivočejším snu nevypadaly jako pracovní oblečení. Byly velmi elegantně střižené, s větším výstřihem než cokoliv, co měla. Nějak se jí podařilo vypadat elegantně a zároveň neuvěřitelně sexy. Nikdy by si je nekoupila, kdyby s ní tehdy nebyl Gordon. Trval na tom, že jí padnou jako ulité. Měla v úmyslu si je obléci na své první skutečné rande s Bradleym.

Zack šaty ocenil uznalým pokývnutím.

„Vypadáš fantasticky," prohlásil, když vešla do obýváku na velmi vysokých podpatcích a s malou kabelkou v ruce.

Nebyla to slova, která jí rozproudila krev v žilách, nýbrž žár v jeho očích. Nikdy takový pohled v mužových očích neviděla. Rozehřálo to její vlastní temperaturu.

Kytarista konečně dokončil svou píseň o cestě do cukrárny a oznámil, že si dává pauzu. Zvuková aparatura zůstala zapnuta. Místnost naplnila reprodukovaná hudba a bzukot hlasů.

„Co bude teď?“ zeptala se.

Zack se narovnal na židli. „Teď to tu trochu propátrám.“

„Jak?“

„Hodlám dojít k baru a trochu si promluvit s barmanem.“

„Proč?“

„Už jsem si to tu trochu prověřil. Tu noc, kdy sem Quinn přišel, tu bylo úplně vyprodáno. Hádám, že stoly a boxy pro dva a více lidí byly rezervované dopředu. Pokud sem Quinn přišel sám, je docela pravděpodobné, že seděl u baru.“

„Chápu,“ řekla. „Doufáš, že si ho bude barman pamatovat.“

„Za pokus to stojí. Za pár minut jsem zpátky.“

Vyklouzl z boxu a zarazil se.

„Jsou to opravdu úžasné šaty,“ pronesl.

Uvědomila si, že hledí dolů na přední část oděvu.

„Radši si jdi promluvit s barmanem,“ řekla.

„Správně. Barman. Teď kdybych si jen vzpomněl, o čem jsem to s ním chtěl mluvit –“

Usmála se. „Soustřeď se, Jonesi.“

„Ano, madam.“

Sledovala ho, jak se proplétá bludištěm stolů, a uvědomovala si příjemný pocit. Většina žen jejího věku už měla nějaké zkušenosti s flirtováním, ale pro ni to vše bylo nové a vzrušující. Nikdy toto jemné umění s úspěchem nevyzkoušela, protože se obávala nevyhnutelného výsledku.

Vždy se cítila rozpačitě, když vysílala lehké signály, jež ženy používaly, aby muže zaujaly, a když zároveň věděla, že nakonec nebude nikdy schopná se k někomu emociálně připoutat. Musela by mu totiž vysvětlit, že slyší hlasy. Říci muži, že vám v hlavě znějí cizí hlasy, má na vztah mrazivý účinek.

Se Zackem ale všechno probíhalo jinak.

Ztratila ho z dohledu a opřela se o opěrátko židle, aby se napila své citronády. Úroveň hluku byla nyní docela vysoko. Lidé si povídali a diskutovali a snažili se přehlušit hudbu v pozadí. Další přicházeli a odcházeli na chodbu, která vedla k toaletám.

Zakrátko se Zack vrátil. Když vklouzl zpátky do boxu, ucítila, že už není ve flirtovací náladě.

„Takže barman si ho pamatuje,“ prohlásil. „Quinn měl s sebou notebook, který hlídal, jako by byl ze zlata. Objednal si pivo a zaplatil v hotovosti. Pak si objednal druhé. Barman usoudil, že má

peníze, a začal mu psát účet. Po třetím pivu odešel Quinn na toaletu a už se nikdy nevrátil.“

„Chceš říct, že Quinn utekl a nezaplatil účet?“

„Takhle to tvrdil barman. Quinn za piva nezaplatil. Ani nenechal spropitné. Prostě odešel na toaletu a už se nevrátil.“

Všimla si, že si Zack prohlíží dveře vedoucí na toalety.

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptala se.

„Myslím na to, že podle Fallona končí Quinnovy stopy velmi náhle v Orianě. Možná že skončily právě tady, v Tančící ulici.“

„Myslíš, že mohl být Quinn unesen přímo tady z klubu?“

„V tuhle chvíli víme jistě jen to, že se tu objevil večer dvacátého. A pak zmizel.“

Cítila energii mihotající se kolem Zacka. Byl to stejný druh nebezpečné aury, která z něho vyzařovala minulou noc, když se objevil u jejích dveřích krátce po souboji.

Jeho vzrůstající paranormální energie podivuhodně vyburcovala její vlastní smysly. Projelo jí očekávání a vzrušení.

Naklonila se blíž. „Co hodláš udělat teď?“

„Co udělal Quinn po tom, co si dal tři piva. Hodlám jít na toaletu.“

Položila ruku na jeho paži v touze se ho dotknout. „Prosím, buď opatrný. Viděla jsem spoustu filmů, které se odehrávaly na mužských záchodech. Vždycky se tam stalo něco hrozného.“

„Nedělej si starosti.“ Poplácal ji konejšivě po ruce. „Taky jsem ty filmy viděl.“

32

Vybral cestu k toaletám, která se zdála nejlogičtější trasou muže, který seděl u baru. Naplno vstřebával okolí všemi svými smysly, normálními i paranormálními, vzrušený a hučící očekáváním. Projel jím mrazivý záchvěv lovu.

Věděl, že Raine cítila energii spalující ho zevnitř, věděl, že tím spustil ohlas jejích parasmyslů. Pouto mezi nimi stále sílilo, ať už si to uvědomovala či nikoliv.

Prošel spoře osvětlenou chodbou a otevřel dveře označené MUŽI. Uvnitř byli tři lidé – dva u mušle a jeden v kabince. Prošel přes malou, dlážděnou místnost a snažil se nevypadal jako nějaký zvrhlík, zatímco pátral po stopách starého násilí.

Problémem nebyl nedostatek zbytkové paranormální energie. Byla to typická toaleta a stala se svědkem mnoha dramatických životních lidských okamžiků. Když byl takto vyburcovaný, obrazy zůstaly dezorientující, ale z větší části nejasné a neurčité. Objevil tlumený nepříjemný pocit zanechaný léty rychlých sexuálních setkání, nedovoleného užívání drog, násilí, žaludek zvedajících nemocí a vzteku.

Poslední pocit zaujal jeho pozornost. Intenzivní vztek byl překvapivě nový, možná z dnešní noci. Vyzařoval z jednoho umyvadla. Myl si ruce, zatímco se na energii chvíli soustředil. Obrazy odhalily muže, který se právě dozvěděl, že jeho manželka spí s jiným mužem. Doufal, že se ten ubohý chlapík vzpamatoval, než se vrátil ke stolu.

Jak očekával, klika u dveří vydávala příliš mnoho vrstev rušivé energie, jež nebylo možné uspořádat. Kliky u dveří do sebe nasávaly paranormální energii jako houby.

Zatímco dokončoval svůj rychlý průzkum, dva muži u mušlí ho znepokojeně pozorovali. Vydal se zpátky na chodbu.

No, šlo jen o výstřel naslepo, připomněl si. Pokračoval dál po chodbě k nouzovému východu, logickou cestou ven budovy pro někoho, kdo se chtěl vyhnout zaplacení účtu.

Dveře nebyly zamčené. Opatrně je zkontroloval jednou rukou, ale zachytil jen obvyklý zmatek klik.

Vyšel ven na ulici. Dveře se za ním ztěžka zavřely. Chvíli jen stál, vstřebával pocity napříč celým spektrem. Svěží noční vzduch přinášel zápach odpadků z obrovského, ocelového kontejneru. Vedle stála druhá popelnice s nápisem POUZE SKLO. Zapáchala starým vínem a pivem. Několik krys ho pozorovalo z úkrytu pod kontejnerem a pak odcupitalo zpátky do noci.

Nezachytil žádné stopy na záchodech nebo v hale, takže zkoumat ulici byla nejspíš ztráta času. Přesto však pomalu vykročil ke vzdálenému konci.

33

Raine zkontrolovala počtvrté nebo popáté hodinky. Slabý svit svíčky na stole odhalil, že uplynula jen další minuta. Jen nepatrná chvilka v plynutí času. Jak dlouho mohl trvat průzkum toalet?

Téměř ihned, poté co Zack zmizel směrem k mužským záchodům, její vlastní nervózní vzrušení vystřídalo neblahé tušení. Její nynější pocity se rušivě podobaly tomu, co zažívala minulou noc ve chvíli, kdy Zack narazil na zabijáka u motelu. Nelíbilo se jí to, ale nevěděla jistě, co by měla dělat, kromě toho, že by vyšla na chodbu a zaklepala na dveře mužských záchodů.

To nebyl špatný nápad, měla by o tom popřemýšlet.

Kdyby oba zmizeli od stolu, číšník by si nejspíš myslel, že odešli nadobro. Zack za pití zaplatil, když přišli, takže o účet bylo postaráno, číšník však nedostal spropitné, protože měli v úmyslu dát si ještě další kolo.

Otevřela malou kabelku, aby našla nějaký tuzér. Vlasy na šíji se jí trochu naježily, jako by je ovál neviditelný, ledově chladný vánek. Na pažích jí naskočila husí kůže.

Náhle si uvědomila dvě věci najednou. Nejprve vycítila, že kolem boxu, v němž teď sama seděla, zrovna prošel někdo velmi nebezpečný. Nejenže cítila přítomnost toho muže přímo za sebou, navíc vnímala i jeho zlověstné úmysly.

Druhou věcí, kterou věděla s neochvějnou jistotou, bylo to, že mužovy zlověstné úmysly mířily na Zacka.

Zack měl potíže. Tušila to tak jistě, jako věděla, že slyší hlasy.

Přinutila se vyndat z peněženky peníze, klidně a neuspěchaně, jak doufala. Její instinkty na ni nyní křičely. Jen tohle mohla udělat, aby vypadala klidně.

Položila hotovost na stůl. Teprve pak si dovolila nepatrně se na židli pootočit, jako by hledala číšníka.

Stačila ještě zahlédnout postavu vcházející do potemnělé chodby, jež vedla k toaletám. Něco na odhodlaném způsobu, kterým se pohyboval, jí napovědělo, že kvůli němu se jí v hlavě rozezněly poplašné zvony.

Muž zmizel na chodbě.

Zaklapla kabelku, vyklouzla z boxu a pospíchala k toaletám. Na chodbu dorazila právě včas, aby zahlédla temnou postavu, jež se krátce zastavila u značky nouzového východu, která označovala zadní dveře.

V děsivé záři, již tabulka vydávala, zahlédla, jak vytrhl z kapsy lyžařskou masku a přetáhl si ji přes obličej. Pak sáhl jednou rukou po klice ode dveří. Druhou rukou vytáhl z ukrytého pouzdra nůž.

34

Strašlivé obrazy ho zaplavily bez varování, když se dotkl rohu ocelového odpadkového kontejneru. Představy působily ostře a poměrně čerstvě, staré ani ne měsíc.

Náhle věděl, co se v této uličce stalo. Vše viděl z pohledu Lawrence Quinna.

…Ze stínů se vynořila tmavá, rychle se pohybující postava. Zmatek a pak prudce stoupající hrůza. Odporné vědomí, že byl blázen, když jim věřil. Smrtící tvář se blížila. Oči jako bezedné černé díry…

…Pak ucítil nesnesitelně ledový náraz. Ležel na zemi. Smrtící tvář sáhla dolů, naklonila se k němu a něco vytrhla z jeho ochromených prstů…

Dveře do nočního klubu se otevřely. Odtrhl ruku od kovu a rychle se otočil. Obrazy se rozplynuly v okamžiku, kdy ztratil kontakt s kovem, stále však cítil emociální energii muže, který věděl, že čelí své vlastní, bezprostřední, násilné smrti.

Raine vykročila ze dveří, pohybovala se neuvěřitelně rychle na svých vratkých vysokých podpatcích a v těsných černých šatech. Přicházela rovnou k němu, svou malou kabelku svírala v pravé ruce. Mlčela, zatímco zmenšovala vzdálenost mezi nimi dlouhými, smrtícími kroky.

To není Raine, křičely jeho parainstinkty. Všechno bylo špatně.

Avšak rozdíl mezi fyzickým vzhledem útočníka a tím, co mu říkaly jeho smysly, vytvořil v jeho mysli okamžik nesouvislého chaosu a zpomalil jeho reakci.

Ze dveří vyběhla druhá postava.

„Pozor," vykřikla Raine. „Má nůž."

Skutečná Raine.

Hodila svou kabelku na útočníka. Odrazila se od zad falešné Raine a přistála na chodníku. Rána nemohla způsobit žádné skutečné škody, ale dokázala, že se falešná Raine na zlomek vteřiny ohlédla přes rameno.

Vyrušení muselo narušit jeho sebekontrolu, protože za pár vteřin se falešná Raine zachvěla a zmizela. Objevila se povědomá postava v černé lyžařské masce.

Lyžařská maska vyloučil během mrknutí oka skutečnou Raine jako zdroj nebezpečí, to však poskytlo Zackovi čas, aby vytáhl z pouzdra svou zbraň.

Stejně však nešlo pořádně zamířit. Lovec-iluzionista se pohyboval příliš rychle. Navíc za ním byla Raine. Kdyby kulka minula svůj cíl, což by se zřejmě vzhledem k okolnostem stalo, existovala možnost, že zasáhne ji.

Lyžařská maska se znovu metamorfoval do Raine. Byl teď jen pár stop daleko. Zack intuitivně věděl, co hodlá udělat, a jen taktak se mu podařilo vyhnout výpadu.

Vrávoral zpátky za kontejnér s označením POUZE SKLO, sáhl dovnitř a popadl první prázdnou láhev, na kterou dosáhl. Pak se přikrčil.

Falešná Raine zahnula za roh, černou kabelku nataženou. Příliš pozdě si přízrak povšiml, že jeho cíl už nestojí na nohou. Snažil se přizpůsobit, seknout kabelkou dolů. V půli pohybu se. kabelka změnila na nůž. Lyžařská maska byl zpátky, transformace však narušila jeho rovnováhu na jednu nebo dvě vteřiny.

Zack využil příležitosti a zaútočil zespoda. Máchl láhví proti černě oděné noze. Úderem se sklo rozbilo. To už se však kutálel z dosahu. Neměl možnost zjistit, zda útočníkovi teče krev, protože lyžařská maska náhle odtančil do bezpečné vzdálenosti. Přeskakoval z falešné Raine na svou identitu lyžařské masky natolik rychle, že se Zack nedokázal soustředit dostatečně dlouho, aby přesně zamířil.

Bylo jasné, že útočník nad sebou úplně ztratil kontrolu.

„Ne," zakvílel Lyžařská maska/Raine vysokým, pronikavým výkřikem hrůzy a vzteku.

Otočil se. Stále svíraje svůj nůž/kabelku utíkal k ústí ulice.

Zack pádil za ním, proběhl přímo kolem ochromené Raine. Marně. Neexistoval způsob, jak utíkajícího muže dohonit. Lyžařská maska možná ztratil kontrolu nad svou parapsychologicky navozenou iluzí, stále však disponoval rychlostí lovce.

Běžící postava vyběhla z uličky a na chodník. Zahnul vlevo a zmizel jim z dohledu, kroky rezonovaly do noci.

Náhle zaburácel silný motor. Zaskřípěly pneumatiky.

Čekalo na něho únikové auto.

Avšak tentokrát se ozvalo odporné zadunění a pak zvuk rychle se rozjíždějícího motoru.

Zack u ústí uličky pár vteřin zaváhal. Nemělo smysl vběhnout rovnou do rány. Když ale risknul rychlý pohled přes roh budovy, nebylo po únikovém vozidle ani památky.

Viděl jen tělo roztažené na chodníku na křižovatce.

35

„Policie si myslí, že řidič ujel z místa nehody," oznámil Zack do telefonu. „Byl už mrtvý, když jsem k němu doběhl. Žádná identifikace. Auto nikdo neviděl."

„A co ty?" zeptal se Fallon.

„Já jsem ho taky neviděl." Rázoval po Rainině poklidném obýváku a snažil se vybít něco z přebytečné energie, která jím stále lomcovala. Batman a Robin poklusávali u jeho nohou a snažili se zjistit, jestli jde o nějakou novou hru. „Znělo ale podobně jako SUV, které na něho čekalo na motelovém parkovišti včera v noci."

„Zajímá se o tebe a Raine policie?"

„V této fázi ne. Usoudili, že šlo o loupežné přepadení, které špatně skončilo. Řekl jsem jim, že jsem šel na záchod a pak vyšel ven, abych se nadýchal čerstvého vzduchu. Ten chlápek mě překvapil. Měl nůž. Dal se na útěk, když Raine vyšla ven, aby se podívala, co se děje."

„Všechno je to pravda," prohlásil Fallon.

Zněl spokojeně. Všichni znali Pravidlo číslo jedna. *Drž se pravdy, jak jen to bude možné, ale nesnaž se vysvětlit problémy Společnosti arkány s Nočním stínem orgánům státní moci.*

Vcelku šlo o dobré pravidlo, pomyslel si Zack. Nebylo prostě možné, aby se s policí dalo mluvit o Společnosti a Nočním stínu. *Podívejte, strážníku, pracuju pro paranormální vyšetřovací agenturu, která slouží organizaci věnující se paranormálnímu výzkumu, a pak jsou tu ti druzí, kteří ukradli tajnou alchymistickou formuli, která dokáže zvýšit paranormální schopnosti…*

Jo, dobře.

Společnost arkány se tu a tam objevila na stránkách bulvárních plátků, hned vedle aktualit o novém objevení se Elvise a nevinné dívce, již oplodnil zvláštní tvor z jiné planety. Pro Fallona to vypadalo už tak zle. Neměl v úmyslu problémy zhoršovat tím, že dovolí, aby si z Jones a spol. veřejnost utahovala.

„Policie se samozřejmě zajímá o auto, které zloděje srazilo," pokračoval Zack.

„I kdyby ho našli, pochybuji, že je někam dovede. Ať už lyžařskou masku odstranil kdokoliv, postará se o zametení stop. Vidím to tak, že jeho nadřízení v Nočním stínu mu dali ještě jednu šanci, aby tě odstranil z rovnice. Když neuspěl, měli připravený plán B, jenom pro něho.“

„Máš nějaké teorie, co měly všechny ty metamorfózy znamenat?“

„Vypadá to, že vlastnil dva talenty na vysokém stupni,“ vysvětloval Fallon. „Nedokázal je ale oba ovládat najednou.“

Raine vyšla z kuchyně, v rukou bambusový tácek, na kterém nesla elegantní konvici a dva křehce vypadající šálky. Převlékla se ze sexy černých šatů do bílého lázeňského županu. Boty na jehlovém podpatku nahradily trepky. Vlasy měla stále vyčesané do přitažlivého drdolu, ale během událostí v uličce se jí uvolnilo několik sametových pramínků. Houpaly se jí kolem uší a dolů na šíji až neuvěřitelně erotickým způsobem. Zackovo tělo, stále vybuzené vzrušením, okamžitě zareagovalo.

„Myslel jsem, že mnohačetné vysoké talenty u jedné osoby jsou nemožné,“ řekl Zack, neschopný odtrhnout oči od Raine. „Odborníci tvrdí, že jeden talent vždy převládne.“

„Jako u každého pravidla i zde existuje výjimka,“ zavrčel Fallon. „Historické záznamy naznačují, že existovalo několik případů, kdy jistí jedinci vykazovali vysoké stupně více než jednoho typu talentu. Ale ano, tento fenomén se považuje za velmi vzácný. Podle odborníků existuje logické vysvětlení, proč je téměř vždy jeden talent dominantní.“

„Má to něco společného s přílišnou stimulací mozku, že?“

„Mozek je navržen tak, aby dokázal zpracovat obrovské množství vnějších údajů, které poskytují smysly. Zároveň také vyřazuje nedůležité a nadbytečné informace obdržené od těchto smyslů. Nazýváme to rozlišovací schopnost. Pokud je však tato schopnost vypnuta, může mozek zkratovat. Tedy nedostává se mi lepšího termínu.“

„Zahlcení informacemi.“

„Sám víš, že je těžké se vypořádat s podněty, které ti posílají tvé desetistupňové paranormální smysly,“ pokračoval Fallon. „Potřebuješ hodně vůle a sebekontroly. Jen si představ, co asi znamená zvládat dva stejně silné talenty.“

„Chlapík v lyžařské masce rozhodně ztrácel kontrolu. A dnes v noci to bylo horší než včera. Blikal sem a tam jako rozbitý neon.“

„Ověřil jsem každý odkaz, který jsem našel," dodal Fallon. „V každém potvrzeném případě, a nepochybně jich bylo jen pár, zemřely osoby s dvojím talentem v raném věku. Možná tak příroda zajišťovala, že se ti lidé nestanou super predátory, kteří budou následně rodit další super predátory."

„Jestli máš pravdu, jaká je pravděpodobnost, že Noční stín našel jednoho z velmi vzácných multitalentů, který nezemřel mladý?"

„Skoro nulová," odvětil Fallon. „Něco mi říká, že Noční stín nenašel žádný multitalent. Vytvořili ho pomocí nové verze formule."

„To dává smysl. Jestli však měli potíže někoho takového vytvořit, proč by tak drahý nástroj ničili?"

„Protože byl očividně nespolehlivý," doplnil Fallon. „Dvakrát na tebe zaútočil a pokaždé neuspěl. Noční stín vypadá jako velmi darwinistická organizace. Jen silní a úspěšní přežijí a získají vyšší postavení."

„Doufám, že nemají celou skupinu silných multitalentů připravených jít tomu chlapíkovi ve stopách."

„To není pravděpodobné." Fallon působil velmi jistě. „I kdybychom pominuli vysoké náklady, analytikové mě ujistili, že statisticky existuje velmi, velmi málo lidí, kteří vlastní takový parapsychologický profil, který by mohl být chemicky stimulován, aby vytvořil funkční multitalent."

„Statistika nebyla můj oblíbený předmět. Existuje příliš mnoho způsobů, jak s ní manipulovat."

„Podívej se na to z té lepší stránky," prohlásil Falkon až zarputile vesele. „Očividně děláš pokroky. Alespoň už teď víme, že Lawrence Quinn je mrtvý a že ho nejspíš zabil ten multitalent, který jsi dnes v noci potkal."

„Také víme, že Noční stín Quinnovi něco ukradl, než ho odstranil. Myslím, že jeho počítač. Barman v klubu říkal, že ho měl s sebou."

„Nejspíš obsahoval jeho poznámky z výzkumu nebo jakékoli informace, které hodlal Nočnímu stínu prodat," přemítal Fallon. „Něco se ale pokazilo. Lidé, kteří Quinnovu smrt naplánovali a ukradli počítač, nedostali to, co očekávali, takže se vrátili zpátky do Oriany. A Raine Tallentyreová představuje jedinou stopu, kterou máme. Nikdy ji nespouštěj z dohledu, ať budeš dělat cokoliv."

Zack uslyšel cvaknutí a uvědomil si, že telefon už ohluchl. Zaklapnul telefon zpátky na svůj pásek, přestal přecházet sem a tam a zadíval se na Raine. Seděla na pohovce a rozlévala čaj se

smyslným půvabem, při kterém se mu zastavil dech v hrudi. Útroby se mu sevřely.

Seber se, Jonesi. Jsou to jen následky zápasu. Už jsi to zažil a přežil.

Raine položila konvici na tácek a pohlédla na něho s nevyzpytatelným výrazem. „Co ti Fallon říkal?“

Přinutil se soustředit a podařilo se mu podat jí krátký přehled Fallonových poznámek.

Kočky došly k závěru, že krokovací hra skončila, došly k pohovce a vyskočily nahoru na polštáře po obou stranách Raine.

Zack si prsty projel vlasy, aby se soustředil. „Mám ale jednu dobrou zprávu. Fallon si myslí, že už se nemusíme bát dalšího multitalentu, který by se potuloval v okolí Oriany.“

Raine použila obě ruce, aby zvedla droboučký šálek ke svým rtům. „A co ta osoba, která právě jeden zavraždila?“

„Toho bychom se nejspíš bát měli.“ Uvědomil si, že jí civí na ústa. *Soustřeď se, Jonesi.* Znovu se dal do pohybu, křižoval obývák. „Chvíli ale zřejmě budeme mít klid.“

Zarazila se, než upila bylinkového čaje. „Proč to říkáš?“

„Fallon má možná pravdu. Možná že Noční stín odstranil svého multitalenta proto, že se mě nedokázal zbavit. Existuje ale ještě jiná možnost. Skutečným důvodem odstranění mohlo být to, že Lyžařská maska přestal být ovladatelný a začal dělat potíže.“

Rychle nad tím uvažovala.

„Takže ty si nemyslíš, že mu přikázali, aby se tě dnes v noci pokusil znovu zabít? Myslíš, že jednal na vlastní pěst?“

„Byl velmi, velmi rozrušený. Těžké to vysvětlit, ale cítil jsem, že mě chce zabít jaksi z osobních důvodů. Nebyl nestranný, jak by měl profík být. Fallon si myslí, že mu dávali nějakou variantu formule. Možná nějak ovlivnila jeho zdravý rozum.“

Otřásla se. „Z toho, co jsi mi řekl, přivádí zakladatelova formule už dlouho své uživatele k šílenství.“

„Ano.“

„Je těžké uvěřit, že můj otec tajně pracoval na něčem tak nebezpečném.“

„Raine –“

Velmi opatrně odložila malý hrníček. „Není divu, že Rada vyloučila mou rodinu ze Společnosti a vyslala Jones a spol., aby laboratoř vypálili.“

Přešel místnost a zastavil se před ní na druhé straně konferenčního stolku.

„Myslel jsem, že jsem se vyjádřil jasně. Rada vyhodila tvého otce ze Společnosti," řekl tiše. „Nevyloučila tebe nebo tvou tetu. Pamatuj si to."

Pokrčila rameny. „Ne že bychom měly jinou možnost, po té noci, kdy Jones a spol. všechno zničili."

„Neměla jsi jinou možnost, protože jsi byla příliš malá. Ale tvá teta měla. To ona se rozhodla, že tě vychová mimo Společnost a odepře ti tvé dědictví."

„Na jejím místě bych udělala to samé. Neměla moc důvodů věřit Společnosti nebo Jones a spol."

Obešel konferenční stůl, sáhl dolů a uchopil ji za zápěstí. Pak ji zvedl z pohovky k sobě.

„A co ty?" zeptal se.

„Ani já nemám důvod Společnosti nebo Jones a spol. věřit. Mají své vlastní plány."

„A ty máš své."

„Ano."

„Nedůvěřuješ Společnosti a nedůvěřuješ Jones a spol.," řekl. „A co mně?"

Studovala jeho tvář. „Záleží na tom?"

„Ano," prohlásil. Slyšel hrubé, drsné ostří ve svém vlastním hlase, ale ničím je nemohl zmírnit. „Záleží."

„Věřím ti," pronesla. Vypadala, jako by ji její vlastní tvrzení překvapilo, ale neustoupila. „Choval ses ke mně od začátku upřímně."

Cítil, že mu spadl kámen ze srdce.

„Dobře," odvětil. Přinutil se propustit její zápěstí. „Dobře, díky."

„Ty mi věříš?"

„Ano." Odpověděl, aniž by nad tím musel přemýšlet.

„I když víš, že mám své vlastní důvody, proč ti pomáhám zjistit, o co Nočnímu stínu jde?"

„Vím, z čeho vycházíš. Nic přede mnou netajíš. Od počátku jsi ke mně upřímná."

„Tak jako ty." Znovu klesla na pohovku. „Naliju ti trochu svého speciálního čaje. A pak si zahrajeme karty."

Nechtělo se mu posadit se. Chtěl se hýbat. Čaj a pasiáns dnes v noci nepomohou. Obrazy posledních vteřin života Lawrence Quinna

na světě doléhaly stále příliš živě, příliš intenzivně. Útok lyžařské masky jen znásobil obvyklé následky, které přicházely po sledování obrazů.

Čeká ho ošklivá noc a on nemohl riskovat, že své smysly utlumí několika panáky skotské. Možná by bylo nejlepší ani nespat.

Raine nalila nápoj do malého šálku a podala mu ho. „Tady máš. Vypij trochu."

Aby ji potěšil, vypil jediným douškem polovinu tekutiny v šálku. Mírně nahořklá, bylinná chuť nebyla nepříjemná, přesto si však nemyslel, že by na jeho vidiny zabrala. Existovala jenom jediná věc, která ho mohla odvést ze smrtelné scény, jediná věc, která mu byla dnes v noci odepřena.

Raine zvedla balíček karet a začala míchat. Udatně se snažil soustředit, věděl však, že je to ztráta času. Jeho mozek divoce přeskakoval z představ blížící se smrti na prudkou potřebu stvrdit život tím nejprimitivnějším možným způsobem.

„Oceňuji tvou snahu, ale tohle nepomůže."

„Bude to jedna z těch nocí, že?" zeptala se. „Jedna z těch špatných."

„Jsem na to zvyklý. Nedělej si o mě starosti."

„Nejsem ještě moc ospalá. Sledovat toho muže, jak se tě snaží zabít, mě docela rozrušilo, mírně řečeno. A pak jsem viděla jeho tělo na ulici."

Jeho ruka se zastavila v půli cesty k ústům. „Jak jsi věděla, že po mě ten chlápek jde?"

„Nejsem si jistá. Prošel velmi blízko kolem stolu, kde jsem seděla. Najednou jsem ho začala vnímat. A nebylo to nic příjemného. Jako bych se dívala přes rameno a viděla tygra čekajícího na svou kořist."

Přikývl. „To se stává s lovci, když se připravují k útoku. Vyzařují velmi dravou a bezohlednou energii. Většina lidí ji dokáže vnímat, i když si ji plně neuvědomují. Psychotronik jako ty dokáže snadno takové vibrace zachytit."

„Jsi si jistý, že obrazy, které jsi dnes v noci zachytil, souvisely se smrtí Lawrence Quinna?" zeptala se Raine tiše.

„Ano."

„A víš jistě, že vrahem byl Lyžařská maska?"

„Nemohu si být absolutně jistý, ale zdá se to logické. Poslední věc, kterou Quinn uviděl, byl obličej, který jeho panikou zachvácený

mozek interpretoval jako smrtící tvář. Dvě černé díry pro oči. Vsadím se, že to byl Lyžařská maska.“

„Fallon Jones si stále myslí, že jsem klíčem k celé téhle záležitosti,“ řekla.

Upil ještě trochu čaje. „Bohužel s ním musím souhlasit.“

„Už je to ale měsíc, co teta Vella zemřela. Nikdo se ani nepokusil mě kontaktovat.“

„Fallon si myslí, že se drží zpátky a pozorují tě.“

„Proč mě pozorují?“ zeptala se zmateně.

„Přemýšlej trochu,“ řekl. „Co jsi dělala většinu minulého měsíce?“

„Myslíš kromě vedení svého podniku?“

„Ano.“

„Vyřizovala jsem tetinu pozůstalost. Je ohromující, kolik papírování přináší smrt.“

„Správně.“

„Takže?“

„Takže nás to zase vrací zpět k Velle Tallentyreové,“ prohlásil.

36

Tentokrát byl sen hodně zlý.

…Smrtící tvář se po něm vrhla z temnoty, černé díry v místě, kde měly být oči. Byl paralyzovaný, prsty svíral roh ocelového odpadkového kontejneru. Zoufale toužil se otočit a utéci, nedokázal se však pohnout. Nemělo smysl snažit se prchnout. Děsivá postava by ho dostihla…

…Smrtící tvář se proměnila v Jennin půvabný obličej. Usmála se na něho a podala mu ruku.

„Byla jsem jako stvořená pro tebe. Co jiného bys od ženy chtěl?“

Probudil se, srdce mu splašeně bilo v hrudi. Tričko měl úplně propocené.

Rychle se posadil, přehodil nohy na podlahu a těžce oddychoval.

Byl to jen sen, ty idiote. Seber se. Dokážeš se s tím vypořádat. Už jsi to předtím dokázal. Na co si stěžuješ? Stejně jsi nečekal, že by ses dnes v noci vyspal.

Pohlédl na hodiny. Třičtvrtě na tři. Odpočíval celou hodinu a půl. Problém vězel v tom, že se teď cítil mnohem hůř, rozrušenější, než kdyby prostě zůstal vzhůru.

Bylinkový čaj zabral, ale ne na dlouho. Opravdu ty zatracené sny nenáviděl.

Bledá, přízračná postava se zhmotnila ve dveřích. „Zacku?“

Dokázal zvládnout pohled na ni, jak stojí ve dveřích a vypadá étericky a nedotknutelně jako anděl, protože si představoval, že přichází jen další vidina, lék na obrazy smrti. Avšak zvuk jejího hlasu byl příliš na jeho již vzrušené smysly.

„Jsem v pořádku,“ prohlásil, vědom si nevlídnosti svých slov. „Vrať se do postele.“

„Slyšela jsem tě přes zeď. Křičel jsi.“

„Jenom obvyklé divoké sny.“

„Zacku –“

„Nechci už hrát karty, sakra. Vrať se do postele. Hned.“

Skvělé. Štěkal na nijako pes s bolavou packou.

Vešla do pokoje, zastavila se přímo před ním a položila mu ruce kolem krku.

„Ani já už nechci hrát žádné další hry,“ řekla. „Uvědomila jsem si to dnes v noci, když jsem sledovala, jak tě málem zabili.“

„Raine.“ Zaplavila ho divoká touha. „Prosím, nedělej to. Ne, pokud to nemyslíš opravdu vážně. Nepotřebuju tvůj soucit.“

Políbila ho, ne jemným, uklidňujícím, konejšivým polibkem. Tohle byl opravdový, zábrany bořící polibek s otevřenými ústy, kterým mu dávala najevo, že po něm touží stejně jako tu noc v Shelbyvillu.

Vzplanula mezi nimi smyslná energie – normální i paranormální, divoká a vášnivá. Smetlo ho tornádo. Jeho síla odvanula příšerné vidiny noční můry, alespoň prozatím. Prozatím teď rozhodně stačilo.

Stáhl ji dolů na postel, uvěznil ji pod sebou, kde ji toužil mít. Její nohy se přitiskly k jeho. Sevřel upjatou, bílou, bavlněnou noční košili s úmyslem ji stáhnout, uslyšel však skřípění knoflíků a trhání látky.

Přední část košile se jí náhle rozevřela až do pasu. Našel její ňadra a zabořil se do nich, do žáru a vůně jejího těla.

Sáhl dolů a objevil, že vnitřní strana jejích stehen je ještě žhavější a hebčí než její prsa. Sunul ruku po stehně nahoru. Noční košile se jí vyhrnula a odkryla cestu zdrcujícímu útoku.

Když jeho prsty nalezly její horký střed, vydala naléhavé; zaúpění. Cítil její nehty na zádech pod propoceným tričkem, zarývající se mu do kůže. Ráno bude mít její otisky na zádech. Při tomto poznání mu tělem projel další záchvěv; nekontrolovatelného chtíče.

Jeho spodky už nemohly zadržet jeho erekci. Sundala jednu dlaň z jeho zad a ovinula ji kolem něho. Bylo krásné, když se ho tak důvěrně dotýkala, potřeboval však blíž, potřeboval do ní.

Otevřela se mu, pobízela ho. Když do ní vstoupil, byla stále trochu suchá a velmi těsná. Zasténal a začal se stahovat, ale objala ho nohama kolem pasu, naléhala, aby vstoupil hlouběji. Začal do ní pronikat, tvrdě a rychle, neschopen se udržet.

„*Raine*.“

„Ano,“ zašeptala a pevně se ho držela. „Ano, v pořádku. Chci tě takhle uvnitř.“

Téměř okamžitě ho zasáhlo vyvrcholení. Prudké vlny odnesly děsivé obrazy a podrážděnou energii, jež je živila.

Zdálo se, že očistný orgasmus trval celou věčnost. Když bylo po všem, zhroutil se na polštáře vedle Raine naprosto vyčerpaný. Věděl, že vyvrcholení nedosáhla, a chtěl to napravit. Cítil se ale tak strašně unavený.

Jemně ho políbila. „Spi.“

Matně si uvědomoval, že sáhla dolů a přikryla oba pokrývkou. Poslední věc, na kterou si vzpomínal, byla její ruka objímající ho kolem pasu.

Pak usnul.

37

Otevřel oči do sychravého, šedého rozbřesku, cítil se odpočatě a posílené. Vedle něho se pohnula Raine.

„Kdo byla Jenna?“ zeptala se jemně.

Odpočatý, posílený pocit vyprchal ve zlomku vteřiny. Pár vteřin zvažoval, jestli jí má zalhat. Dosud jí však nelhal. A nechtěl s tím teď začínat. Měla právo dozvědět se pravdu.

„Má snoubenka.“ Položil si předloktí přes oči. „Zemřela před rokem.“

Raine se dotkla jeho paže. „To jsem nevěděla. Myslela jsem… to je jedno. Je mi to líto.“

Odkryl si oči a otočil hlavu na polštáři, aby na ni viděl.

„Jak ses o Jenně dozvěděla?“ zeptal se.

„Křičel jsi ze sna její jméno. Proto jsem přišla do tvého pokoje, abych zkontrolovala, jestli jsi v pořádku.“

Zamrkal. „Toho jsem se bál. Jenna se přimotala do snů o Lawrenci Quinnovi.“

„To by to vysvětlovalo.“

„Co by vysvětlovalo?“

„Když jsi křičel její jméno, nejprve jsem si myslela, že Jenna, ať už byla kdokoli, mohla být jedním z těch zloduchů, které jsi pronásledoval v minulosti. Nevěděla jsem, že ti byla blízká.“

Díval se do stropu. Věděl, že jí všechno poví.

„Před rokem a půl nás s Jennou seznámili dohazovači z www.arkanyseznamka.com. Je to seznamovací agentura Společnosti, která pomáhá členům najít partnery. Vztahy mohou být pro lidi se silnými paranormálními schopnostmi velmi komplikované.“

„To jsem si všimla,“ odvětila Raine suše.

„Podle arkanyseznamky byla pro mě Jenna dokonalou partnerkou. A ať se propadnu, jestli to nebyla pravda.“

Raine na to nic neřekla. Cítil, že se trochu stáhla, vrátila se zpátky do své bezpečné zóny.

„Jenna byla velmi krásná,“ pokračoval, odhodlaný prokousat se až na konec, když už začal. „Byla ale mnohem víc než jen pohledná.

Byla inteligentní. Velmi vzdělaná. Zdálo se, že ví, co chci, ještě předtím než jsem to věděl já sám, v posteli i mimo ni.“

Raine si přitáhla pokrývku až po bradu. „Chápu.“

„Okouzlila mou rodinu a mé přátele. Dokázala být sexy, smyslná, okouzlující nebo žertovná, podle mé nálady. Bavily ji stejné věci jako mě, přes hudbu, jídlo až po dovolenou. Nikdy jsme se nehádali. Smáli jsme se stejným věcem. Nikdy si nestěžovala, když jsem byl posedlý případem celé dny nebo týdny v kuse. Byla vždy –“

„Dokonalá,“ dodala Raine nevýrazně.

„Ano. Spolu s mou matkou plánovaly dokonalou svatbu. A dokonalé líbánky. Říkal jsem si, že musím být nejšťastnější muž na zemi. Ale nebyl jsem.“

„Dokonalost ti nestačila?“ V Rainině hlase se nyní ozval zřetelný osten.

Zadíval se jí do očí. „Všechno bylo prostě příliš dokonalé. Nakonec jsem došel k závěru, že Jenna je prostě příliš dobrá, než aby byla skutečná.“

„Snažil ses najít na dokonalé ženě nějaké mouchy?“

„Ano.“

Raine se posadila, stále přitom svírala svou přikrývku. „Proboha, proč?“

„Protože jsem si nakonec v určité chvíli uvědomil, že nejsem zamilovaný do ženy, o níž všichni tvrdili, že je mi dokonalou partnerkou, a já jsem nevěděl, co mi vadí.“

„Na ní?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Na mně.“

„Takže?“

„Začal jsem pátrat v její dokonalé minulosti. Když jsem prošel údaje v počítači, které vypadaly dokonale, konečně jsem si všiml mezer ve vzorku dokonalosti. Nejprve mě napadlo, že jednoduše skrývá pár tajemství.“

„Považoval jsi to za dobré znamení?“

„Věř mi nebo ne, cítil jsem úlevu, že je možná člověk.“

„Co se stalo pak?“ Raine byla proti své vůli fascinována.

„Byl jsem opatrný, ale Jenna měla intuitivní talent na vysokém stupni. Začala mít podezření, že o ní pochybuji. Velmi ji to znepokojovalo.“

„Chytili jste se?“

„Dá se to tak říct. Pokusila se mě otrávit.“

Raine na něho ohromeně hleděla. „Myslíš to vážně?“

„Zachránil mě jedině můj talent. Nasypala jed do láhve mé oblíbené skotské, kterou jsem pil, když jsem měl opravdu zlé vidiny.“

„Jak jsi jed objevil, dříve než ses napil?“

„Tu noc mi láhev vyndala ze skříňky. Způsob, jak ji držela, mi připadal podivný. Sledoval jsem, jak nalévá skotskou, a věděl jsem, že má v úmyslu mě zabít.“

„Dobrý bože. Nevím, co říct.“ Raine se zarazila a zamračila se. „Co se stalo, když jsi odmítl skotskou vypít?“

„Najednou zešílela. Nevím, jak to popsat. Vrhla se na mě, nehty se mi snažila vyškrábat oči. Stále křičela, že je pro mě dokonalá. Konečně se mi podařilo dostat ji pod kontrolu. Zavolal jsem jednoho z doktorů Společnosti. Usoudil, že má nějaký druh psychotického záchvatu. Odvezli jsme ji na soukromou kliniku pod patronátem Společnosti.“

„Co se stalo dál?“

„O dva dny později už byla úplně šílená. Byla pod dozorem, ale přesto se jí podařilo spáchat sebevraždu.“

Raine vyděšeně vytřeštila oči. „Říkal jsi, že náhlé záchvaty šílenství jsou typické, když někdo, kdo je závislý na formuli, o ni přijde.“

„Ano.“

„Zacku, tvrdíš mi, že jsi byl málem otráven členem Nočního stínu?“

„Noční stín mě nechtěl otrávit,“ opravil ji tiše. „Měli v úmyslu mě oženit s Jennou.“

Pochopení jí problesklo na inteligentní tváři. „Samozřejmě. Kdyby provdali agenta za člena Jonesovy rodiny, měli by dokonalého špeha.“

„Vytvořili jí téměř dokonalé krytí a podařilo se jim nabourat se do souborů arkanyseznamky, aby ji tam podstrčili. Navíc se dostali do genealogické databáze Společnosti, aby jí vytvořili důvěryhodnou minulost.“

„Jak Noční stín zjistil, která žena pro tebe bude dokonalá?“ zeptala se Raine.

„Nabourali se do arkanyseznamka a získali z databáze můj profil. Pak vytvořili Jennin profil, který vypadal téměř stoprocentně kompatibilní s mým. Jenna byla vybrána, protože byla nejen velmi

krásná, ale také dokonalá herečka. Měla také intuitivní talent na vysokém stupni jako má matka. Její přirozené schopnosti zvýšili pomocí formule.“

„A stvořili z ní dokonalou ženu,“ zašeptala Raine.

Položil si ruku pod hlavu. „Než se mě pokusila otrávit. Je ohromující, jak taková drobnost dokáže zničit jinak ideální vztah.“

„Domnívám se, že to některé muže nepotěší.“

Koutky úst jí zacukaly a napětí, které cítil, se zmírnilo.

„Dá se říct, že jsem trochu náročný,“ souhlasil.

„Říkal jsi, že se tě pokusila zabít, protože se bála, že ji podezíráš?“

„Ano.“

„Jaký to mělo smysl? Kdyby plán selhal, proč riskovat zabití Jonese? Musela vědět, že Jones a spol. a Rada se nezastaví, dokud ji nechytnou.“

„Byla zoufalá. Říkal jsem ti, že selhání není v Nočním stínu možné. Jed, který použila, by vypadal jako srdeční infarkt. Doufala, že když zemřu přirozeným způsobem, nebudou ji její nadřízení obviňovat.“

„Drsná partička.“

„Velmi drsná.“

Raine si přitáhla kolena pod bradu a objala je pažemi. „Ví někdo ve Společnosti, co se mezi tebou a Jennou stalo?“

„Ne. Celou záležitost ututlali Mistr, Rada a Jones a spol. Oficiální verze praví, že má snoubenka spáchala sebevraždu.“

„Což je pravda,“ doplnila Raine.

„Tak nějak. Ale podle mého Noční stín zavraždil svého vlastního agenta.“

Raine ho sledovala utrápenýma očima. „Unikl jsi jen o chlup.“

Smutně se pousmál. „Dokonalost může přivádět k šílenství.“

„Opravdu jsi ji nemiloval?“

„Na chvíli mě okouzlila,“ přiznal. „Nakonec jsem ale musel čelit faktu, že tomu něco chybí.“

„Otřáslo to však tvou sebedůvěrou, že? Pochyboval jsi o své vlastní intuici.“

„Ano.“

Přikývla. „V mnohem menší míře se mi to stalo po debaklu s Bradleym. Neustále jsem se divila, proč jsem si myslela, že je pan Dokonalý.“

Natáhl se a chytil ji za zápěstí. „Jsi si jistá, že není?“

Usmála se. „O tom nepochybuji.“

Jemněji zatlačil na postel a zvedl se na lokti.

„Ani já nepochybuji,“ pronesl.

Sklonil se k jejímu měkkému, teplému tělu.

Pomalu se s ní miloval v prvních paprscích úsvitu, vychutnával čisté potěšení, když její oči potemněly vášní. Když se ztratila v rozžhaveném ohni jeho paží, pronikl hluboko do ní. Její nohy se kolem něho sevřely a ložnici náhle zaplavila nespoutaná energie života.

38

Posnídali sytě červené maliny a celozrnné tousty s burským máslem. Zack si uvařil kávu. Raine připravila čaj a říkala si, že je to jedno z nejlahodnějších jídel celého jejího života, možná vůbec nejlepší. Věděla, že si bude navždy vážit vřelosti a důvěrnosti, která prostoupila celou kuchyň.

„Víš," ozval se Zack a žvýkal sousto toastu, „myslím, že si dovedu zvyknout na burské máslo k snídani."

Určitě by si dokázala zvyknout na to, že ho vidí sedět na druhé straně jídelního stolu, pomyslela si. Projelo jí nostalgické bodnutí. Nedělej to.

Zvonek u dveří zazvonil o hodinu později, právě když vložila poslední nádobí ze snídaně do myčky.

„Dojdu tam," prohlásil Zack a odložil šálek kávy. „Nejspíš je to Mitchell. Musel se doslechnout o příhodě v klubu včera v noci."

Napřímila se. „Myslela jsem, že říkal, že dnes zajede do Shelbyvillu."

„Možná si to rozmyslel."

Robin a Batman klusali za Zackem, evidentně čekali nějakou novou hru.

Slyšela, jak se hlavní dveře otevřely. Zack někoho pozdravil. Pak uslyšela ženský hlas, půvabný a živý.

„Ach, jak roztomilé," prohlásila žena nadšeně. „Zbožňuji kočky."

„Já jsem na ně alergická," oznámila druhá žena.

Vešla do obývacího pokoje. Drobná žena v přiléhavých černých džínách, botách na vysokém podpatku a černém roláku si povídala se Zackem. Měla jemné, elegantní rysy a živé oči. Tvář jí lemovala hustá hříva jantarově hnědých kudrlin. Obrovský kousek tyrkysu visící na stříbrném řetízku odrážel barvu jejích očí.

„Cassidy Cutlerová," představila se Raine, než ji stihl Zack představit. Mávla rukou na ženu stojící vedle ní. „A tohle je má asistentka, Niki Plumerová."

„Těší mě, slečno Tallentyreová," řekla Niki Plumerová. Znepokojeně sledovala Robina a Batmana.

Niki byla vyšší než Cassidy a o pár let starší, bylo jí tak třicet šest nebo třicet sedm. Oblékla si zmačkaně vypadající kalhotový kostým. Tmavé oči měla orámované želvovinovými brýlemi. V jedné ruce držela těžkou, koženou aktovku a tvářila se ustavičně otráveně.

Raine popadla Batmana a Robina. „Zavřu je do knihovny," řekla.

„Ach, prosím, s kočkami si nedělejte starosti," odvětila Cassidy rychle.

„Hned se vrátím," ujistila ji Raine.

Niki jí věnovala vděčný pohled.

Pospíchala chodbou a odložila Batmana a Robina v knihovně. Nevypadali moc potěšené.

Když se vrátila do obýváku, Cassidy s Niki už seděly na pohovce.

„Přinesu trochu kávy," nabídl Zack.

Cassidy se obrátila na Raine.

„Bradley mi toho o vás tolik vyprávěl," prohlásila. „Jsem nadšená, že vás poznávám. Nikdy dřív jsem nemluvila se skutečným psychotronikem. Bradley tvrdí, že dokážete na místě činu zjistit úžasné věci."

Koutkem oka Raine zahlédla Zacka vycházejícího z kuchyně. Poznala, že se snaží skrýt pobavený výraz. Nevšímala si ho stejně jako Cassidiny poznámky.

„Co pro vás mohu udělat?" zeptala se vyrovnaným a klidným hlasem.

„Omlouvám se, že jsem se tu objevila takhle neohlášeně," omluvila se

Cassidy. „Jak už jsem říkala panu Jonesovi, doufám, že jsem vás nevyrušila při snídani. Využila jsem příležitosti a přišla dnes velmi brzy, protože jsem vás chtěla stihnout dříve, než odejdete do práce. Bradley se zmínil, že vlastníte ve městě půjčovnu kostýmů."

„Chcete, abych vám pomohla s knihou, kterou píšete o Bradleym," doplnila za ni Raine.

Cassidy ani v nejmenším nevyvedla přímočarost prohlášení z rovnováhy.

„Ano, chci," přiznala mnohem věcnějším tónem. „A co víc, jsem připravena se postarat o to, aby se vám to vyplatilo." Nadzvedla obočí v mírném nesouhlasu. „Pochopila jsem, že Bradley nikdy neocenil vaši pomoc se všemi těmi odloženými případy."

„Nedělala jsem to pro peníze," odvětila Raine rychle.

„To jistě ne. Věřím však, že za služby se má platit. A, věřte mi, vzhledem k záloze, kterou jsem získala od svého agenta, si mohu dovolit, aby se vám vaše účast na projektu opravdu vyplatila.“

„Mám v tuto chvíli příliš mnoho práce, slečno Cutlerová.“

„Chápu. Bradley mi říkal, že jste měla nedávno úmrtí v rodině. Prosím, přijměte mou upřímnou soustrast.“

„Děkuji.“

Cassidy zkřížila ruce na klíně a pohlédla na Raine s velmi vážným výrazem. „Také si uvědomuji, že svůj paranormální talent nepoužíváte pro peníze, ale protože cítíte morální povinnost pomoci rodinám obětí nalézt spravedlnost. Žádám vás jen o to, abyste pomohla Bradleymu přinést klid mysli Dellinghamově rodině. Vy jediná to dokážete.“

Sází na pocit viny, pomyslela si Raine.

„Obávám se, že teď nemám čas,“ odvětila. Věděla, že to znělo chabě.

Zdálo se, že Cassidy zaplavilo spravedlivé rozhořčení. Vystrčila bradu, narovnala ramena a v očích se jí zaleskla ocel. „Bojím se, že právě tohle slýchala Dellinghamova rodina posledních pět let od policie, Raine. Chcete znovu rozbít jejich naděje?“

Raine se probrala z provinilého transu. Chladně se pousmála. „Už jste mi prozradila, že na tomto projektu vyděláte spoustu peněz, vzpomínáte? A to je také pravý důvod, proč jste dnes tady, že?“

Cassidy sevřela rty. „Nebudu zapírat, že na svých knížkách vydělávám, to však není hlavní důvod, proč je píšu. Kdyby mi šlo jen o peníze, mohla bych si příběhy vymýšlet. Nepsala bych o skutečných zločinech. Píšu své knihy ze stejného důvodu, ze kterého vy pomáháte Bradleymu. Stejně jako vy se cítím zavázána mluvit za zapomenuté oběti.“

Raine zaplavila další vlna viny. „Omlouvám se,“ pronesla. „Nenaznačovala jsem, že nemáte na případech osobní zájem.“

Cassidin výraz změkl. „Existuje ještě jeden důvod, proč dělám to, co dělám. My, jako společnost, potřebujeme prozkoumat chování zločinců a zjistit, jak identifikovat a odstranit brutální psychopaty, dříve než povraždí své oběti. Víte, co vražda Lyndy Dellinghamové udělala s její rodinou. Naprosto těmi nebohými lidmi otřásla.“

„Netvrdím, že vaším posláním není psát o skutečných zločinech,“ prohlásila rychle Raine. K čertu, cítila stejný tlak, jako když se ji Bradley snažil přemluvit, aby mu pomohla.

„Budu upřímná,“ pronesla Cassidy. „Nebudu zastírat, že jsem byla skeptická, když mi Bradley řekl, že o sobě tvrdíte, že máte paranormální schopnosti. Nemůžete mi to vyčítat. Při své práci se setkávám se spoustou podvodníků. Vlastně jsem dokonce napsala celou knížku o jednom šarlatánovi.“

„Nelidské vize,“ pronesla Raine.

Cassidy potěšené zamrkala. „Četla jste ji?“

„Ano.“ Četla ji v naději, že najde někoho, jako je ona, někoho, kdo jí bude rozumět. Avšak psychotronik v knížce byl ve skutečnosti falešný.

„No, pak tedy víte, co jsem si myslela, když mi Bradley prozradil, že slyšíte hlasy,“ pokračovala Cassidy. „Snažil se přesvědčit sám sebe, že máte jednoduše zvláštní pozorovací schopnosti a že dokážete na místě činu zachytit nejmenší detaily, které ostatním unikají. Já však věřím, že máte skutečné paranormální schopnosti, Raine, a chci napsat o vás a o vašem daru. Chci sledovat vás a Bradleyho a vyprávět příběh, jak byl Dellinghamově rodině vrácen klid.“

„Vy to nechápete,“ řekla Raine. „Rozhodně nechci, aby se mé jméno objevilo v jedné z vašich knížek.“

Cassidy viditelně pookřála. „To respektuji. Slibuji, že pro vás vymyslím pseudonym.“

„Nemyslím, že to bude stačit. Pro blogery nebo bulvární plátky bude příliš jednoduché zjistit mou identitu.“

Cassidy se naklonila dopředu s upřímným výrazem ve tváři. „Zaručuji vám, že zachovám vaši anonymitu. Věřte mi. Vždy jsem chránila totožnost svých zdrojů.“

„Ne,“ prohlásila Raine. „Je mi líto, ale prostě se toho projektu nechci účastnit.“

Poprvé za celou dobu Cassidy projevila náznak netrpělivosti. Raine si všimla, že nepatrná změna nálady Niki znepokojila. Sledovala svou šéfovou stísněným pohledem.

Cassidy bubnovala prsty na polstrování černé, kožené pohovky a sledovala Raine odhodlaným pohledem. „Problém je v Bradleym, že?“

„Ne,“ zavrtěla Raine hlavou.

„Chápu.“ Střelila rychlým pohledem na Zacka a pak se otočila zpátky na Raine. „Bradley mi vysvětlil, že jste si mylně vyložila jeho

přátelství. Viděla jste víc, než tam bylo. Nedělejte si s tím hlavu. Takové věci se stávají.“

Raine pohlédla na své hodinky a vyskočila na nohy. „Musíte mě omluvit. Musím už odejít do svého obchodu. Hodně štěstí s vaším projektem.“

Cassidy neučinila žádný pohyb, aby se zvedla z pohovky.

Niki začínala vypadat opravdu nervózně. Několikrát zamrkala a odkašlala si. „Ehm, možná bychom měli odejít, slečno Cutlerová. Nezapomeňte, že máte v devět zavolat svému agentovi.“

Cassidy pár vteřin váhala, očividně rozzlobená. Raine uvažovala, jestli ji má osobně vyhodit. Nebylo by to těžké. Měla výhodu výšky i váhy.

Cassidy si však nakonec uvědomila, že situace už vyhlíží neúnosně. Neochotně vstala a natáhla ruku k Niki.

„Vizitku,“ vyštěkla stroze.

Niki rychle otevřela koženou aktovku a vyndala zlaté pouzdro na vizitky. Vytáhla jednu vizitku a položila ji do Cassidiny napřažené dlaně.

Cassidy podala vizitku Raine. „Chci, abyste si to ještě promyslela, Raine. Bez ohledu na váš osobní vztah, vy a Bradley sdílíte velmi zvláštní partnerství, které vám oběma umožňuje jedinečně prospívat spravedlnosti. Prosím, vezměte si moji vizitku. Až budete připravená zvážit mou nabídku, zavolejte mi na můj mobilní telefon.“

Raine si vzala vizitku. Byl to nejspíš nejrychlejší způsob, jak dostat Cassidy pryč z bytu.

Zack už byl na chodbě a otevíral dveře. Cassidy vyšla ven velice rychle. Niki vrhla na Raine omluvný úsměv a následovala svou velitelku.

Zack zavřel dveře a pohlédl na Raine. „Tohle je velmi odhodlaná žena.“

„Myslí si, že se nechci projektu účastnit kvůli tomu, co se stalo mezi mnou a Bradleym,“ řekla.

„Já vím.“

„Jenže to s tím nemá vůbec nic společného. Prostě nechci podstoupit riziko, že mé jméno skončí v její knížce.“

„Nevěříš, že zachová tvou anonymitu?“

„Ne. Můj pseudonym se rozpadne na kusy v okamžiku, kdy začne být nějaký bloger zvědavý.“

„Tuším, že máš pravdu.“

Raine na něho pohlédla. „Jaký je další krok v tvém vyšetřování?“

„Za prvé, dnes nepůjdeš do práce. Předpokládám, že se Pandora dokáže o obchod postarat?“

„Ano. Co budeme dělat?“

„Myslím, že je načase, abychom si promluvili s posledním člověkem, který viděl Vellu Tallentyreovou naživu.“

39

Doktor Baxter Ogilvey pohlédl na Raine přes svůj stůl zarovnaný dokumenty, papíry a vedeckými časopisy. Byl ředitelem psychiatrické léčebny svatého Damiána. Během let, kdy byla Vella pacientem léčebny, si ho Raine oblíbila a respektovala ho.

Byl to soucitný muž, oddaný tradičním léčebným a psychiatrickým postupům. Věděla, že neměl ani tušení o pravé povaze Velliny duševní nemoci. Aby plně pochopil její problémy, musel by uvěřit, že Vella oplývá paranormálními schopnostmi. Raine věděla, že takový skok nikdy nedokáže udělat. Na konci Ogilvey považoval Vellino tvrzení, že slyší hlasy, zajeden ze symptomů nemoci.

Jeho přístup k jednomu z jeho nejneobvyklejších a nejnáročnějších případů však byl překvapivě nepředpojatý a rozmanitý. Zahrnoval doplňky stravy jako například vitamíny, stejně jako psychotropní, uklidňující léky, tradiční diskusní terapii a především klidné prostředí. Raine věděla, že mu bude vždy vděčná. Ogilvey dokázal to, co ona a Gordon s Andrewem v minulých letech sami nedokázali. Poskytl Velle po dlouhých letech duševní a emociální klid.

Překvapilo ho, když před chvílí uviděl Raine a Zacka vcházet do své kanceláře, avšak znovu jí vyjádřil upřímnou soustrast.

„Chápu, že stále svou tetu oplakáváte," řekl Ogilvey Raine. Překřížil ruce na stole a prohlížel si ji přes své pozlacené brýle. „Někdy nás události nutí žádat odpovědi tam, kde žádné nejsou, alespoň ne takové, které by mohl lékařský svět poskytnout. Možná byste si ráda promluvila s duchovním poradcem."

„Nepřišli jsme klást tento druh otázek," namítla Raine rychle. „Chceme se dozvědět více o noci, kdy má teta zemřela."

Ogilvey se zatvářil znepokojeně. „Jak si vzpomínám, žádala jste a také dostala kopii dokumentů souvisejících s případem vaší tety."

Zack na něho pohlédl. „Víme, že Vella Tallentyreová utrpěla srdeční infarkt krátce před půlnocí. Také víme, že byly provedeny pokusy o resuscitaci, avšak neúspěšně. Neptáme se na příčinu smrti nebo na práci vašich zaměstnanců."

Ogilvey se zmateně zamračil. „Co ode mne tedy chcete?"

„Rádi bychom si promluvili s členy vašeho personálu o tom, zda někdo Vellu navštívil čtyřiadvacet hodin před její smrtí," prohlásil Zack.

Promluvil ostrým tónem. Raine věděla, že to není jen proto, že se plně ponořil do vyšetřování. Stejně jako ona se snažil vypořádat s vířícím zmatkem paranormální energie, která prosakovala celým vestibulem a kanceláří. Jako všechny nemocnice vstřebal Svatý Damián parapsychologickou podstatu zoufalství, strachu, úzkosti, vzteku, bolesti a čirého šílenství, které sálalo celá léta z pacientů a jejich rodin. Energie doslova vsákla do každé zdi.

Ogilvey v reakci na Zackův tón ztuhl. „Očekáváte, že členy svého personálu vystavím otázkám soukromého detektiva? Jestli máte podezření, že zde bych spáchán zločin z nedbalosti, musíme vycházet z daných postupů."

„Ne," přerušila ho Raine, než mohl Zack vylekat Ogilveyho ještě víc. „O to tu nejde. Chápeme, že vaší povinností je chránit vaše zaměstnance. Ale jak možná chápete, snažila jsem se v uplynulých měsících vypořádat tetin majetek a vyvstaly jisté otázky."

Ogilvey ji nyní sledoval s pochmurnou obezřelostí.

Věděla, že vážně přemýšlí, zda zavolat svého právníka. Tímto tempem budou se Zackem brzy požádáni, aby odešli.

„Měl byste být schopen odpovědět na jednu, nejdůležitější otázku, kterou máme," pronesl Zack. „Přišly za Vellou Tallentyreovou v den její smrti nějaké návštěvy?"

Ogilvey zaváhal, pochybující a nejistý.

Raine se přesvědčivě naklonila dopředu. „Prosím, doktore Ogilvey. Je to velmi důležité. Vím, že uchováváte pečlivé záznamy. Pokud vím, v letech, kdy byla má teta zde u Svatého Damiána, za ní kromě mě přišli jen Gordon Salazar a Andrew Kitredge. Vždy jsme se museli zapsat a identifikovat."

„Rodina má právo vědět, zda pacienta někdo navštěvoval," prohlásil Zack s tichou autoritou.

Ogilveyho čelist se napjala, ale jednou, stroze přikývl. „Ano, tuto informaci vám mohu poskytnout." Zmáčkl interkom na svém stole. „Paní Thomasová, mohla byste prosím přinést deník se všemi návštěvami, které přišly za Vellou Tallentyreovou dvacátého minulého měsíce?"

„Hned to bude, doktore Ogilvey."

O chvíli později vešla do kanceláře asistentka s počítačovým výjezdem v jedné ruce.

„Tohle jste chtěl, pane?“ Podala mu list papíru.

Rychle list prolétl očima, šedé obočí trochu pokrčené. „Ano, děkuji.“

Asistentka odešla a zavřela za sebou dveře. Raine si uvědomila, že Ogilvey upřeně zírá na kopii.

„Byla jsem dvacátého mimo město,“ řekla Raine. „Ale vím, že se tu Gordon zastavil na pár minut kolem oběda. Je na tom seznamu ještě někdo jiný?“

„Ano,“ pronesl Ogilvey. Ani se nesnažil skrýt své překvapení, „to je.“

Zack se nepohnul, avšak Raine cítila náhlé, silné zachvění paranormální aury. Nejspíš cítil něco podobného i z ní, pomyslela si, protože svíral opěrky židle s takovou silou, jež by stačila vyrýt do dřeva otisky.

„Kdo byl ten host?“ podařilo se jí zeptat klidným hlasem.

„Nicholas J. Parker. Do kolonky vztah k pacientovi zapsal přítel.“

Rainin žaludek udělal nepříjemný přemet. „Pokud vím, má teta neznala nikoho jménem Parker.“

Ogilveyho obočí vyletělo. „Jste si jistá, že znáte všechny známé své tety?“

Nejprve chtěla okamžitě odpovědět ano. Pak si vzpomněla, že až donedávna ani nevěděla, že Vella prožívala před dávnými lety vášnivý románek s Wilderem Jonesem.

„Ne,“ přiznala. „Mohu se ale zeptat Gordona a Andrewa. Možná si vzpomenou, zda byl v její minulosti někdo jménem Parker.“

„Kdy tenhle Nicholas J. Parker přijel a odjel?“ zeptal se Zack.

Ogilvey zkontroloval výtisk. „Zapsal se v půl čtvrté odpoledne a odešel čtyřicet minut poté.“

„Navštívil mou tetu v jejím pokoji, nebo v některé ze společenských místností?“ zeptala se Raine napjatě.

„To nemohu podle deníku říci.“ Ogilvey odložil rázně list papíru. „Avšak jeden z mých zaměstnanců si možná vzpomene, protože jiné návštěvy než vy, pan Salazar a pan Kitredge znamenaly neobvyklou událost.“

„Ocenil bych, kdybyste se té osoby zeptal na Parkerův popis,“ řekl Zack.

Ogilvey přikývl, navolil číslo na telefonu a hovořil s někým věcným tónem.

Raine čekala, ostře si uvědomujíc tep svého pulsu.

Po krátké, jednostranné konverzací Ogilvey zavěsil. Nevypadal moc potěšeně. „Nicholas J. Parker se setkal s Vellou Tallentyreovou v jejím pokoji," prohlásil.

„Číslo tři patnáct." Raine položila ruce na opěrátka židle. „Byl to soukromý pokoj. Nikdy nevycházela ven dobrovolně. Vždycky jste ji museli přemluvit. Říkala, že se tam cítí v bezpečí."

„Ano," řekl Ogilvey. „V každém případě byli ti dva většinu těch čtyřiceti minut sami. Ale protože zaměstnanci Parkera neznali, jeden ze zdravotníků si vymyslel výmluvu, aby do pokoje párkrát zašel, jen aby se ujistil, že Vella není znepokojená nebo nervózní."

„Musela Parkera znát," prohlásila Raine, zmatená rostoucí záhadou. „Jinak pochybuji, že by mu dovolila zůstat tak dlouho. Neměla cizince ráda."

„Ne," ozval se Ogilvey. „Neznala ho. Když vedl zdravotník Parkera do pokoje a řekl Velle, že má návštěvu, začala protestovat. Pak ji však Parker informoval, že byl kolegou jejího bratra v nějaké výzkumné laboratoři. Proto mu Vella dovolila zůstat."

Raine se cosi pevně sevřelo v hrudi. „Parker znal mého otce?"

Zack na ni pohlédl, ve tváři kamenný výraz. „To tvrdil vaší tetě. Možná lhal, aby se k ní dostal."

Zavrtěla hlavou, omráčená odhalením. „Tak či tak, otázka zůstává. Proč se zničehonic objevil po tolika letech?"

„Lituji, ale na to odpovědět nedovedu," odpověděl Ogilvey velice ustaraně. Obrátil se na Zacka. „Získal jsem bohužel jen velmi skromný popis. Zdravotník popsal Parkera jako muže středního vzrůstu, kolem pětačtyřiceti, plešatého a vystresovaného."

„Vystresovaného?" zopakoval Zack s chladným zájmem.

„Tohle slovo použil zdravotník. Parker zřejmě působil nervózně."

„Pamatuje si ten zdravotník, co měl Parker na sobě?" zeptal se Zack.

„Na jeho oblečení nebylo očividně nic neobvyklého. Zdravotník si vzpomíná, že měl brýle, to je vše." Ogilvey ztěžka vydechl. Pohlédl na Raine. „Když se na to dívám zpětně, návštěva byla velmi neobvyklá. Ujišťuji vás, že Parker byl zkontrolován a že vaše teta rozhodla, aby zůstal tak dlouho."

„Děkuji," odvětila Raine tiše.

„Mohu vám říci ještě něco," pronesl Ogilvey vážně. „Něco, co možná vaší mysli uleví. Zdravotník mě ujistil, že po Parkerově odchodu vypadala Vella unaveně, ale velmi klidně. Zbytek odpoledne a večer podřimovala. V deset si vzala své obvyklé léky a téměř ihned usnula."

„Za hodinu a čtyřicet pět minut dostala srdeční infarkt a zemřela," prohlásila Raine.

Zack zkřížil paže na vrcholu volantu a prohlížel si budovu a okolí přes šedý, mlhavý déšť. Cítil, že případ postupně zapadá do sebe, jako kousky puzzle zapadají na své místo. Stále ještě postrádali chybějící části, ale ty se brzy objeví. Tím si byl jist.

„Popis Parkera nebyl příliš přesný, ale rozhodně sedí na Lawrence Quinna, zvlášť ta vystresovaná charakteristika," řekl.

Raine otočila prudce hlavu, aby na něho viděla. „Jsi si jistý?"

„O té vystresovanosti byla zmínka v jeho materiálech."

Založila si paže na prsou a pozorovala nemocnici. „Proč by za ní Lawrence Quinn chodil na návštěvu?"

„Bylo mezi nimi jenom jedno pojítko a oba víme jaké."

Smutně si povzdechla. „Otcova verze zakladatelovy formule."

„Ano." Nemělo smysl popírat pravdu. Dokázala se s ní vypořádat. „Byla jsi někdy po tetině smrti v pokoji tři patnáct?"

„Ne. Její tělo bylo ihned převezeno do márnice. Gordon a Andrew zabalili té noci její věci. Než jsem se vrátila z Vegas a zařídila pohřeb, nebyl důvod se do pokoje vracet. Abych byla upřímná, ani jsem tam nechtěla vstoupit."

„Chápu."

Pohlédla na něho. „Na co myslíš?"

„Že ses nemýlila, když jsi pochybovala o smrti Velly Tallentyreové."

„Slyšel jsi Ogilveyho. Říkal, že vypadala po Parkerově, nebo kdo to byl, odchodu v pořádku. Byla velmi klidná. Dokonce ospalá."

„Možná to nebylo přirozené."

Raine ztuhla. „Myslíš, že ji omámil?"

„Quinn byl brilantní chemik. Jestli se v něčem dobře vyznal, pak v drogách. A znal také něco jiného."

„Co?"

„Byl odborníkem na to, jak psychotropní drogy působí na lidi se silnými paranormálními smysly."

„Proč by ale chtěl tetu Vellu nadrogovat, nebo dokonce zabít po tolika letech?“ zeptala se Raine. „Nepředstavovala pro nikoho žádnou hrozbu.“

„Na to ještě nedovedu odpovědět. Vím jen, že měl Fallon pravdu. Existuje tu souvislost.“

Oba ještě pár minut pozorovali nemocnici.

„Jak to nesla?“ zeptal se po chvíli.

„Že jsme ji umístili do psychiatrické léčebny?“

„Muselo to být peklo,“ řekl. „Byli jsme tam jenom kolem třiceti minut a já jsem málem lezl po zdech.“

„Dokázala to snést, protože na konci byly její paranormální smysly otupělé. Říkala, že si připadá, jako kdyby ohluchla nebo ztratila zrak. Ze všech praktických důvodů neslyšela během posledních let svého života žádné hlasy. Avšak místo aby dosáhla klidu, ztráta jejího talentu ji uvrhla hlouběji do její vytrvalé deprese. Ogilveymu se podařilo depresi zvládnout, avšak její parasmysly se nikdy nevzpamatovaly.“

Nastartoval motor. „Ještě jedna věc.“

„Co?“

„Svatý Damián je exkluzivní soukromé zařízení. Muselo stát jmění, aby tu tvá teta mohla zůstat celý rok.“

„Hmm.“

„Vegas?“

„Zdá se, že to s kartami umím.“

40

Právě když odemkla dveře od bytu, zazvonil telefon.

Vyndala ho z kabelky a pohlédla na známé příchozí číslo. Bradley. Zack ji následoval do chodby a zavřel dveře. Sledoval ji, jak hovor přijala.

„Haló?“ prohlásila obezřele. Neměla náladu na další hádku o knize Cassidy Cutlerové.

„Tady Bradley. Jsem ještě v Shelbyvillu. Mám pro tebe dobré zprávy. Myslel jsem, že by ses je měla dozvědět první.“

„Co se děje?“

„Langdon právě zatkl Spalovače těl. Tisková konference bude ve zprávách v šest.“

Zaplavil ji pocit úlevy. Odtáhla telefon od svých úst, aby promluvila na Zacka. „To je Bradley. Říká, že chytili lovce čarodějnic.“

Zack potichu zapískal. „To bylo rychlé.“

„Tentokrát neměl čas zničit důkazy ohněm.“ Vrátila si telefon zpátky k ústům, aby si mohla promluvit s Bradleym. „Bydlí vrah v Shelbyvillu?“

„Ano. Je ve městě nový. Burton Rosser. Možná si na něho vzpomínáš.

Pracoval na recepci v penzionu, kde jsi bydlela.“

„Ach, můj bože. Když pomyslím, kolikrát jsem kolem něho ve vestibulu prošla –“ Odmlčela se. „Jak ho Langdon odhalil?“

„Našel památeční fotky obětí v Rosserově notebooku. Navíc měl Rosser v ložnici stejný řemen, jakým byla svázaná dívka v komoře ve sklepě. Teď probíhá analýza DNA z vlasů, které našli v domě tvé tety. Výsledky by měly být brzy.“

„Proč začal Langdon Burtona Rossera podezírat?“

„Rosser se ocitl na obrazovce radaru hned. Langdon ho sledoval, protože věděl, že Rosser už měl na kontě znásilnění a loupež. Když se ho Langdon začal vyptávat, Rosser se pokusil utéct.“

41

Pandořiny rty se hýbaly, avšak Raine neslyšela, co říká. Opřela se o malý stůl a vyndala si špunt do uší z pravého ucha.

„Co jsi říkala?“ zakřičela, aby přehlušila dunící hudbu, kterou vydávala kapela na pódiu.

„Říkala jsem, proč tě tu Zack dneska večer nechal se mnou?“ zakřičela Pandora.

„Vysvětlila jsem ti, že je vyšetřovatel. A teď venku vyšetřuje. Tentokrát mě nemohl vzít s sebou. A nechtěl mě nechat doma samotnou.“

Seděly v černém vinylovém boxu v Café Noir. Pandora upíjela espreso. Raine si objednala bylinkový čaj. Jméno klubu nebyla náhoda. Všechno uvnitř bylo černé, včetně zdí a stropu. Zářící neonové sochy ve zvláštních odstínech zelené, fialové a červené obstarávaly osvětlující efekt jako z jiného světa. Bylo půl druhé ráno a místo se zaplnilo do posledního místa. Raine si velmi dobře uvědomovala, že je nejstarší osobou v místnosti. Dokonce i vyhazovač a barman byli mladší.

Věděla zatraceně jistě, že také jako jediná má v uších špunty. Mladí lidé budou litovat, že se o svůj sluch nestarali lépe, až budou starší, pomyslela si, cítíc se přestárle a počestně. Na druhé straně se dav výborně bavil, alespoň tak, jako se bavila banda rockerů.

Stejně jako klientela v Tančící ulici, všichni v Noir nosili hodně černé. Rozdíl spočíval v tom, že místo stylu oblečení, oblíbeného v Tančící ulici, návštěvníci Noir chodili v černé kůži zdůrazněné šperky z ocele. Na tělech měli složitá tetování. Barva vlasů byla buď černá jako uhel, nebo platinově bílá, ačkoli se tu a tam objevila i elektrizující modrá.

Z reproduktorů duněl hlasitý metal. Členové skupiny byli oblečeni jako publikum. Zpěvák měl na sobě rozepnutou vestu, která odhalovala spirálovité démony a hady na jeho pažích a hrudi.

Raine se cítila v černých kalhotách a černém svetru jako obvykle naprosto nevhodně oblečená, avšak Pandora byla vrcholem gotického umění v dlouhých, volných šatech, jež by ozdobily každou

upírskou královnu. Šaty měly rozparek do půli stehen, aby odhalovaly její černé síťované punčochy a závratně vysoké černé boty na podpatku. Vysoký, jasný límec rámoval její nepřirozeně bledou tvář a dramatický makeup.

Pandora nadzvedla své tužkou namalované, černé obočí a přiložila pusu blíž k Raininu uchu. „Určitě je rád, že v Shelbyvillu chytili toho zvrhlíka."

„Zdaleka ne tak, jako jsem já."

„Častokrát tihle sérioví vrazi unikají spravedlnosti celé roky. Tohohle by nikdy nechytili nebýt informací, které jsi jim dala ty. Stále tvrdím, že by sis zasloužila větší uznání."

„Ne, díky."

„Gordon a Andrew z toho dostanou záchvat, až se vrátí domů a zjistí, co se tu dělo."

„To mi povídej. Už pracuju na přijatelné verzi."

„Víš," řekla Pandora, „vždycky jsem si myslela, že je fantastické pracovat pro psychotroničku, co pomáhá policajtům najít vrahy. Nikdy jsem nevěřila, že má tvé malé hobby takovou nevýhodu."

„Ani já," dodala Raine.

42

Svatý Damián bylo slušně zabezpečené zařízení, avšak důraz se kladl na to, aby pacienti nemohli utéci ven. Zack rychle objevil, že mnohem méně opatření bylo učiněno proti neoprávněnému vniknutí zvenčí. S pomocí malého přístroje z Jones a spol., jenž dokázal zrušit alarm, neměl žádné potíže proklouznout do budovy sklepním okénkem.

Navzdory uklidňujícím zprávám z Shelbyvillu mu nebylo příjemné zanechat Raine dnes v noci samotnou, takže ji ponechal s Pandorou v rockovém lokálu, který zřejmě znala velmi dobře. Možná se choval příliš ochranitelsky. No a co?

Doufal, že nemocniční prádelna se bude nacházet ve sklepě, a štěstí stálo při něm. V této noční hodině nebyli nikde žádní zaměstnanci. Vypůjčil si sadu čerstvě vypraného šedého oblečení, horní díl si přehodil přes své černé tričko. Volné kalhoty vypadaly na jeho kalhotách objemně a podivně, ale s nemocničními světly ztlumenými na noc nevěřil, že by si toho někdo všiml. Jeho boty s měkkou podrážkou a plastická identifikační karta završily jeho vzhled. Kartu měl obráceně, aby skryl, že je falešná. Jen malá nehoda. To se mohlo stát každému, kdo by se oblékal ve spěchu.

Ve Svatém Damiánu pracovalo hodně zaměstnanců. Navíc malý průzkum večer ukázal, že jako většina nemocnic občas využíval dočasnou agenturu, která nemocnici pomáhala, když měla nedostatek personálu. Neznámý zdravotník na chodbě tedy pochopitelně nezpůsobil přílišné starosti.

Měl však v plánu vyhnout se takovým setkáním, jak jen to půjde. Největší problém byl, že všechny jeho smysly běžely na maximum. To znamenalo, že nedokázal vypnout šum v pozadí, který naplňoval celou budovu. V první řadě vnímal temné touhy – násilí a strach a přívaly vzrušení, jež přicházely v očekávání vraždy – na povrch však občas prosákly i další pocity – jako zoufalství a tíseň. V psychiatrické léčebně se těchto pocitů vznášelo víc než dost.

Věděl, že až se dostane po schodech nahoru k pokojům, prosté chození po podlaze se stane velmi nepříjemným. Silné podrážky jeho

běžeckých bot nedokážou zabránit pochmurné energii, která ulpívá na každém povrchu.

Nervózní z šokujících paranormálních vln, které na něho číhaly, rychle vyběhl schody do třetího patra. U dveří se zastavil a pozorně naslouchal. Neslyšel však na chodbě žádný zvuk. Když vstoupil, chodba byla prázdná.

Ostrá světla označovala malé stanoviště sester na druhém; konci chodby. Většina ze stropních světýlek na chodbě byla vypnuta. Přesně, jak očekával. Dveře do pokojů pacientů zůstaly většinou zavřené, jen dvoje zely pootevřené.

Raine mu přesně popsala, kde se nachází pokoj 315. Naštěstí ležel na konci chodby daleko od stanoviště sester. Vydal se k pokoji a velice záhy zjistil, že se s podlahou nemýlil.

Někteří lidé s paranormálními schopnostmi tvrdí, že procházet nemocnicí nebo policejní stanicí nebo jiným vysoce nebezpečným prostředím je jako procházet se po hřbitově a zjistit, že někteří nebožtíci jsou stále částečně naživu. Ne – , souhlasil s tím. Vždy se mu zdálo, že hřbitovy jsou poměrně klidná místa. Na druhé straně nemocnice rozhodně ne.

Dveře pokoje 315 byly zavřené. Otevřel je tak tiše, jak jen to šlo, a vešel do pokoje. Pohyboval se se sebedůvěrou zdravotníka při rutinní kontrole. Pak za sebou dveře opatrně zavřel.

Měsíční světlo procházející nezakrytým oknem odhalilo postavu na posteli. Zack zjistil, že pacient, nějaký teenager, ho sleduje vytřeštěnýma, vyděšenýma očima. Nepotřeboval své parasmysly, aby zachytil hrůznou energii strachu. Z nějakého důvodu na něho kluk hleděl, jako by se před ním objevilo monstrum, schovávající se pod postelí.

„Omlouvám se," řekl Zack tiše. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Jen jdu zkontrolovat, jestli jsi v pořádku."

Ztuhlý chlapec se nepohnul. Ani nepromluvil.

Tohle nevypadalo dobře. Měl si připravit plán B.

„Odcházím," zvedl Zack ruce v gestu, které, jak doufal, působilo uklidňujícím dojmem. Ukročil zpátky.

„Hodláte mě zabít?" Chlapcův hlas se natolik třásl, že nebyl skoro slyšet.

Zack se přestal sunout ke dveřím. „Ne. Nepřišel jsem ti ublížit. Jen jsem se chtěl rychle rozhlédnout po pokoji. Ujistit se, že je vše v pořádku."

„Nevěřím vám," zašeptal chlapec. „Vydáváte příliš mnoho energie. Žádný z ostatních zdravotníků to nedělá."

Náhle pochopil. „No, k čertu. Zachytil jsi mou auru, je to tak?"

Chlapec neodpověděl. Jen na něj stále zíral svýma velkýma, vyděšenýma očima.

Zack vypnul své parasmysly. „Je to tak lepší? Už žádnou energii nevydávám."

„Co to znamená?"

„To znamená, že jsem uzavřel své paranormální smysly. Nemohu je vypnout úplně, ale mohu je ztlumit. Teď už ze mě nevyzařuje tolik energie. Většina lidí není schopná auru zachytit, když své smysly nepoužívám. Mimochodem, jmenuju se Zack."

„Jsi upír nebo tak něco?"

„Nic takového jako upír. Mám paranormální schopnosti, to je vše. A myslím, že ty také. Víš, co se říká, vrána k vráně sedá. Jak se jmenuješ?"

„Josh."

„Rád tě poznávám, Joshi. Jak ses dostal na tohle místo?"

„Jsem šílený."

„Jo? Co jsi udělal? Zapálil oheň? Mučil zvířátka?"

„*Ne*. Nic takového. Mám zvířátka rád." Josh se zvedl na jeden loket, šok a rozhořčení přemohly jeho strach. „Vidím světelné vlny kolem lidí."

„Jo, to už jsem zjistil." Zack přistoupil blíž k posteli. „Kdo tě sem přivedl?"

„Má nevlastní matka. Přemluvila k tomu mého otce. Řekla mu, že jestli s nimi zůstanu, budou mít její děti a nové děťátko ze mě strach."

„Protože vidíš aury?"

„To je ono? Ty světelné vlny?"

„Mhm."

Josh zaváhal. „Tvoje jsou opravdu silné. Myslel jsem, že jsi je vypnul."

„To ano. Ale desátý stupeň vyzařuje spoustu energie, i když jsme neutrální. Ale ne každý dokáže takovou energii vnímat. Jenom další lidé s velmi zvláštními parasmysly."

„Mluvíte stejně šíleně jako já."

„Lidé, kteří nemají silnou paranormální povahu, si často myslí, že jsme blázni. Máš tady přístup k internetu?"

„Jistě. Doktor Ogilvey mi dovolil, abych si počítač přinesl s sebou, když jsem se přihlašoval. Má nevlastní matka říká, že na něm trávím moc času. Ale doktor Ogilvey mé rodině vysvětlil, jak je to pro mě důležité a že bych měl dělat stejné věci jako děti v mém věku, například chodit na internet.“

„Doktor Ogilvey vypadá jako sympatický chlapík. Jenom prostě nevěří, že mohou mít lidé paranormální smysly.“

„Já vím. Říkal jsem mu, že má dobrou auru, takovou teplou a jasnou. Myslel si, že mám buď halucinace, nebo si to vymýšlím.“

„Nebyl by první, kdo potlačuje svou paranormální povahu. Spousta lidí se tak chová, než aby se smířili se skutečností, že mají další smysly.“

„Jste si jistý, že nejste jenom další blázen?“

„Jestli ano, tak alespoň nežiju tady, ve Svatém Damiánu. Mám svůj život. Dokonce mám i přítelkyni, která je také psychotronička.“

„Hm. Není to trochu divné?“

Zack vyndal svou peněženku a vytáhl z ní prázdny lístek. „Mně to přijde normální. Vím však něco, co ty nevíš.“

„Jako co?“

„Vím o organizaci pro lidi, jako jsme my dva. Dám ti odkaz a heslo, které potřebuješ pro přístup na naše stránky.“

„To je bezva.“

„Potřebuju tužku.“

„Támhle je jedna na stole,“ řekl Josh s respektem.

Zack se rozhlédl. V nedostatečném světle přece jen rozeznal tužku a blok na malém stolku u okna.

„Vidím ji.“

Přistoupil ke stolu.

„Pane, vy vydáváte spoustu energie,“ zašeptal Josh. „Všechny druhy barev, které však nemají jména.“

„To proto, že paranormální energie vychází z jiné části spektra než viditelné světlo. Vyzařuje z vlnových délek, které nemohou lidské oči zachytit.“

„Takže jsem jako jeden z těch ptáků, kteří mohou vidět ultrafialové světlo, které lidé nevidí?“

„Přesně tak. Ani průměrný psychotronik nemůže takový druh energie odhalit, aspoň ne jako viditelné světlo. Jenom jistí jednotlivci – například ty – kteří mají speciájní typ schopností, mohou zjistit vzorce aur jiných lidí. Je to dar.“

„Pěkný dar. Skončil jsem kvůli němu ve cvokárně.“

„Nedělej si starosti. Promluvím si s pár lidmi. Najdeme způsob, jak tě dostat ven.“

Josh vydal tiché, posměšné odfrknutí. „Myslíte?“

„Vím to,“ prohlásil Zack.

„To neznáte mou nevlastní matku.“

„Věř mi. Existují lidé, kteří se na tenhle druh práce specializují.“

„Jaký druh práce?“

„Pomáhat lidem s paranormálními schopnostmi, aby si zvykli na své smysly a naučili se chovat normálně, takže mohou žít v normálním světě.“

„Jo?“

V jediném slově zaznělo tolik bolestné naděje, že se Zack musel ovládnout, aby ho nevzal s sebou a neodvezl ho přímo do nejbližší kanceláře Společnosti arkány. V této oblasti však existovala pravidla, ani nemluvě o pár zákonech. Fallon neměl rád, když byl agent Jones a spol. obviněn z únosu. Naštěstí existovaly i jiné možnosti. Společnost arkány disponovala celým týmem odborníků cvičených na řešení situací, v jaké se ocitl Josh.

„To nebude žádný problém,“ ujistil ho Zack. „Jenom to chvíli potrvá, protože se musíme propracovat celým systémem. Ale mezitím chci, abys zkontroloval webovou adresu, kterou ti napíšu. Zjistíš, že nejsi sám a že nejsi blázen.“

Zvedl tužku na stole.

Projela jím pronikavá, hrozivá paranormální energie. Matné, přízračné obrazy mu probleskly v mysli.

Zapojil své smysly a obrazy se staly ostřejšími a živějšími.

…Uviděl jeho ruku svírající tužku – ne, ženskou ruku. Vnímal ženskou esenci…

… Cítil, jak se snaží napsat vzkaz, divoké odhodlání napsat zprávu, než…

…než zemře…

„Pane?“ Joshův hlas zněl znovu vyděšeně. „Jste v pořádku? Máte podivnou auru.“

„Nic mi není.“ Rychle se stáhl. Obrazy v jeho hlavě vybledly. Dokázal vzít pero do ruky, i když stále cítil elektrizující energii.

Napsal internetovou adresu a heslo na stránky Společnosti arkány, vytvořené pro důvěryhodné nezasvěcence, kteří vykazovali vážný zájem o paranormálno. Existovaly také stránky pouze pro členy, na

ty však nebyl Josh ještě připraven. Dozví se základní fakta a především útěchu, kterou teď velmi postrádá.

Podal lístek Joshovi. „Až se příště připojíš na internet, podívej se na tuhle stránku. Mezitím si promluvím s několika lidmi, kteří by měli být schopni přesvědčit doktora Ogilveyho a tvou rodinu, že pro tebe bude vhodnější jiná terapie."

Josh si vzal lístek a pevně ho sevřel. „Co se stane, když se jim nepodaří Ogilveyho a mé rodiče přesvědčit?"

„Pak budeme muset podniknout drastičtější kroky. Tihle lidé jsou ale odborníci a doktor Ogilvey pro tebe chce jen to nejlepší. Vědí, jak si s ním promluvit jeho odborným jazykem."

„Dobře," odvětil Josh. Stále se bál uvěřit.

Zack ho poplácal po rameni. „Vydržíš v pořádku, než se všechno vyřeší? Může to chvíli trvat. Možná několik týdnů."

„Jo, jasně. Není to tak zlé. Když jsem přijel, doktor Ogilvey mi začal omezovat léky. V pondělí jsem je přestal brát úplně. A cítím se mnohem líp. Dokážu to tu přežít."

„Dobře. Mezitím ti radím, abys už přestal vidět aury."

Josh na něho zmateně pohlédl. „Myslíte, abych předstíral, že už je nevidím?"

„Správně. S trochou štěstí Ogilvey a jeho zaměstnanci dojdou k závěru, že jsi je viděl proto, že jsi bral příliš mnoho léků. Na to se dá svést spousta věcí."

„To mě mohlo taky napadnout."

„Podívej, opravdu nerad tě tu nechávám. Vím, že máš otázky. Ale musím se odsud dostat, než tě někdo přijde zkontrolovat."

„Nebojte se. Zastavují se tu jenom párkrát za noc. Poslední kontrola byla asi hodinu před vaším příchodem."

„Jsi si jistý?"

„Věřte mi, měl jsem spoustu času zjistit, jak to tu chodí," řekl Josh.

„V tom případě by ti nevadilo, kdybych se tu krátce porozhlédl, než odejdu?"

„Jasně." Josh zaváhal. „Ehm, proč?"

„Protože jsem soukromý vyšetřovatel a zabývám se případem, který se týká ženy, jež ležela v tomto pokoji před tebou."

„Ach, páni, tohle tedy děláte? Jste opravdový soukromý vyšetřovatel?"

„Dost opravdový. Většinu času."

Josh zkřížil způsobně nohy pod pokrývkou. „Takže jaké máte schopnosti? Jako já?“

„Ne.“ Na stole stála sklenice. Zvedl ji. Nic. „Někdy dokážu vnímat auru jiného člověka nejasným, rozostřeným způsobem, pokud ta osoba vyzařuje hodně energie a stojí dost blízko. Ale nevidím ji tak jasně jako ty. Nedokážu ji rozeznat.“

„A co když stojíte blízko šílené osoby?“

„Šílenci občas vydávají divokou, chaotickou energii, kterou dokážu zachytit.“

„Vydávám, ehm, takový druh energie?“ zeptal se Josh nervózně.

„Ne.“ Položil ruku na podstavec lampy. Ticho.

„Co hledáte?“ zeptal se Josh.

Přesunul se ke skříni, připravil se na otřes a otevřel dveře. „Můj talent mi dovoluje zachytit paranormální pozůstatky energie zanechané někým, kdo byl v sevření násilných nebo intenzivních emocí.“

Na klice od skříně nebylo nic, kromě obvyklého navrstveného šumu.

„Cítil jste něco, když jste se před chvílí dotkl toho pera, je to tak?“

„Ano. Nějaká žena jím chtěla napsat vzkaz.“

„Co na tom bylo násilného?“

Nechci chlapce vyděsit k smrti, připomněl si. „Něco jí v tu chvíli dělalo starosti a zoufale toužila zanechat někomu zprávu.“

„To je tak zvláštní.“

„Stejně zvláštní jako vidět aury.“

Josh se poprvé usmál. „Asi jo. Takže, co myslíte, že tu najdete?“

Nemohl mu prozradit, že hledá stopy vraha, který zavraždil ženu přímo v tomto pokoji. Josh by v té posteli už nemohl spát.

„Jen chci zjistit, jestli tu něco nezůstalo,“ řekl.

Dotkl se rukou ohrazení na posteli.

…a skočil přímo do noční můry.

Reflexivně se ohrazení pustil. „Něco jste našel?“ zeptal se Josh fascinovaně. „Ano,“ odvětil. „Našel. Musím hned jít, Joshi.“

„Dobře.“ Josh počkal, dokud nebyl skoro u dveří. „Zacku?“

Otočil se u dveří a vyčkával. „Jo?“

„Vidím, jak chlapík s vaším talentem dokáže dělat super věci, třeba pracovat jako soukromý detektiv nebo policajt. Co se ale stane s lidmi, kteří vidí aury?“

„Věř tomu nebo ne, ale z některých jsou psychiatři.“

43

Vytrvalé bušení těžké metalové rockové muziky proniklo i přes zdi toalety. Raine cítila, jak jí pod nohama vibruje podlaha. Vyšla z kabinky pomalované graffiti a přistoupila k umyvadlu, aby si umyla ruce. Byly téměř dvě hodiny ráno a po Zackovi nebyla nikde ani památka.

Pozitivní bylo, že nezažila žádnou ze znepokojivých příhod, jako byl napůl panický útok, který ji tak vyděsil, když se Zack setkal s nožem ozbrojeným iluzionistou. Na druhé straně ale neměla ani tušení, jestli se může spolehnout na to, že ji její pocity varují, když se znovu ocitne v nebezpečí.

Upravila si špunty v uších a pak, když se zhluboka nadechla, aby se obrnila proti dunící hudbě, otevřela dveře.

Toaleta byla osvětlená tlumeně, ale chodba byla ještě tmavší. Cesta zpátky do hlavní místnosti vedla úzkou chodbičkou zahalenou v černé. Jediné osvětlení vytvářela řada děsivých modrých světel, zasazených v podlaze pod silným sklem. Dívala se dolů a dávala si pozor, kam šlape.

Těsně kolem ní prošla postava a zmizela na pánských záchodech. Ve světle vypadala jako temný stín. S pozorností upřenou na podlahu viděla jen kožené kalhoty a těžké černé boty.

Ovanul ji pach kouře smíšený se silnou, štiplavě sladkou bylinkou. Někdo na pánských toaletách buď pálil kadidlo nebo kouřil něco podivného. Tušila, že jde o druhý případ. Nakrčila nos a snažila se nedýchat zhluboka.

Kouř byl ale stále hustší. Zdálo se jí, že koutkem oka zachytila pohyb černého závěsu po své levici. Vlnil se, jako by se látkou prohnal mocný závan vzduchu.

Ne, nebylo to přes závěs, ale pod ním. Pohyb způsobilo něco nebo někdo stojící mezi závěsem a zdí. Někdo z klientů klubu se schoval za závěs, aby se posilnil něčím ilegálním.

Náhle se jí jakoby odnikud rozezněly v hlavě hlasy. Rozeznala výkřiky vzteku, bolesti a zoufalství, euforické radosti.

… Chci si zaplavat v krvi. Chci se v ní vykoupat…

… Chcípni-chcípni-chcípni. Chci cítit, až konečně přestane dýchat. Chci to. Chci vědět, že ji mohu zabít…

Staré hlasy z odloženého případu, na němž pracovala s Bradleym, uvědomila si. Promíchaly se se spoustou nejasného šumění, které sálalo z chodby.

…Potřebuju další. Musím ji dostat teď, teď, teď. Nezajímá mě, co musím udělat. Potřebuju to. Na ničem jiném nezáleží. Na ničem…

…Hloupá mrcha. Musela přijít. Zaslouží si trpět. Musí zaplatit…

… Tentokrát ho zabiju…

Panika se v ní vzedmula, stejně dezorientující jako moře přízračných hlasů.

Zack se pletl, když jí slíbil, že se nezblázní jako teta Vella. Už se to dělo. Ztrácela nad sebou kontrolu. Její vnitřní paranormální obrana se hroutila. Všechno se vynořovalo ze skryté bažiny.

Náhle zaslechla další hlas, přehlušující ochromující příval výkřiků. Zack, bezstarostně jí vyprávějící něco, co každý člen Společnosti arkány znal.

…Každý psychotronik, který se rozhodne experimentovat se zakázaným svinstvem, si opravdu říká o noční můry…

Dobře, možná se nezblázní. Možná ten kouř jen voní po bylinkách. Ta látka nějak útočila na její parasmysly. Musela se dostat pryč.

Snažila se utéci rychle z chodby, ale nedokázala najít ztracenou rovnováhu. Když pohlédla dolů, uviděla, že její nohy, spolu s vysokými podpatky, zmizely v zářícím modrém světle pod tlustým sklem. Nedokázala říci, kam stoupá. Kouřící droga uvrhla její normální i paranormální smysly do chaosu.

Podpatek její neviditelné boty se smekl po skle a zkroutil se.

Klopýtla a málem upadla. Instinktivně se chytila závěsu, aby nabyla rovnováhy. Tlustý závěs však neunesl její váhu a vyklouzl z háčků, kterými byl zajištěn.

Tvrdě dopadla na osvětlenou podlahu, v ruce stále svírala závěs. Metry těžké látky se na ni naskládaly a hrozily, že ji udusí.

Ucítila příval vzrušení. Tohle vypadalo směšně. Nehodlá zemřít na podlaze před toaletami v rockovém klubu. Zuřivě potlačila vřeštící hlasy, vzepřela se oběma rukama o osvětlenou podlahu a podařilo se jí vstát na všechny čtyři.

Změna polohy umožnila závanu vzduchu vniknout pod závoj tkaniny. Stále ještě cítila zkažený kouř, nebyl však už tak silný jako

před chvílí. Kouř jde nahoru, pomyslela si. Vzduch byl tady u podlahy čistší. Prach vězící v závěsu znamenal však další problém. Kýchla si.

Ozvaly se další hlasy. Naštěstí jí nezněly v hlavě. Dva mladíci, kteří právě vyšli z toalety, si povídali.

„Hej, draku, nepřijde ti ta podlaha trochu divná?“

„Říkal jsem ti, že ten novej sajrajt je síla.“

„Ne, hochu, vypadá to jako závěs, který visel na zdi. Proč leží na zemi?“

„Nevidím světla.“

Znovu se opatrně nadechla. „Pomoc.“

„Myslím, že je někdo pod ním.“

„Není to tím sajrajtem?“

„Nemyslím.“

Závěs náhle někdo odhrnul. Napřímila se na kolenou a uviděla dvě postavy shlížející na ni. Neviděla jim v hlubokém stínu jasně do tváře, ale světla na podlaze ozařovala dva páry těžkých kožených bot.

„Díky,“ podařilo se jí říci mezi kýcháním.

Jeden z mladíků se k ní znepokojeně naklonil. Modré světlo zazářilo na jeho cvočcích v nose, očním víčku a spodním rtu.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, díky,“ odvětila. Zápach drogy skoro zmizel. Vzduch byl relativně čistý. „Podal byste mi ruku? Myslím, že jsem si zlomila podpatek na botě.“

„Jistě.“ Cvoček ji pevně uchopil za zápěstí a zvedl ji nahoru. „Hej, vy jste šéfová Pandory, že jo? Už jsem vás tady viděl dřív.“

„Správně.“ Ve stoje viděla, že oba muži mají na sobě kožené vesty, které jim obnažují paže a hruď. Bezpochyby rádi ukazovali svá drahá tetování. Vlasy Cvočka byly ostříhané a nagelované na vrcholu do tvaru žraločí ploutve na jinak holé hlavě. Jeho společník měl vlasy svázané do dlouhého černého culíku.

„Nedokážu ani říct, jak moc si cením, že jsme mě přišli zachránit,“ řekla a vděčně se na ně usmála. „Ten závěs váží snad tunu. Myslela jsem, že se pod ním udusím.“

„Žádný problém,“ odvětil Cvoček, potěšený, že je za hrdinu.

„Jo, jasně,“ ozval se Culík nadšeně. „Kdykoliv. Cítíte se dobře?“

„Myslím, že ano.“ Rozhlédla se. Přemýšlela, proč se úroveň hluku tak dramaticky zvýšila. „Nebyli jste za závěsem, že ne?“

„Hmm?“ Cvoček vypadal zmateně. „Ne. Právě jsme vyšli ze záchodu.“

„Myslela jsem si to,“ řekla. „Před chvílí tam někdo byl, schovával se za závěsem. Viděli jste někoho odcházet?“

„Ne,“ řekl Cvoček. „Není tu ale moc vidět.“

„Já vím. No, ještě jednou díky.“

Snažila se udělat krok a uvědomila si, že jí chůze způsobuje velké potíže. Kotník jí pulsoval bolestí. Opřela si jednu ruku o zeď, aby neupadla, a pomalu kulhala zpátky do hlavní místnosti. Slyšela hlasy svých zachránců rezonující za ní.

„Že chodí srandovně?“ řekl Cvoček svému společníkovi.

„Nejspíš je to ten sajrajt. Říkal jsem ti, že je dobrej.“

Podařilo se jí dojít zpátky ke stolu, kde na ni čekala Pandora.

„Tady jsi,“ zakřičela Pandora přes rachocení dunící hudby. „Co se stalo? Zranila sis nohu?“

„Upadla jsem, když jsem vycházela z toalety.“ Vklouzla na židli s úlevou, že se může posadit. „Zlomila jsem si podpatek. A vyvrkla kotník.“

„Je to špatné?“

Opatrně zakroutila nohou. „Ne. Dám si na to trochu ledu, až přijdu domů.“

Uvědomila si, že úroveň decibelů dosáhla bodu bolesti, protože ztratila své špunty do uší. Sáhla do kabelky, aby našla další, když ucítila závan paranormální energie. Poskočilo jí srdce. Zack. Uvědomila si, že by poznala jeho neviditelnou paranormální auru kdekoli. Také ucítila, že má smysly rozjitřené na maximum. Něco se nepovedlo.

Otočila se, aby ho našla. Nebylo těžké ho zahlédnout. Na okamžik se objevil v záblesku světelného paprsku. Zahlédla jeho přísnou tvář a černou koženou bundu, kterou měl přehozenou přes černé tričko. Vypadal tisíckrát nebezpečněji než kdokoli v okolí.

Odhodlaně se prodíral davem s lehkostí vlka klestícího si cestu stádem ovcí, s jasným úmyslem dojít ke stolu, u kterého seděla s Pandorou. Hosté klubu mu uhýbali z cesty, aniž by si uvědomovali, proč uhýbají. Uvědomila si, že jednají instinktivně, reagují na základě primitivního pudu na silné vibrace, jež kolem Zacka vytvářely neviditelnou auru síly. Odborníci Společnosti arkány měli pravdu, rozhodla. Většina lidí má určitý stupeň paranormální ho

talentu. Raději tomu však říkají intuice, nebo možná postaru zdravý selský rozum.

Zack došel ke stolu, zastavil a shlížel na ni. V dalším záblesku světla viděla, že jeho tvář je jako pochmurná, děsivá maska.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla automaticky, překvapená prudkou intenzitou otázky.

„Vyvrkla si kotník,“ vysvětlila Pandora.

„Je to zlé?“ zeptal se.

„Ne, to si nemyslím, opravdu,“ odvětila Raine rychle. Jeho nabroušená nálada ji znervózňovala. Její ženské instinkty ho chtěly uklidnit, tak jako člověk uklidňoval hlídacího psa připraveného k útoku.

Trochu se uvolnil a kývl na Pandora. „Díky, že jste na ni dohlédla.“

„Jistě,“ pronesla Pandora. „Kdykoliv. Jak šlo vyšetřování?“

„Bylo zajímavé,“ prohlásil Zack. „Raine a já už půjdeme. Můžeme vás zavést domů?“

„Ne, díky,“ odmítla ho Pandora. „Dneska hrají skvěle. Mám tu spoustu přátel. Svezu se s někým domů. Nedělejte si o mě starosti.“

Raine popadla svou kabelku a razila si cestu pryč. Zack ji vzal beze slova pod paží a vedl ji davem.

Kotníkem jí projela bolest. Zalapala po dechu a trochu se zapotácela, opřela se o Zacka.

„Jsi zraněná,“ pronesl. „Sakra, věděl jsem, že se něco stalo.“

„Zlomila jsem si podpatek, to je vše.“

„Zatracené vysoké podpatky.“

„Víš, že je miluješ.“

„Miloval bych tě i v rovných, praktických botách.“

Přemýšlela, jestli si uvědomuje, co právě řekl.

„Tomu nevěřím ani na okamžik,“ podařilo se jí ze sebe vypravit bezstarostně. „Muži z vysokých podpatků šílejí.“

„To je fakt,“ souhlasil.

Dobře, ani jeden se nechtěl vrátit k poznámce miloval bych tě. Určitě mu to jen tak uklouzlo.

Než si uvědomila, co má v úmyslu, zvedl ji do náruče. Moře potetovaných hostů s piercingem se rozdělilo jako kouzlem a vytvořilo jim špalír do vstupního vestibulu.

„Chodíš sem často?“ zeptal se Zack pobaveně.

„Jenom když skončí případ a mám hodně špatnou noc. Noc, kdy můj bylinkový čaj a pasiáns nestačí.“

„Chápu, že ti tohle místo pomáhá. I když to asi neprospívá sluchu.“

„To ukazuje, jak jsi starý.“

Zastavili se na tak dlouho, aby si vyzvedli její plášť, pak ji Zack vynesl ven do studené noci.

„Připomeň mi, abych tě vzala s sebou, až přijdou lednové výprodeje,“ řekla. „Vážně se umíš moc dobře prodírat davem.“

„Víš, co se říká: každý jsme v něčem dobrý.“

Donesl ji k autu a opatrně ji postavil na nohy, aby mohl otevřít dveře. Usadila se na místě spolujezdce a čekala, až obejde auto na místo řidiče a posadí se za volant.

Uvědomila si, že i když ho stále vnímá všemi svými smysly, nezachycuje už žhavou, zářící energii, při které jí před pár minutami vstávaly vlasy na šíji.

„Jak jsi to myslel, když jsi v klubu říkal, že jsi věděl, že se mi něco stalo?“ zeptala se zvědavě.

„Byl to jen pocit.“ Zařadil rychlost, opřel si jednu paži o sedadlo a otočil hlavu, aby zkontroloval výhled vzadu.

„Jako pocit, který jsem měla v noci, kdy tě napadli?“

„Možná.“ Vycouval z parkovacího místa s hladkou obratností a namířil auto k výjezdu. „I když bych ti asi měl říct, že odborníci tvrdí, že nic takového jako telepatie neexistuje.“

„Tihle tví experti. Copak vědí všechno?“

„K čertu, ne.“ Vyjel na silnici. „Vlastně by byli první, kdo by ti řekl, že vědecké zkoumání paranormálních jevů přešlapuje stále ještě na počátku. Společnost udělala v posledních několika letech pokroky, narazila však na pár významných překážek.“

„Například?“

„Třeba technologie.“ Zpomalil před semaforem. „Už takhle je těžké přijít s rozumnými teoriemi vysvětlujícími paranormální fenomén. A jeho odhalování a měření je ještě mnohem složitější, protože moderní technologie nejsou navrženy, aby zkoumaly paranormální jevy.“

„Hmm. O tom jsem nepřemýšlela.“

„Jak je tvému kotníku?“

„Trochu bolí,“ priznala.

Nic neřekl, jen se soustředil na řízení.

„Něco jsi u Svatého Damiána objevil, je to tak?“ zeptala se.

„Vella Tallentyreová byla zavražděna.“

Ztěžka polkla. Často si s touto možností pohrávala, přesto však bylo velmi těžké přijmout realitu.

„Jak?“ zašeptala.

„Myslím, že jí Quinn dal smrtící injekci.“

Naprostá hrůza, následovaná přílivem viny, ji zaplavila, až se jí udělalo špatně.

„Při pitvě se nic neprokázalo,“ připomněla mu, snažíc se potlačit další tsunami provinění.

„Existuje spousta drog, které mohou vyvolat srdeční infarkt a nezanechat žádné stopy. Vzpomeň si, Lawrence Quinn byl expert na léky. Také velmi dobře věděl, jak účinkují na lidi se silným parapsychologickým profilem.“

„Jsi si jistý, že jí něco dal?“

„Viděl jsem jeho ruku,“ prohlásil Zack tiše. „Cítil jsem v ní injekční stříkačku. Vnímal jsem jeho očekávání smrti. Byl… rozrušený.“

Slzy jí vytryskly z očí. „Dobrý bože. Vychutnával si její smrt?“

„Ne. Když jsem řekl rozrušený, myslel jsem, že vyhnal své parasmysly na maximum. Byl velmi, velmi nervózní. Nejspíš se bál, že ho někdo chytí. Můžu ale říct, že vyzařoval také nadšení, protože věřil, že od Velly dostal to, co chtěl. Kombinace těchto emocí byla natolik silná, že zanechala na ohrazení postele spoustu stop.“

„Co od ní ale mohl chtít?“

„To nevím, ale mám dojem, že ji zabil, aby ochránil nějaké tajemství. Nechtěl riskovat, že ho možná vyzradí ještě někomu jinému.“

Zamrkala, aby zahnala slzy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Zack.

„Ani ne.“ Zhluboka se nadechla a pokusila se posbírat myšlenky. „Ať už jí dal cokoliv, očividně to hned nezabralo.

Zdravotník tvrdil, že teta Vella se po Quinnově odchodu chovala klidně.“

„Řekl bych, že mluví pravdu. Nezachytil jsem žádné zdání odporu. Vella se mu nebránila. Vlastně to vypadá, jako by injekci uvítala. Quinn ji musel obelstít, přesvědčit ji, že jí ta injekce pomůže.“

„Nedokázala by zachytit žádné varovné signály svými paranormálními schopnostmi, protože její talent zmizel,“ pronesla Raine. Zármutek se mísil s vinou a sžíral ji zevnitř. „Navíc byly

zřejmě omámené i její normální smysly, protože brala pravidelně léky. Nezůstala jí žádná přirozená obrana.“

Noc jakoby potemněla a zhoustla a pohlcovala pohybující se auto.

„Je tu ještě něco,“ pokračoval Zack. „Něco, co by mohlo být velmi, velmi důležité.“

„Co?“

„Zvedl jsem nemocniční pero. Jako bych se dotkl oživlého elektrického drátu. Byla na něm ženská energie.“

„Tety Velly?“

„Myslím že ano. Každopádně ten někdo cítil, že umírá. Zoufale se snažila zanechat vzkaz pro někoho, koho milovala.“

Ohromeně se otočila na sedadle. „Víš to jistě?“

„Tak jistě, jak jen to jde.“ Trhl jednou rukou na volantu v malém, podrážděném gestu. „Víš, jak to chodí.“

„Ne tak dobře jako ty,“ připomněla mu. „Neměla jsem přece výhodu přístupu k tomu úžasnému výzkumu Společnosti arkány, vzpomínáš?“

„Vysvětloval jsem ti, že náš druh paranormálního talentu je napojený na naši intuici. Na jakési nevědomé úrovni interpretujeme energii, kterou zachycujeme a proměňujeme ji v obrazy, jež vidím, a v hlasy, které slyšíš.

Ale v případě každé interpretace zbývá vždy prostor pro nuance a úplné chyby.“

„Nuance,“ zopakovala bezvýrazně.

Jeho prsty sevřely volant pevněji, když však na křižovatce zrychlil, auto se rozjelo hladce a pod plnou kontrolou. „Vždycky je spousta prostoru pro nuance a nesprávnou interpretaci.“

Věděla, že myslí na to, jak se nechal podvést svou snoubenkou.

„Myslíš, že je možné, aby sis v tomto případě nevysvětlil nuance správně?“ zeptala se.

„Ne. Myslím, že tvá teta se rychle probrala z účinků drogy, kterou jí Quinn dal. Doktor Ogilvey nám říkal, že si vzala své večerní léky kolem desáté a že zemřela o necelé dvě hodiny později. Její obvyklé prášky možná dočasně oddálily účinky injekce. Nebo možná tušení blížící se smrti vyvolalo nával adrenalinu. Občas se to stává. Podařilo se jí však vstát a najít pero.“

„Napsala mi doopravdy vzkaz?“

„Touto částí si nemohu být jist, protože jsem zachytil jen její naprosté odhodlání napsat nějakou zprávu.“ Zaváhal. Chvíli

přemýšlel. „Našel jsem ale také směsici naprosté úlevy. Věřila, že se jí to podařilo. Víc ti říct nemohu.“

„Žádný vzkaz jsme ale nenašli. Gordon a Andrew by si ho všimli, když té noci balili její věci.“

„Bylo by snadné přehlédnout malý kousek papíru ležící na stole,“ upozornil.

Spojila ruce na klíně. „Nebo byl ten vzkaz jen nesmyslné plácání, které dávalo smysl jen její zmatené mysli, ale nikomu jinému.“

„V tom případě by skončil v koši.“

„Ano.“

Oba se na chvíli propadli do mlčení.

„Co se stalo s věcmi, které Gordon a Andrew odnesli z jejího pokoje?“ zeptal se Zack nakonec.

„Uložili věci, o nichž věděli, že by pro mě mohly mít nějakou sentimentální hodnotu. Všechno ostatní vyhodili.“

„Kam dali věci, které ušetřili?“

Maličko ztuhla a pomyslela na úkol, který několik uplynulých týdnů odkládala. „Jsou v krabici v Gordonově a Andrewově domě. Mám-li říct pravdu, nedokázala jsem se přinutit ty věci probrat. Bylo dost těžké vyřídit všechny papíry a právní stránky její smrti.“

„Chápu.“ Přeřadil rychlost. „Předpokládám, že máš klíč od Gordonova a Andrewova domu?“

„Ano, samozřejmě.“

„Víš, kde tu krabici uložili?“

Vnitřně se připravila na to, o čem věděla, že přijde. „Chceš ji dneska v noci vyzvednout, že je to tak?“

„Bojujeme s časem, Raine.“

„Já vím.“ Opřela si hlavu o opěrku sedadla a zavřela oči. „Klíč nosím s sebou s ostatními klíči.“

Zack ji nesl v náručí, zatímco použila klíč, aby otevřela hlavní dveře domu. Pak s ní vešel do chodby, aby mohla navolit kód, který deaktivoval poplašné zařízení.

„Nemusíš mě pořád nosit, víš,“ řekla a natáhla se, aby rozsvítila světlo.

„Líbí se mi tě pořád nosit.“ Usadil ji na židli. „Zůstaň tady, než najdu něco na zchlazení tvého kotníku.“

Zmizel v kuchyni a za chvíli se vrátil s velkým balením zmrazeného špenátu, které ovinul kolem jejího bolavého kotníku.

Když byl s provizorním ledovým zábalem spokojený, narovnal se a vyndal si z kapsy telefon.

„Hodláš volat Fallonu Jonesovi právě teď?“ zeptala se.

„Musím mu říct pár věcí.“ Naťukal číslo.

„Je čtvrt na dvě v noci.“

„No a co?“ Přiložil si telefon k uchu. „Když jsme vzhůru my dva, nejspíš bude vzhůru i on. Fallon navíc moc nespí, dokud pracuje na případu, zvlášť když se týká Nočního stínu.“

„Není jediný, kdo toho v poslední době moc nenaspal.“

Zack ji ignoroval, protože začal mluvit do telefonu. „A krásné dobré ráno i tobě, Fallone. Mám pro tebe pár novinek, ale nejdřív ti musím říct o sedmnáctiletém talentu na vysokém stupni, který vidí aury lidí. V téhle chvíli sedí v psychiatrické léčebně.“

Mluvil rychle a stručně, jako obvykle nedával najevo žádné silné emoce, pod jeho slovy však cítila naléhavost.

Uvědomovala si také něco jiného. V jeho hlase zaznívala tichá autorita, chladný, avšak patrný rozkazovací tón.

„Všechno trochu komplikuje skutečnost, že nová nevlastní matka se obává, že je dítě blázen a že bude mít špatný vliv na ostatní děti,“ uzavřel.

„Ale ředitel nemocnice je dobrý muž. Nejspíš má docela vysokou intuici.

Jenom o tom neví, nebo si to nechce přiznat. Odborný tým si s ním dokáže poradit.“

Nastala další pauza, když Fallon odpovídal.

„Vím, že to vypadá, jako bych zase rozdával příkazy,“ odvětil Zack trpělivě. „To proto, že to dělám. Teď ti chci říct poslední novinky o situaci v Orianě. Trochu jsme tu pokročili.“

Když domluvil, ukončil rozhovor a pohlédl na Raine, zdvořile tázavě.

„Co?“ zeptal se.

„Proč to pokaždé,“ začala, „když poslouchám, jak mluvíš s Fallonem Jonesem, vypadá, jako bys mu uděloval příkazy?“

Zackovi se na tváři objevil spokojený úsměv. „Takhle to klape nejlíp.“

„Proč?“

„Nejspíš proto, že jsem dobrý v rozdávání příkazů. I když sám jsem je nikdy moc neposlouchal.“

44

Krabice, v níž se skrývaly věci, které Vellu Tallentyreovou obklopovaly poslední rok jejího života u Svatého Damiána, byla žalostně maličká. Našel ji ve skříni v horním patře hned vedle malířského stojanu. Zvedl ji a snesl dolů a pak ven na zadní sedadlo auta. Pak se vrátil dovnitř pro Raine a čerstvý balíček zmrazené zeleniny. Tentokrát hrášku.

Když seděla připoutaná na místě spolujezdce, otočila hlavou, aby si prohlédla malou krabici.

„V pokoji v nemocnici neměla moc úložných prostor," pronesla nostalgicky. „Vzala jsem jen věci, o nichž jsem věděla, že pro ni hodně znamenaly. Většina jejích věcí je stále v domě v Shelbyvillu." Usadila se zpátky na sedadle s malým povzdechnutím.

Sundal jednu ruku z volantu a krátce se dotkl jejího kolene. „Jak je na tom kotník?"

„Lépe, díky. Ledové zábaly pomáhají."

„Neřekla jsi mi, jak sis ho podvrtla."

„Jenom normální nehoda. Chodba před toaletami je hodně tmavá. Někdo něco kouřil za závěsem. Ta věc zasáhla mé parasmysly. Ztratila jsem rovnováhu a upadla. A přitom jsem s sebou vzala závěs. Bylo to velmi trapné."

Mráz mu přeběhl po zádech, chabá, avšak znepokojivá ozvěna ledového chladu, který ho zamrazil až do morku kostí, když auto zaparkoval před Café Noir. Na ten pocit nikdy nezapomene, pomyslel si. Nikdy nic podobného necítil. Ať jdou odborníci do háje. Hluboko uvnitř věděl, že má Raine problémy. Jenom ale uklouzla a mírně si vymkla kotník. Nebyla ve vážném nebezpečí. Proč ale reagoval tak silně?

„Pověz mi o tom kouři," řekl.

Střelila po něm překvapeným pohledem, který říkal jasněji než slova, že tón jeho hlasu zní trochu příkřeji.

„Proč?" zeptala se. „Co se děje?"

„Nevím," řekl. „Nejspíš nic. Jen mě ten kouř zajímá."

„Nevím, co to bylo."

„Marihuana?“

„Ne, něco jiného. Trochu jako kadidlo. Cítila jsem v něm nějakou bylinku, kterou jsem nepoznávala. Ne, že bych byla nějaký odborník.“

„Poznala jsi osobu, která tu drogu kouřila?“

„Neviděla jsem ho.“ Na vteřinu se zarazila. „Nebo ji.“

„Toho kuřáka jsi tedy neviděla?“

„Na chodbě byla strašná tma. Ta osoba se schovávala za závěsem. A zmizela, když jsem předváděla to potápění a shodila na sebe závěsy.“

Cítil, jak mu strašidelné prsty přejely po šíji.

„Ten chlápek se schovával za závěsem?“ snažil se udržet bezvýrazný hlas.

„Nejspíš se bál, že ho někdo chytne s nezákonnou látkou. Café Noir je ve městě známé. Pandora říkala, že tam policie občas provede zátah.“

„Dovol, abych si to ujasnil. Toho, kdo kouřil, jsi neviděla, protože se skrýval za závěsem, a ty ses jen trochu nadechla kouře, ale to stačilo ovlivnit tvé parasmysly?“

„No, ano, to je asi přesné shrnutí.“

„Sakra.“

„Což mi připomíná,“ prohlásila nyní velmi vážně, „chci ti poděkovat za to, že jsi mi řekl o tom, jaké mají psychotropní látky nepředvídatelné účinky na osobu se silným paranormálním profilem. Tahle drobná perla moudrosti mě zachránila před úplným zešílením, když jsem si uvědomila, že kouř zničil mou schopnost ovládat parasluch.“

„Sakra.“

„To už jsi jednou říkal.“

Zrychlil.

„Zacku?“

„Jo?“

„Myslíš, že na obzoru jsou potíže, je to tak?“

„To si přesně myslím, ano.“

Rázoval po obývacím pokoji, telefon přišpendlený k uchu a hovořil s věčně podrážděným Fallonem.

„Potřebuju, abys mi sem do Oriany co nejrychleji někoho poslal,“ prohlásil. „Nejlépe lovce.“

Intenzivně si uvědomoval, že ho Raine pozoruje. Uvelebila se na pohovce, svou zraněnou, čerstvě chlazenou nohu podepřenou polštáři. Batman a Robin jí ležely stočené na klíně. Krabice, kterou vynesl z Gordonova a Andrewova domu, ležela neotevřená na konferenčním stolku.

„Proč, k čertu, potřebuješ pro Raine osobního strážce?“ ptal se Fallon. „Spalovače přece už zatkli. Dokonce všechno prověřil můj analytik. S pravděpodobností devadesát šest celých tři procenta dostali správného chlapíka. Lepší už to být nemůže. To přece víš. Sto procent u takových situací neexistuje.“

„Jestli se nemýlím, nemá tohle s tím šílencem nic společného. Stejně pochybuji, že by takový chlápek věděl, jak drogu použít, aby vyřadil Raininy parasmysly. Tohle byl někdo z Nočního stínu.“

„Hmm.“

Věděl, že teď získal Fallonovu plnou pozornost.

„Nemůžu si být absolutně jistý,“ dodal. „Celá moje intuice mi ale říká, že je to tak.“

„Neexistuje žádný logický důvod, proč by Noční stín riskoval, aby Raine Tallentyreovou unesl.“ Fallon teď zněl velmi zahloubané. „Tvrdil jsi mi, že o práci svého otce nic neví.“

„Až do včerejší noci jsme neměli žádný logický důvod myslet si, že někdo zavraždil její tetu.“

„Ať se propadnu. Ty s Raine spíš, že jo?“

To byl celý Fallon. Neustále si dával vše do souvislostí.

Zack pohlédl na Raine. „To je vedlejší.“

„Není, pokud tvůj osobní vztah k ní ovlivňuje tvůj úsudek.“

„Zítra sem někoho pošli, Fallone. Musím udělat pár věcí a nemohu mezitím nechat Raine o samotě.“

„Opravdu jsi přesvědčený, že je v nebezpečí?“

„Ano.“

„Hmm.“

„Hned s tím přestaň, Fallone. Varuji tě, že tudy cesta nevede.“

„Jaká cesta?“ zeptal se Fallon s chabou imitací nic nechápajícího muže.

„Přemýšlíš o tom, že jestli jde někdo z Nočního stínu po Raine, mohl bys ji použít jako návnadu. To nedovolím.“

„Jestli ti pošlu dalšího agenta Jones a spol., existuje riziko, že agenti Nočního stínu rozhodnou, že to za tu námahu nestojí, a celou

operaci ukončí. A pak nejspíš nikdy nedostanu odpovědi, které potřebuji.“

„Chci, aby na Rainině prahu stál zítra ráno v osm nějaký lovec, Fallone.“

Ukončil hovor, než mohl Fallon přijít s dalším argumentem.

Rainina ruka se zarazila na Robinově chlupaté hlavě. „Opravdu si myslíš, že se mě dneska v noci někdo pokusil unést?“

„Ano.“

„Proboha, proč?“

„Nevím,“ přiznal. „Je spousta věcí, o kterých nevím. Už si ale hrajeme na čekanou příliš dlouho. Jakmile sem dorazí tvá tělesná stráž, začnu hledat odpovědi.“

„Kde?“ zeptala se zmateně.

Přešel přes pokoj a zastavil se před konferenčním stolkem. „Z vlastní zkušenosti vím, že jsou obvykle velmi blízko.“

„Nerozumím ti.“

„Já vím.“ Obešel stůl a posadil se vedle ní, nohama se jí nedotýkal. „A mé vysvětlení by se ti nezamlouvalo.“

„Žádná tajemství, Zacku.“

„Správně. Žádná tajemství.“ Opřel se do polštářů na pohovce a natáhl si nohy pod konferenčním stolkem. Založil si ruce za hlavou. „Musím se podrobněji podívat na lidi, kteří jsou ti blízcí.“

Trhla sebou, přesně jak očekával. „Na Gordona a Andrewa ne. Určitě nevěříš, že by mi chtěli ublížit.“

Beze slova na ni pohlédl.

„Sakra, Zacku, nemůžeš je přece podezírat. To prostě není možné.“

„Pochybuji, že by do toho byli Gordon nebo Andrew zataženi,“ souhlasil neutrálně.

„Jako možné agenty Nočního stínu je však úplně neodepisuješ, že ne?“

„Skutečnost, že jsou oba údajně na konferenci v San Diegu, mluví rozhodně v jejich prospěch.“

„Údajně?“

„Dá se snadno zkontrolovat, že jsou dnes v noci oba ve svém hotelu.“

„To je směšné.“ Začala hladit Batmana až příliš důrazně. Kočka zavrtěla ocasem. „Nemohu uvěřit, že si opravdu myslíš, že mohou být agenty Nočního stínu.“

Nic neřekl, čekal. Věděl, že to bude zlé.

„Koho dalšího hodláš prověřit?“ zeptala se stroze.

„Bradleyho Mitchella a Pandoru.“

Povzdechla si. „Budeš mít spoustu práce.“

„Proto chci, aby tě hlídala ochranka,“ řekl.

„Myslíš, že Fallon někoho pošle?“

„Ví, že když říkám, že někoho potřebuju, mám k tomu dobrý důvod.“

Pohlédl na krabici na konferenčním stolku.

Sledovala jeho pohled. „Předpokládám, že nastal čas, abychom ji otevřeli.“

Těžce na něho dolehl pocit viny, který ho celého zaplavil. Nechtěl, aby tím musela projít, ale museli to udělat.

„Myslím, že ano,“ řekl.

45

Otevřela krabici a pohlédla na skromný obsah. Tři svazky poezie, kresby, štětce, fotografie v rámečku, toaletní potřeby a několik dalších, malých, osobních věcí.

„To bychom tedy měli tajné vzkazy," prohlásila Raine. „Není tu žádná obálka. Žádný kousek papíru. Dokonce ani nemocniční dopisní papír."

Vyndala fotografii z krabice a chvíli si ji prohlížela, slzy ji pálily v očích. Na obrázku byli všichni čtyři – Gordon, Andrew, Vella a ona, ve Vellině pokoji u Svatého Damiána. V pozadí stál zářivě osvětlený narozeninový dort.

„Chtěli jsme, aby s námi ten den odešla ze Svatého Damiána." Postavila fotografii na stůl. „Ale odmítla. Cítila se tam v bezpečí."

Zack se naklonil, aby si fotografii prohlédl. „Vypadá na obrázku vyrovnaně."

„Díky doktoru Ogilveymu a skutečnosti, že hlasy konečně utichly."

Vyndal fotografii opatrně z rámečku. Když byla venku, otočil ji, aby si prohlédl zadní stranu. Také na ni pohlédla. Byla prázdná.

„Jestli teta Vella chtěla, abych našla její vzkaz," řekla, „pochybuji, že by ho schovala na místě, kam bych se nikdy nepodívala."

„Jen mě to tak napadlo." Zastrčil obrázek zpátky do rámu.

Zvedla jeden ze svazků poezie a prolistovala stránky. Nevypadl žádný lístek.

„Takhle se nikam nedostaneme," řekla. „Jestli tu nějaký vzkaz byl, museli ho vyhodit do koše."

Odložila knížku na stůl a znovu sáhla do krabice pro další svazek.

V okamžiku, kdy se její prsty dotkly druhé knížky, projelo jejími smysly elektrizující zachvění. Instinktivně se nadechla a malý svazek upustila zpátky do krabice. Nebyla však dost rychlá. Hlas v její hlavě byl přízračnou ozvěnou Vellina slabého, chraplavého a zoufalého hlasu.

…Dávej na sebe pozor. Jsi nevinná…

Zarazila děsivé ozvěny ze záhrobí a spojila ruce v klíně. Zírala na knihu, jako by pozorovala kobru. Drobné drápky jí projely látkou

kalhot do stehen. Robin a Batman znervózněli, reagovali na napětí, které ji ochromilo.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Zack.

„Ano.“ Nemohla odtrhnout oči od svazku poezie. „Ta kniha. Byla zoufalá, když se jí dotkla. Vyděšená.“

„Kvůli sobě?“

„Ne. Kvůli mně.“

Batman se otřel svou hlavou o její paži a žádal o pozornost. Zaváhala, pak se trochu uvolnila a začala ho znovu hladit. Spokojeně se znovu usadil v jejím klíně.

Zack zvedl knihu a prohlédl si název. Zimní cesta.

„Byla to její oblíbená kniha básní. Mně osobně se básně zdají příliš depresivní, ale jí přinášely útěchu.“

Koutky úst a očí se mu stáhly. Věděla, že zachytil stejnou energii jako ona před chvílí.

„Ano, bála se,“ řekl. „O tebe.“

Otevřel knihu. Vella se nijak nesnažila svůj vzkaz ukrýt. Byl napsaný na první prázdné stránce. V knize byla také zastrčena zažloutlá vizitka.

„Zpanikařila, ale také věděla, co dělá,“ prohlásil. „Napsala ti vzkaz do této knihy, protože věděla, že skončí ve tvých rukou. Vzkaz na nemocničním papíru by mohli vyhodit, ale ne soukromý majetek pacienta.“

Odložil knihu, otevřenou na přední straně, na konferenční stůl. Zvedl vizitku a prohlížel si ji. Jednoduchý černý inkoust už vybledl, ale jméno firmy bylo stále čitelné. Na spodní straně vizitky bylo načmárané telefonní číslo.

„To je vizitka Jones a spol.,“ řekla Raine. „Musela ji dostat od Wildera Jonese. Nemohu uvěřit, že si ji celé ty roky schovávala.“

Naklonila se dopředu, aniž by se knihy dotkla, a přečetla nahlas vzkaz.

Má drahá Raine,

umírám a věřím, že jsi ve strašlivém nebezpečí. Dnes za mnou přišel muž, který si říká Parker. Řekl mi, že našel Judsonovy poznámky a prostudoval jeho práci. Tvrdil, že mě může vyléčit. Teď však vím, že lhal. Brzy zjistí, že i já jsem mu lhala. Jako kdybych někdy mohla svěřit své tajemství cizímu muži.

Je zvláštní, že látka, kterou mi dal, mi po dlouhých letech poskytla několik jasných okamžiků. Cítím však, jak mi buší srdce. Něco není v pořádku. Musím psát rychle.

Bojím se, že až zjistí, že jsem ho obelhala, půjde Parker po tobě. Nebudeš mu moci dát odpovědi, které hledá, protože jsem ti nikdy neřekla celou pravdu. Možná tomu ale nebude věřit.

Teď už se nedá nic dělat. Musíš kontaktovat Jones a spol. Tahle agentura tě ochrání. Bude to něco stát. Vždy něco stojí, když člověk jedná s Jones a spol. Budou žádat stejnou věc, jakou chtěl Parker. Dej jim ji, Raine. Nestojí za tvůj život. To, co chtějí, je schované za maskou Wildera Jonese. Jen si vzpomeň na své narozeniny.

Vina za vše, co se před tolika lety stalo, padá zcela na tvého otce a na mne. Tý jsi nevinná, Raine. Jones a spol. to pochopí.

Miluji tě. Prosím, řekni Gordonovi a Andrewovi, že je také miluji. Dlužím ti víc, než dokážu kdy splatit.

Vellin podpis byl sotva čitelný.

Raine už nedokázala zadržet slzy. Jemně smetla Batmana a Robina z klína, vyskočila z pohovky a kulhala do svého pokoje. Uvnitř za sebou zavřela dveře, sesula se na stranu postele a oddala se bouři zármutku a viny.

Neslyšela, jak se dveře otevřely, ale o chvíli později seděl Zack vedle ní a držel ji v náručí. Bylo toho na ni příliš. Neschopná odolat útěše, kterou nabízel, zabořila tvář do jeho košile a rozplakala se. Nesnažil se ji uklidnit. Jen ji tiskl, dokud se bouře nepřehnala.

Když přešla, cítila se naprosto vyčerpaná. Opřela si hlavu o jeho rameno.

„Byla jsem ve Vegas," zašeptala. „Lawrence Quinn ji tady v Orianě zabíjel a já jsem ve Vegas hrála oko."

„O to tady jde?" vydechl Zack do jejích vlasů. „Cítíš se provinile, protože jsi byla v kasinu, když ji zavraždili?"

„Možná kdybych byla tady –"

„Ne." Jediné slovo nedávalo prostor k diskusi. Jemně ji od sebe odtáhl. „Nebyla jsi ve Vegas, aby ses bavila. Dělala jsi to, co jsi musela, aby mohla být u Svatého Damiána."

„Ano, ale –"

„I kdybys tady byla, nebyl by v tom žádný rozdíl. Nemohla jsi nic dělat. Dovolila Quinnovi, aby jí látku píchl. Uvědomovala si, že

zkusila svou šanci. K čertu, věděla, že mu nemůže věřit. Proto mu lhala.“

„Někdy se v noci vzbudím a přemýšlím, jestli jsem mohla něco udělat.“

Přejel jí rukama po pažích až ke krku a vzal její hlavu do dlaní. „Byla jsi tak navyklá na svou roli jejího hlavního ošetřovatele, že ses nedokázala vyrovnat se skutečností. A skutečnost je v tomto případě velmi jasná. Nemohla jsi ji zachránit.“

„Tak jako jsi nemohl zachránit Jennu?“

Sevřel pevně čelisti. Pár vteřin si myslela, že jí bude odporovat. Pak ji znovu přitiskl k sobě.

„Ano,“ pronesl. „Tak jako jsem nemohl zachránit Jennu.“

Pevně se drželi. Nikdo z nich chvíli nepromluvil. „Myslíš, že nás takhle příroda učí, že nedokážeme zachránit každého?“ zeptala se nakonec. „Vypadá to tak.“

„Tvrdá lekce,“ prohlásila.

„Ano,“ souhlasil. „Pěkně tvrdá.“

46

Raine odstrčila zbytky snídaně skládající se z toastu s burským máslem a prohlížela si vzkaz v Zimní cestě. „Strašně nerada to přiznávám, ale musím ti říct, že ze mě zřejmě nebude prvotřídní detektiv. Stále nemám ani tušení, co teta Vella myslela těmi zmínkami o masce Wildera Jonese a mých narozeninách."

Zack stál u linky a naléval si kávu do hrníčku. „Nechal Wilder u Velly nějaké své věci?"

„O žádných nevím." Poklepala koncem svého pera o desku stolu a přemýšlela. „Neměla jsem však ani tušení, že spolu měli poměr, dokud mi to Andrew neřekl. Jestli si Vella schovala nějakou památku na dobu s Wilderem Jonesem, bude v domě v Shelbyvillu."

„Říkala jsi, že sklep je plný krabic a beden."

„Ano. Ve většině z nich jsou její kresby. Předpokládám, že je budeme muset projít. To tedy bude práce. V tom sklepě musí být tak dvěstě až třista obrázků. Pokud vím, na všech jsou znázorněny masky."

Zvonek u dveří zadrnčel, až Raine překvapením upustila pero. „Je půl sedmé ráno. Kdo to proboha může být?"

„Mám tušení, že to bude tvůj pán na hlídání."

Zack odložil hrnek s kávou a vešel do obýváku. Robin a Batman mu dusali v patách, uši nastražené a ocasy zdvižené. Zamilovali si ho, uvědomila si Raine. Pro ně byl teď Zack součástí party. Snažila si vzpomenout, jak se tomu říká. Vůdce smečky. Tak to bylo.

Zaslechla, jak se hlavní dveře otevřely a ozval se hřmotný, hluboký basový hlas, který jako by přicházel ze srdce samotné hory. Vyskočila na nohy, ještě trochu opatrně, protože její kotník byl stále citlivý, a postavila se ke dveřím.

Velký, opálený muž, o pár let mladší než Zack, zabíral značné množství prostoru v jejím malém obýváku. Hlavu měl úplně oholenou a blyštící se, jako by byla navoskovaná. Oči mu zastíraly tmavé brýle. V jednom uchu se zablýskl zlatý kroužek. Na sobě měl khaki šortky, tmavě modrou košili, svetr a obnošenou koženou bundu. Pod bundou zahlédla ramenní pouzdro.

Blýskl na ni úsměvem, který by dokázal osvětlit jeviště většího divadla.

„Vy musíte být má klientka," prohlásil.

Ani se nesnažila skrýt úsměv. „Vy musíte být má osobní stráž."

„Tohle je Raine Tallentyreová," představil je Zack. „Raine, seznam se Calvinem Harpem."

Raine napřáhla ruku. „Je mi potěšením, pane Harpe."

„Říkejte mi Calvine." Potřásl jí rukou a pak se podíval po kočkách, které seděly přímo před ním a vzhlížely k němu s upřenými pohledy. „A kdo jsou tihle chlapíci?"

„Batman a Robin," řekl Zack.

Calvin se rozzářil. „No teda! To je párek mých oblíbených maskovaných mstitelů."

Sedl si na bobek a natáhl ruku. Kočky si zvědavě očichaly jeho prsty a vypadaly spokojeně. Calvin je jemně podrbal za ušima jednou obrovskou rukou a narovnal se.

„Zdá se, že tě přijali do klubu," prohlásil Zack. „Co takhle trochu kávy?"

Calvinův úsměv se ještě rozšířil. „Úžasný nápad. A co nějaké jídlo? Měl jsem trochu naspěch, když mi před pár hodinami Fallon zavolal. Na palubě firemního letadla nebylo nic k jídlu, kromě pár krabic koblih. Musel jsem se o ně podělit s piloty."

„Co bys řekl na burské máslo?" zeptal se Zack.

„Bude mi stačit." Calvin pohlédl do kuchyně s obrovským zájmem. „K čertu, mám takový hlad, že bych snědl i kočičí žrádlo."

Zack se podíval na Raine. „Jediná nevýhoda práce s Calvinem spočívá v tom, že ho musíš krmit. A to hodně."

47

Zack použil důmyslný vynález ze své soupravy nářadí od Jones a spol., aby se dostal do malé garsonky. Nečekal, že najde důkaz, který by Pandoru usvědčil jako člena Nočního stínu, ale zkušenost ho těžce naučila, že nesmí nechat, aby osobní vztahy ovlivnily jeho logiku.

Maličký prostor byl vyzdobený ve stylu, který se dal popsat jen jako gotický. Strop tvořila do všech detailů vyvedená noční obloha, doplněná srpkem měsíce a hvězdami. Zdi byly vymalované půlnoční modří, rámy oken a dveří prosvítaly ve světlejším odstínu. Nábytek byl eklektický a většinou černý, tu a tam doplněný krvavě červenými polštáři.

Nejdříve zkontroloval ledničku. Jedna z věcí, které se naučili z případu ve Stone Canyonu, říkala, že verze formule, kterou Noční stín vytvořil, musela být udržována v chladu. S trochou štěstí to stále platilo.

Otevřel dveře rukou v rukavici. Našel směs pozůstatků jídla z rychlého občerstvení, několik lahví vody a několik bedýnek se sodou. Vyndal z koženého kufříku malou kovovou špejli, kterou mu dal Fallon, a vložil ji do krabice s mlékem, jen pro jistotu. Barva se nezměnila. Opláchl ji ve dřezu a vyzkoušel láhev s octem. Beze změny.

Pozorně prošel zbytek bytu, ale nic nenaznačovalo, že by Pandora byla něčím jiným, než jak vypadala – mladá žena s neobvyklým a dramatickým vkusem.

Vyšel z bytu, sešel tři patra schodů a došel dva bloky k místu, kde nechal vypůjčené auto.

Pandora se vynořila ze zadního pokoje krátce před polednem. „Co byste říkal na pizzu?“

Calvin, rozvalený na židli s šálkem kávy, se na ni směšně vážně zahleděl.

„Nezahrávejte si se mnou, ženo. Nikdy mi nedávejte takové otázky, pokud je nemyslíte vážně.“

Pandora mu odpověděla pousmáním, skoro zachichotáním. Pro Raine, stojící za pultem, to bylo tak nečekané, že na ni jen nevěřícně zírala. Nikdy neslyšela, že by se Pandora takhle smála.

„V restauraci na konci bloku dělají skvělou pizzu," ujistila Pandora Calvina. „Pro jednu dojdu."

„No, člověče," pronesl Calvin a velkou rukou se chytil za srdce. „Dokonalá žena. Máte někoho?"

K Rainině překvapení se Pandora doopravdy začervenala.

„V tuhle chvíli ne," odvětila lehce.

„Tohle je rozhodně můj šťastný den," prohlásil Calvin.

Pandora vypadala podivně nervózně. Rychle se otočila k Raine. „Jako obvykle? Olivy a zeleninu?"

„To zní dobře," přikývla Raine. Stále se snažila přivyknout pohledu na Pandoru s rozzářenýma očima. „Jestli vám to vyhovuje, Calvine."

„Jasně." Calvin vyndal peněženku. „Vezměte dvě. Ujistěte se, že jedna z nich je extra velká."

„To je v pořádku," řekla Raine. „Oběd je na mě."

„Ale ne, nechte to na Jones a spol." Calvin nacpal hromadu bankovek do Pandořiny ruky. „Vyúčtuju si pizzu jako náklady."

S posledním, vzletným zahihňáním se Pandora rozeběhla s penězi ke dveřím.

Calvin ji sledoval se zaujatým výrazem. „Myslím, že jsem právě potkal dívku svých snů."

Raine zkřížila paže na pultu. „Myslela jsem, že lidé ze Společnosti arkány spoléhají na svou vlastní seznamku, která jim najde partnery."

„Rád lovím na vlastní pěst." Vrátil se zpátky k pozorování ulice před obchodem. „Navíc arkanyseznamka.com není stoprocentně spolehlivá. Jen se zeptejte Zacka na jeho snoubenku."

„Už mi o Jenně vyprávěl."

„Nechci ani vědět, čeho všeho by Noční stín dosáhl, kdyby se mu podařilo provdat svého agenta za Zacka," prohlásil Calvin.

„Chápu, že by to pro Noční stín znamenalo bravurní tah, kdyby si jeho agent vzal člena Jonesovy rodiny."

Calvin si tiše odfrkl. „A ne jen tak ledajakého člena, ale Jonese číslo jedna."

Ztuhla. „Prosím?"

Calvin se na ni zadíval. Jeho široké rysy se překvapeně a pak pobaveně roztáhly. „Promiňte. Já zapomněl.“

„Co jste zapomněl?“

„Když mi Fallon volal, říkal něco o tom, že jste vyrostla mimo Společnost. Předpokládám, že toho moc o politice organizace nevíte.“

„Vím, že Společnost založil Jones a že rodina měla vždy velký vliv.“

„To je mírně řečeno. V posledním století prošla Společnost významnými změnami. Například členové Řídící rady jsou teď voleni. Ale jedna věc se nezměnila. Hlavou organizace byl vždy Jones, obvykle Jones ze Zackovy rodinné větve. Společnost si dost zakládá na tradici.“

Málem se zhroutila na pult. „Chcete mi říct, že Zack má být dalším Mistrem Společnosti arkány?“

„Americké větve,“ vysvětlil Calvin. „Britská má svého Mistra.“

„Jiného Jonese?“

„Obávám se, že ano.“

„Dobrý bože. To jsem netušila.“

„Zackovo jmenování má Rada schválit někdy v dohledné době. Oficiální oznámení bude na výročním Jarním plese Společnosti. Potíž vězí v tom, že od smrti své snoubenky Zack každému tvrdí, že je rozhodnutý z místa odstoupit. Ale nikdo ho nebere vážně.“

Zamračila se. „Zack mi nepřipadá jako někdo, kdo mění své názory, když už se jednou rozhodne.“

„Máte pravdu, ale v tomhle případě si lidé myslí, že to chce čas, aby se dostal z toho, co se loni stalo.“

„Nevím jak vy, ale já osobně chápu, že kdybych zjistila, že jsem si málem vzala agenta Nočního stínu, který se mě pak pokusil otrávit, také bych znovu zvážila své cíle a plány v životě.“

„Ale kdeže. Zack se pro tu práci narodil. Dříve nebo později si to uvědomí.“

„Byl by to konec světa, kdyby ji odmítl?“

Calvin pokrčil rameny. „Jak se říká, nikdo není nenahraditelný. A bůh ví, že je tu spousta dalších Jonesů. Jde ale o to, že Zackův dědeček, současný Mistr, a většina Rady, která se mimochodem skládá ze spousty intuitivců, cítí, že Zack je pro tu práci nejlepší. Spočívá na něm velký tlak.“

„Proč je tak výjimečný? Sám jste říkal, že existují další Jonesové.“

„První Jones po dlouhé době, kdo má zrcadlový talent desátého stupně.“

„Takže co? Proč to z něho dělá tu nejlepší osobu, která by měla převzít Mistrovu funkci?“

„Zrcadlový talent je natolik vzácný, že se o něm ve Společnosti vyprávějí legendy,“ vysvětloval Calvin. „Rada a starý muž v čele jsou Zackem nadšeni. Pochopte, schopnost intuitivně předvídat, co udělá opozice, je přesně ten druh talentu, který potřebujete na Mistrově křesle, když se musíte vypořádat s opravdu špatnými chlapíky. A Noční stín je rozhodně světová špička těch nejhorších chlapíků.“

48

Nechal auto ve stádu vozidel nacpaných na parkovišti, postaveného u malého městského parku, a došel jeden blok k obrovskému šestipatrovému bytovému komplexu.

Zabezpečení domu Bradleyho Mitchella bylo neuvěřitelně jednoduché. Prvotřídní detektivové zřejmě předpokládali, že zločince ani ve snu nenapadne vyloupit byt policajta. Tomu se říkalo naivita.

Deaktivoval jednoduchý poplašný alarm stejnou věcičkou, kterou použil na otevření hlavních dveří.

Uvnitř zjistil, že stojí v ložnici zařízené s překvapivě dobrým vkusem. Očekával zaneřáděný, zaprášený staromládenecký kvartýr plný levného půjčeného nábytku, supermoderních přehrávačů a toho druhu uměleckých děl, které byly vytrženy z erotických časopisů.

V bytě byla moderní televize a zvukový systém, ale pohovka, křesla a konferenční stolek vypadaly pohodlně a moderně – rozhodně několik tříd nad nájemní kvalitou. Obrazy na zdech byly reprodukce Ansela Adamse. Možná největší šok způsobila dobře zásobená knihovna.

Dobře, tak doufal, že se Mitchell ukáže jako primitivní neandrtálec, který neoplývá žádnými světlými vlastnostmi. Měl vědět, že Raine by nikdy nepřitahoval muž, který by neprojevoval jisté civilizované znaky chování a stupeň inteligence.

Letmo přejel po prvním strašidelném obrazu, než si sundal rukavice a dotkl se postele. Obrazy byly matné, jen trochu víc než lehounké záblesky probleskující mu v mysli. Jeho silná intuice vyvolala vidinu dvou lidí při vášnivém sexu. Jeden z nich – ten, který zanechal silnější dojem – si aktu neužíval, alespoň ne normální, zdravým způsobem. Pro jednoho ze dvou milenců byl sex jen zbraní – ne, nástrojem – který používal pro dosažení svých cílů mnohem důležitějších než chvilkové uspokojení. Cílem byla moc.

Oprostil se od vidin na dostatečně dlouho, aby vstřebal pár stop, které poskytovaly, a pak je potlačil, alespoň dočasně.

Pohybuje se nyní mnohem rychleji, nasadil si znovu rukavice a vešel do kuchyně. Projelo jím zklamání, když v ledničce nenašel

žádné neoznačené ampulky, ale použil malou kovovou špejli, aby zkontroloval krabici s pomerančovým džusem a mlékem, jen aby si byl jistý.

Zavřel dveře, tiše stál uprostřed Mitchellovy čisté, uklizené kuchyně a přemýšlel. Všechny jeho parasmysly na něj křičely a říkaly, že droga musí být někde v bytě.

Vrátil se zpátky do obýváku a pozorně naslouchal. Nic. Pak prošel chodbou a otevřel dveře od skříně. Byla plná přístrojů do bytu, včetně pračky a myčky. Konečně to uslyšel: pronikavé hučení miniaturní ledničky určené do pracovny.

Maličké zařízení spočívalo v rohu, napojené na zásuvku ve zdi. Když se dotkl rukojeti, projela jím další šeptavá vidina, dostatečně silná, aby pronikla i rukavicí. Otevřel dveře a uviděl malou, neoznačenou lahvičku. Uvnitř se nacházelo nepatrné množství průzračné tekutiny.

Bradley strčil klíč do zámku hlavních dveří. Vešel na chodbu a pohlédl na malý, bílý řídicí panel na zdi. Bezpečnostní systém byl vypnutý. To nevypadalo dobře. Věděl jistě, že ho před odchodem z bytu zapínal. Ta zatracená věc se zase rozbila. Bude ji muset brzy vyměnit.

Párkrát na panel zabouchal, ale světla nenaskočila. Chystal se do skříňky znovu udeřit, když za sebou ucítil něčí přítomnost.

Otočil se, rukou sáhl do své bundy. Zack Jones již však svou zbraň vyndal.

„Lidi z vaší branže by nejspíš měli mít lepší bezpečnostní systém," prohlásil Zack.

„Co tu k čertu děláte?"

Zack zvedl malou, skleněnou lahvičku. „Vy a já si musíme promluvit."

49

Starostka Joanne Escottová zaparkovala své sportovní auto značky mercedes v zakázané zóně před Inkognitem krátce před polednem a pospíchala dovnitř.

Nezdálo se, že by si Calvin něčeho všiml, ale Raine si byla jistá, že zachytila šeptání moci. Nastražil své smysly, když Joanne vletěla do obchodu, a odhadoval ji svým loveckým talentem.

Joanne se zarazila, sundala si své černé brýle a věnovala mu nestydatě obdivný pohled.

„Nový zaměstnanec?“ zeptala se, obočí zdvižené nepokrytým zájmem.

„Tohle je pan Harp, návrhář kostýmů na volné noze,“ vysvětlila Raine, než mohl Calvin odpovědět. „Přinesl mi pár návrhů, abych se na ně podívala.“

Joannin zájem ihned pohasl. „Ach. Nejspíš je tedy gay, hmm?“

Calvin ji obdařil svým zářivým úsměvem.

Raine si odkašlala. „Calvine, tohle je Joanne Escottová, naše starostka.“

Calvin pokýval hlavou s vážnou zdvořilostí. „Vaše ctihodnosti.“

„Bydlíte zde v Orianě?“ zeptala se Joanne rozzářeně.

„Ne, madam. Nejsem z města.“

„Aha.“ Ujištěna, že Calvin není potenciální volič, se Joanne pustila do Raine. „Mám na zkoušku jen patnáct minut,“ oznámila a studovala své diamanty posázené hodinky.

„Ve třičtvrtě na jednu mám schůzku se svým kadeřníkem. Neodvažuji se přijít pozdě. Roger je tak temperamentní a já si rozhodně musím nechat udělat vlasy na dnešní benefiční akci.“

„Váš kostým je hotový,“ ujistila ji Raine. Podržela červený, sametový závěs stranou. „Zkouška nebude trvat dlouho.“

Joanne na Calvina naposledy lítostivě pohlédla a pak, s malým povzdechnutím, upustila své sluneční brýle do obrovské kabelky a následovala Raine.

Calvin vstal ze své židle zdánlivě klidně a loudal se za nimi. Opřel se ve dveřích, paže zkřížené na prsou.

Raine přinesla Kleopatřinu toaletu z dlouhé řady kostýmů a začala odstraňovat plastový obal.

„Zkrátili jsme lem o dalších pět centimetrů a zúžili jsme korzet," řekla.

Joanne si odhalené šaty potěšené prohlížela. „Vypadají skvostně."

Sáhla do kabelky. Raine předpokládala, že hodlá vytáhnout další brýle. Místo toho vyndala cosi, co vypadalo jako mléčně bílá lahvička.

Energie prudce vzrostla. Calvin se pohyboval tak rychle, že si Raine ani neuvědomila, že opustil dveře, dokud nechytil Joannino pravé zápěstí.

Avšak Joanne, klidná a nevzrušená, již lahvičku upustila. Rozbila se o podlahu. Bílý kouř vybuchl v mlhavý oblak páry.

Ruční granát, pomyslela si Raine. Všichni tu zemřeme.

Instinktivně se vrhla na podlahu za regál s kostýmy a připravila se na nevyhnutelnou nárazovou vlnu a létající kousky kovu s vědomím, že nemá nic, čím by se mohla chránit.

Žádná nárazová vlna však nenastala. Její tělo neprovrtaly žádné kousky kovu. Všude se vznášel jenom lehký, bílý kouř. Vířil místností a plnil malý prostor známou bylinnou vůní.

Joanne sledovala vířící mlhu a zmateně se mračila.

„Pro všechno na světě, co to je?" zeptala se.

Zhroutila se v bezvědomí.

Příval hlasů se zvedl z bažiny nočních můr v Rainině hlavě. Známé výkřiky vzteku, utrpení a hrozivé úzkosti jí ničily smysly.

„Lehněte si na zem," křičela na Calvina.

Zdálo se, že jí porozuměl, avšak jejích instrukcí neposlechl. Místo toho se jednou nohou rozmáchl a odkopl kouřící lahvičku pod další regál s kostýmy. Pak couval zpátky ke dveřím a hledal svůj telefon.

Bylo však příliš pozdě. Když narazila na zem, stál prakticky nad lahvičkou. Raine věděla, že schytal nejhorší nápor počátečního, výbušného závanu kouře. Bylo úžasné, že se dokázal udržet na nohou tak dlouho. Nebylo jisté, jaký účinek bude mít droga na silného lovce, jehož parasmysly běžely na maximum, když je dým zasáhl.

Calvin kašlal, ale podařilo se mu navolit číslo na svém mobilu.

„Běžte pryč," zahřímal na Raine. „Zadní dveře. Hned."

Pak se skácel. Podlaha se otřásla, když na ní přistál. Už se znovu nepohnul.

Telefon přistál na podlaze vedle něho. Nemohla zjistit, jestli se mu podařilo dovolat na 911. Svůj vlastní telefon měla v kabelce v druhém pokoji.

Dýchala jen povrchně a vytáhla si košili z kalhot. Kouř byl uprostřed pokoje hustší. Neodvážila se jím proplazit do bezpečí v přední části obchodu. Dveře do uličky byly blíž.

Držela si okraj košile před nosem a ústy a neobratně se plazila po břiše k zadním dveřím. Kouř se choval přesně podle zákonů fyziky: stoupal. Vzduch u podlahy voněl silně po bylinkách, avšak výpary zde nebyly tak silné jako o pár centimetrů výš. Věděla však, že přesto vdechuje dostatečné množství té drogy. Ďábelská kakofonie v její hlavě se ustavičně zhoršovala.

Kostýmy kolem ní začaly ožívat. Náhle se ocitla uprostřed děsivého maškarního plesu, který se odehrával v místnosti plné zábavných zrcadel. Pláštěnky a šaty vířily, až se jí z toho točila hlava. Nenávistné oči na ni shlížely prázdnými otvory v maskách. Její smysly zaplavila panika. Touha vyskočit na nohy a utéci ke dveřím byla neodolatelná.

Je to ta droga. Ignoruj to. Zůstaň na zemi.

Hlasy se změnily. Některé jako by vycházely z úst masek.

„…*Zabij ji. Týrej ji. Shoř, čarodějnice, shoř…*“

Opakovala si, že se jí daří postupovat řadami tančících kostýmů. Viděla zadní dveře, avšak její kouřem ovlivněný zrak jí napovídal, že se hýbají sem a tam. Masky ji obkličovaly.

„… *Ubliž jí – ubliž jí – donuť ji trpět…*“

V dálce zazvonil zvonek. Matně ho poznala. Pandora se vracela s pizzou.

Díky bohu. Pak uslyšela další hlasy, ne přízračné výkřiky ve své hlavě.

„Už by měli být všichni v bezvědomí,“ prohlásila Cassidy Cutlerová.

„Musíme být opatrné.“ Niki Plumerová zněla jako obvykle ustaraně. „Ten kouř je velmi silný. Jestli se dostane k nám, budeme mít potíže.“

„Počkáme pár minut, než se vyjasní. Zamkni hlavní dveře a obraťvývěsku, že je zavřeno. Vyneseme ji ven zadními dveřmi.“

50

„Chtěla vás očernit,“ prohlásil Zack.

„To nedává žádný smysl.“ Bradley došel až na konec obýváku, otočil se a rázoval zpátky opačným směrem. „Je to Cassidy Cutlerová. Napsala už čtyři knihy.“ Zastavil se před knihovnou, vytáhl výtisk Nelidských vizí a ukázal Záckovi zadní přebal. „Její fotka je na každé z nich.“

„Netvrdím, že ukradla identitu Cutlerové, ačkoli to nelze vyloučit. Podle mého názoru je ale pravděpodobnější, že jde doopravdy o Cassidy Cutlerovou.“

Bradley vrátil knížku zpátky do regálu. „Proč by sakra chtěla ublížit Raine?“

Zack opatrně volil slova, přidržoval se pravdy, jak jen to bylo možné.

„Má agentura věří, že pracuje ve spojení s lidmi, kteří vyrábějí a distribuují exotické, značkové drogy,“ řekl.

Bradley se sesunul na jedno z křesel, oči přimhouřené. Znal obchod s drogami a zločiny s tím spojené. „Dobře, řekněme, hypoteticky, že máte pravdu. Co chce od Raine?“

„Rainin otec byl brilantní chemik.“

„Jo, to vím. Říkala mi to.“

„Když byla Raine ještě malá, Judson Tallentyre pracoval pro klienta mé firmy, společnost, která vynalezla a nechala patentovat výjimečný psychotropní lék.“ Zack hladce zaplul do známého krycího příběhu, spojil pravdu a fikci do jednoho celku. „Společnost zanechala výzkumu a lék odložila, protože počáteční testy odhalily, že je velmi nebezpečný. Avšak Tallentyre předpokládal, že za formuli získá na černém trhu jmění. Potřebovala však malé vylepšení. Měla totiž nesmírně nebezpečné vedlejší účinky. Odešel ze společnosti a vzal si formuli s sebou. Pokračoval s pokusy na vlastní pěst.“

„Raine mi říkala, že zemřel, když byla ještě malá. Při automobilové nehodě.“

„To je pravda. Společnost, pro kterou pracoval, vše prozkoumala a došla k závěru, že tajemství formule zemřelo s ním. Tím celá záležitost skončila, do doby před pár týdny, kdy náhle zmizel další vědec jménem Lawrence Quinn. Klient zavolal znovu mou agenturu. Zjistili jsme, že Quinn prováděl nedovolený výzkum stejné patentované formule, kterou Judson Tallentyre ukradl. Vypátrali jsme Quinna až tady v Orianě."

„Jo? Kde teda, k sakru, je?"

„Zmizel. Podle toho, co jsem si mohl dát dohromady, mám silné podezření, že je mrtvý. Myslím, že sem přišel, aby vyslechl Raininu tetu, Vellu Tallentyreovou. Když z ní dostal informaci, kterou chtěl, zmizel."

Bradleyho to začínalo zajímat. „Myslíte, že ho zavraždil někdo, kdo chtěl informaci, kterou získal od Velly Tallentyreové?"

„Ano."

Bradley zvedl ruku, dlaní ven. „Vraťme se k Velle Tallentyreové. Máte nějaký důkaz, že byla zavražděna?"

„Zanechala Raine vzkaz. Našli jsme ho včera v noci mezi jejími věcmi. Napsala ho v noci své smrti. Napsala v něm, že ji ten den přišel navštívit člověk, který jí pak dal injekci. Věděla, že umírá, a chtěla Raine varovat. Popis návštěvy, který jsme získali v nemocnici, odpovídá Lawrenci Quinnovi."

„Co od ní Quinn chtěl?"

„To nevíme, ale máme podezření, že to má něco společného s formulí drogy, kterou Judson Tallentyre před tolika lety ukradl."

Bradley se tvářil zamyšleně. „Myslíte, že Quinn měl v úmyslu formuli znovu vytvořit a postavit se do čela nezákonného drogového obchodu?"

„Ano. Vypadá to však, že z Velly Tallentyreové nedostal to, co chtěl. Ve svém vzkazu Raine Vella tvrdila, že mu nevěřila a lhala mu. Pravděpodobně mu dala nějaké falešné údaje o té droze."

„Ale Quinn si myslel, že dostal odpověď, kterou chtěl, a tak se jí zbavil. Pak se snažil uzavřít obchod s nějakými zloduchy. A nedopadlo to dobře. Je to tak?"

„Přesně tak. Kromě toho, že jsem si jist, že Cassidy Cutlerová je jedním z těch zloduchů. A Niki Plumerová také."

„A co další?"

„Myslím, že s sebou měla nějakého svalnatce, když přišla poprvé do města," prohlásil Zack. „Ten chlapík se mě pokusil odstranit v

uličce za místním jazzovým klubem, ale srazilo ho auto na křižovatce. Do nemocnice už nedojel.“

„Slyšel jsem o nehodě, kdy řidič z místa nehody ujel, když jsem se vrátil ze Shelbyvillu. Chtěl jsem si o tom s vámi promluvit. Stále se snaží oběť identifikovat. Chcete říct, že ho podle vás Cassidy taky zavraždila?“

„Ano.“

„Proč?“

„Nejspíš proto, že se mu nepodařilo mě odstranit.“

Bradley pozoroval lahvičku průzračné tekutiny ležící na nádobě s ledem na stole. „Opravdu si myslíte, že tady tu věcičku nechala, aby mě do toho namočila, je to tak?“

„Ví, že jsem ve městě. Potřebuje mě svést špatným směrem. Vy se k tomu hodíte. Už vás využila, aby se dostala blíž k Raine. Zřejmě jste se jí hodil k dvojímu účelu.“

Bradleyho ústa se stáhla v trpké grimase. „Proč využila mě? Proč nešla přímo za Raine?“

„Přemýšlejte o tom,“ řekl Zack. „Raine je velmi uzavřená. Její okruh nejbližších přátel je malý. Není snadné se do něho dostat.“

Bradley váhal, pak jednou přikývl. „Chápu, co myslíte. Ale Raine není žádný chemik. Ani její teta nebyla. Navíc podle vás už Cassidy a její společníci tu drogu, o které mluvíte, dávno mají. Co k čertu čekali, že se od Velly Tallentyreové dozví? Co chtějí od Raine?“

„Na téhle části stále pracuju. Vím jen, že se současnou verzí drogy mají vážné problémy. Někdo může být přesvědčen, že Vella Tallentyreová věděla o bratrově verzi něco důležitého a užitečného. Když je teď mrtvá, ti samí lidé si mohou myslet, že tu informaci zná Raine.“

Bradley znovu vyskočil na nohy a pokračoval v přecházení po místnosti. „Děláte ze mě hlupáka, Jonesi.“

„Ne,“ namítl Zack. „Hloupé by bylo nevěřit faktům, které máte přímo před nosem.“

Bradley na něho pohlédl. „Jestli chcete, abych zatkl Cassidy Cutlerovou a Niki Plumerovou, budete mi muset dodat nějaké průkaznější důkazy.“

„Takových moc nemám,“ přiznal Zack. „Můžete ale začít s jejím SUV.“

„Co je s ním? Má ho pronajaté.“

Zack zvedl jedno obočí. „To samé, které měla před pár dny?“

„Ne. Tvrdila, že topení v tom prvním nefunguje. Musela si auto vyměnit.“

„Mám tušení, že zpátky do půjčovny nikdy neodrazilo. Nejspíš ho nechala na jednom z těch velkých parkovišť u nákupních center. Na vynalézavost neměla moc času.“

„Myslíte, že ho použila na přejetí toho chlápka, který vás napadl?“

„Ano. Nejspíš ho otřela, ale možná jí něco uniklo. Nikdy nevíte.“

Bradley sáhl po svém telefonu. „Řeknu někomu, aby kontaktoval půjčovnu aut.“

Zack se nepatrně pousmál.

„Co?“ zeptal se Bradley se zdviženým obočím.

„Raine mi říkala, že jste dobrý policajt,“ prohlásil Zack.

Elektrizující pocit rozechvěl jeho parasmysly. Zaplavila ho vlna adrenalinu.

Ocitl se na nohou, dříve než se vědomě rozhodl pohnout, a zamířil ke dveřím.

„Co je sakra?“ volal za ním Bradley. „Kam jdete?“

„Raine. Má problémy. Pošlete někoho do jejího obchodu. Hned.“

Jeho telefon zazvonil. Vytáhl ho z kapsy, zatímco otevíral dveře a běžel ke svému autu.

Jedno zazvonění. Na malé obrazovce se objevil Calvinův kód. Pak telefon umlkl.

51

Otrávený kouř se pomalu vytrácel, avšak masky se jí stále vysmívaly a kostýmy se pohupovaly do hudby, kterou slyšely jen děsiví tanečníci. Místnost se kolem Raine otáčela. Žaludek se bouřil. Nesmělo jí být špatně. Teď ne. Musela se dostat pryč, než se Cassidy s Niki rozhodnou, že už je bezpečné do pokoje vejít. Východ do ulice byl její jediná šance.

Sunula se dopředu a snažila se na koberci nepůsobit žádný hluk. Lesknoucí se klika hlásající únikovou cestu byla téměř na dosah. Závan čerstvého vzduchu procházel pode dveřmi. Musela se jen dostat na nohy, otevřít dveře a běžet jako o život.

Další podivný zvuk pronikl do tichého křiku hlasů. Někdo klepal na hlavní dveře obchodu a dožadoval se vstupu.

„To je její zaměstnankyně," vyštěkla Cassidy z druhé strany červeného závěsu.

„Uvidí nás," prohlásila Niki zvýšeným hlasem. „Nejspíš si myslí, že dveře zaklaply náhodou. Jestli je neotevřeme, pozná, že se něco děje."

„Pusť ji dovnitř. Musíme se jí zbavit. Druzí dva nás neviděli, ona ale bude moci dát Jonesovi a policii náš popis."

„Říkala jsi, že žádné pistole."

„Říkala jsem žádné pistole. Neřekla jsem žádné zbraně. Mám sebou firemní výrobek. Dvojitá dávka bude stačit, aby jí srdce přestalo tlouct."

Chtěli zavraždit Pandoru jenom proto, že byla nevinný přihlížející, který je viděl. Raine dostala vztek.

Slyšela, jak se venkovní dveře otevřely.

„Hej, díky," řekla Pandora. „Kdo dveře zamkl? Kde je má šéfová? A ten velký muž, který seděl na té židli?"

„V zadním pokoji," odvětila Cassidy chladně. „Za chvíli přijdou."

Raine se nadechla posledního doušku relativně čistého vzduchu pronikajícího pode dveřmi, postavila se na nohy a zadržujíc dech napůl klopýtala, napůl běžela jemným kouřem k rudému závěsu.

Adrenalin přehlušil většinu bolesti, která jí vystřelovala ze zraněného kotníku. Ne všechnu.

Odhodila sametový závěs stranou. Pandora právě překračovala práh obchodu. V obou rukou držela krabice s pizzou. Cassidy a Niki stáli na obou stranách dveří a čekali, až se na ni budou moci vrhnout, jakmile půjde zavřít dveře.

„Uteč, Pandoro!“ vyhrkla Raine ve vchodu a běžela k hlavním dveřím, jak nejrychleji to s pochroumaným kotníkem šlo. „Chtějí tě zabít. Zavolej policii. Uteč, sakra!“

Pandora zaváhala, ústa otevřená překvapením a zmatkem. Cassidy po ní sáhla.

„Uteč,“ vykřikla Raine znovu. Do každého slova se snažila vložit tolik autority, kolik dala dohromady.

Pandora upustila krabice s pizzou, otočila se a vyběhla přímo doprostřed ulice. Klaksony troubily. Pneumatiky skřípěly. Řidiči křičeli. Někde v dálce kvílela siréna.

„Zapomeň na ni,“ vyštěkla Cassidy na Niki. „Musíme se odsud dostat. Zadní dveře. Pomoz mi s tou čarodějnicí.“

„To myslíte zřejmě mě,“ řekla Raine. Poctila Cassidy opravdu nádhernou verzí svého speciálního, patentovaného trhni si nohou úsměvu.

Nezastavila se. Poháněná zoufalstvím a vztekem pokračovala ve svém potácivém bezhlavém útěku. Cassidy s Niki jí stály přímo v cestě. Měla v úmyslu do nich vrazit s takovou silou a setrvačností, že proběhne přímo ven na chodník.

Avšak její zraněný kotník se ozval, zrovna když dorazila k oběma ženám. Ztratila rovnováhu a prudce zavrávorala na jednu stranu a srazila se s Niki.

Náraz je obě povalil do změti paží a nohou. Raine kolem sebe mlátila v šílené snaze se osvobodit.

„Sakra, ať je v klidu,“ nařídila Cassidy.

Raine zahlédl stříbrný, tužce podobný předmět mířící jí na krk.

Nervózní Niki však zachvátil příval paniky.

„Tohle je šílené,“ křičela. „Policie už je na cestě. Dělej si co chceš, já mizím!“

Odstrčila Raine, vyškrábala se na nohy a vyřítila se ze dveří.

Raine se odvalila od Cassidy a popadla nohu nejbližší figuríny, na níž byl vystaven kostým balerínky. Silně trhla a podařilo se jí

figurínu převrhnout. Spadla mezi ní a Cassidy, která musela uskočit padající figuríně z cesty.

„K čertu s tebou.“ Cassidin obličej byl pokroucenou maskou vzteku a zoufalství.

Raine se znovu odvalila. Tentokrát popadla elegantně obutou nohu Marie Antoinetty a strčila do ní veškerou svou silou.

„Dej si dort a chcípni,“ zakřičela na Cassidy.

Cassidy jen taktak nezakopla o spletité sukně. Náhle si uvědomila zmatek přicházející z ulice. Na zlomek vteřiny zaváhala, pak očividně dospěla k rozumnému závěru, že se situace nevyvíjí nejlépe.

Otočila se a rozběhla se k rudě sametovému závěsu, odstrčila ho a zmizela v zadním pokoji.

Raine ležela na podlaze a snažila se popadnout dech. Slyšela, jak se dveře v zadní místnosti obchodu otevřely a pak následovaly šílené šustivé zvuky.

„Ne,“ křičela Cassidy. „Nechte mě jít, vy zatracení mizerové.“

„Jestli jsi jí ublížila, jsi mrtvá,“ prohlásil Zack. Jeho tón zněl smrtícím mrazem.

„Dejte si pozor na její pero,“ vykřikla Raine.

Ozvalo se tlumené zadunění.

Zack se objevil ve dveřích, v jedné ruce držel elegantní zlatočerné plnicí pero.

„Mám taky jedno,“ řekl a schoval ho zpátky do kapsy své kožené bundy.

Bradley vběhl předními dveřmi do obchodu, zbraň v ruce. Dva uniformovaní strážníci ho následovali. Jeden z nich vedl Niki v želízkách.

Bradley pohlédl na Raine. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ opatrně se posadila. „Je mi fajn.“ Rozhodla se chvíli ignorovat bolest ve svém kotníku.

„Cutlerová je v zadním pokoji.“ Zack trhl palcem v daném směru.

Bradley proběhl dalšími dveřmi s jedním ze strážníků v patách.

Zackovy ruce se sevřely kolem Raininých ramen. Tvář měl sevřenou strachem. „Dala ti nějakou injekci?“

„Ne.“ Raine zavrtěla hlavou. „Znovu použila kouř, hodně kouře, ale neměla čas mi něco píchnout.“

Přitáhl ji k sobě a objal ji tak pevně, až stěží dýchala.

„V tom jejím stříbrném peru je něco hodně nebezpečného,“ zamumlala do jeho košile. „Říkala, že dvě dávky by zabily Pandoru.“

„Vzal jsem jí ho. Bradley zkontroluje, jestli nemá jiné zbraně.“

„A co kouř v druhém pokoji?“

„Ještě je tam cítit, ale nebylo ho dost, aby mě zasáhl, když jsem jím procházel.“

„A co Calvin a starostka?“

„Jsou v bezvědomí, ale naživu,“ oznámil Bradley ode dveří. „Stejně jako Cassidy. Co jste jí k čertu udělal, Jonesi?“

„Nic trvalého,“ prohlásil Zack. Nepatrně Raine odtáhl od své hrudi, ne více než na centimetr. „Během pár hodin to vyprchá.“

„Zřejmě bych se na to už neměl vyptávat.“ Bradley vstoupil do přední místnosti obchodu. „Která z nich sem vhodila tu zatracenou kouřovou bombu?“

„Nejspíš Cassidy,“ odpověděl Zack. Raine překvapeně zamrkala a otevřela pusu, aby ho opravila. Jeho paže ji stiskly trochu víc. Zavřela ústa.

„Jak jste věděli, že máme v obchodě potíže?“ zeptala se místo toho.

„Mě se neptej.“ Usmál se Bradley sarkasticky. „To Jones si uvědomil, že se něco stalo. Musí mít paranormální schopnosti.“ Odmlčel se a pak tiše dodal: „Jako ty.“

52

Mnohem později seděla Raine na pohovce, jednu nohu stočenou pod sebou, a usrkávala bylinkový čaj, který pro ni Zack připravil. Osprchovala se a umyla si vlasy, hned jak se vrátili, a teď byla zabalená ve svém bílém lázeňském županu. Robin jí odpočíval na klíně v teplém, příjemném klubíčku a Batman se jí choulil na stehně. Doktor jí ovázal její bolavý kotník. Další pytlík s mraženou zeleninou byl omotaný kolem ošklivě nateklého kloubu.

Zack a Calvin seděli každý v jednom křesle a upíjeli kávu.

Raine pohlédla na Zacka. „Jsem opravdu ráda, že Bradley souhlasil s tvým návrhem, abych podala výpověď až zítra. Dneska odpoledne se na to opravdu necítím."

Calvin si pobaveně odfrkl.

Zvedla obočí. „Co je na tom tak zábavného?"

„Nerad vás zklamu," prohlásil Calvin, „ale pochybuju, že Zack myslel na vaše pohodlí, když Mitchella přesvědčil, aby s hlášením počkal. Když přijde na detaily, dá se říct, že je Zack opravdu puntičkář."

Raine náhle pochopila. Pohlédla na Zacka. „Chtěl ses ujistit, že si svůj příběh nejdřív rozmyslím."

„Hej, měj taky trochu uznání za mou ohleduplnost," prohlásil Zack. Podařilo se mu tvářit se při tom dotčeně. „Byla jsi vyčerpaná."

„Haha. Na to ti neskočím. Myslel sis, že potřebuju trochu pomoct se svou verzí. Přiznej to."

Calvin se uchechtl a upil trochu kávy.

„Dobře," prohlásil Zack. „Z vlastní zkušenosti vím, že obvykle není nejlepší mást policii příliš mnoha informacemi."

„Jinými slovy jim nehodláme prozradit, že se ocitli uprostřed dlouhotrvající války dvou tajných organizací věnujících se paranormálnímu výzkumu, že?" zeptala se zdvořile.

„Jones a spol. preferuje, když tuhle verzi událostí policii vykládají ti na špatné straně," ozval se Calvin.

Zvedla obočí. „Protože pak vypadají jako blázni, zatímco Jones a spol. si uchová svou tvář jako zákonná soukromá vyšetřovací agentura?“

Calvinův úsměv se rozšířil ještě víc. „Přesně tak.“

„Ne že by neexistovala spousta opodstatněných obvinění,“ pronesl Zack. „A co víc, Mitchell má silnou osobní motivaci, aby se to nerozmazávalo. Nelíbí se mu, jak si s ním Cutlerová zahrávala.“

„Přepadení, pokus o únos a možný pokus o loupež pro začátek postačí.“ Calvin sevřel hrnek s kávou ve své velké ruce. „Mám pocit, že Mitchell ještě na něco přijde.“

„Ne že by to potřeboval,“ ozval se Zack s očima upřenýma do ohně. „Alespoň ne na dlouho.“

Raine na něho překvapeně pohlédla. „Jak to myslíš? Myslíš, že Cassidy a Niki propustí?“

„Ano. Rovnou do ústavu pro duševně choré zločince, za předpokladu, že se toho dožijí,“ vysvětlil Zack.

Zamračila se. „Nerozumím.“

„Z toho, co jsme viděli, Noční stín neúspěch netoleruje.“ Zack polkl trochu kávy a sklonil hrníček. „Říkal jsem ti, že jeden ze způsobů, jímž své agenty ovládá, spočívá v tom, že závisejí na verzi formule, která jim je přizpůsobena na míru. Pokud ji nedostanou, zblázní se a obvykle spáchají sebevraždu během osmačtyřiceti hodin.“

Raine polila hrůza. „Jako Jenna?“

„Ano,“ souhlasil, očima stále sleduje oheň. „Jako Jenna. Tak či onak, šílenství představovalo vždy největší nevýhodu každé verze formule, která kdy byla vytvořena.“

„A co ta tekutina, kterou jsi našel v Bradleyho bytě?“

„Lahvička byla skoro prázdná. Zbyla v ní jen troška drogy. Nestačila ani na jednu dávku. Cassidy tam nechala jen tolik, aby se ujistila, že dokážu formuli identifikovat a dojdu k závěru, že Bradley je ten, koho hledám.“

Raine ztěžka polkla. „Takže Cassidy a Niki se nejspíš brzy zblázní. Myslíš, že to vědí?“

Zack pokrčil rameny. „Pochybuji. Nevíme, kolik toho šéfové Nočního stínu prozrazují svým agentům, ale pravděpodobně jim lžou. Kdyby jim řekli pravdu, nic by z toho neměli. Mohli by jen odradit nové členy.“

Na pár vteřin zavřela oči a roztřásla se. Pak si na něco vzpomněla.

„A co starostka? Když se dnes odpoledne Bradley zeptal, kdo dýmovnici hodil, měla jsem dojem, že nechceš, abych mu o její roli v celé téhle věci řekla.“

Věnoval jí souhlasný úsměv. „Měla jsi pravdu.“

„Jestli ale byla zapletená –“

„Nebyla,“ ujistil ji Zack.

„To mi vysvětli,“ nařídila Raine.

„Když jsem procházel zadním pokojem, rychle jsem se tam porozhlédl. Starostčina kabelka byla otevřená. A její obsah rozházený po koberci. Uvědomil jsem si, že to ona nejspíš přinesla dýmovnici do obchodu, ale kolem ní ani její kabelky jsem neidentifikoval žádná ožehavá místa.“

„Tak proč, pro všechno na světě, dýmovnici upustila?“ zeptala se Raine.

„Nejpravděpodobnější vysvětlení říká, že Cassidy nebo Niki je parahypnotizérka,“ prohlásil Zack. „Nejspíš díky formuli.“

„Jinými slovy si myslíš, že jedna z nich starostku zhypnotizovala, aby donesla dýmovnici do mého obchodu a tam ji nechala vybuchnout,“ doplnila Raine.

„Správně.“ Zack pokrčil rameny. „Když se její ctihodnost probrala, nepamatovala si, co udělala.“

Raine na něho pohlédla. „Co jí řekneme? A co o té záležitosti řekneme Bradleymu?“

Zack natáhl nohy k ohni a opřel si lokty o opěrky křesla. Spojil konečky prstů.

„Nejjednodušší příběh je obvykle ten nejlepší,“ řekl. „Mitchell si brzy uvědomí, že z obchodu s drogami je obvinit nemůže, protože neexistuje žádný důkaz. Co si ale myslíš o možnosti, že Cassidy s Niki plánovaly unést starostku, aby mohly žádat výkupné?“

Raine zamrkala. „Myslím, že starostce Escottové by se to zamlouvalo. Před nadcházejícími volbami by to znamenalo skvělou publicitu.“

Calvin se zašklebil. „Jak kreativní, Jonesi.“

„Cassidy a Niki to budou popírat,“ upozornila Raine.

Calvin vydal napůl pobavené odfrknutí. „Budou popírat všechno. No a co? Během pár dní budou ve vypolstrované místnosti.“

„Zajímalo by mě, proč se mě rozhodli unést,“ řekla Raine.

„Z čirého zoufalství,“ prohlásil Zack. „Chtěly tě pozorně sledovat, jestli jsi zdědila to, co doufal Lawrence Quinn získat od Velly. Byla

jsi jediné spojení, které jim zbylo. Když jsem se objevil já, jen to potvrdilo jejich teorii, že víš něco životně důležitého. Rozhodly, že už si nemohou dovolit čekat, a nechat Jones a spol., aby od tebe získali tvé tajemství.“

„Ubohé ženy,“ zašeptala Raine.

Muži si vyměnili pohledy. Ani jeden nepromluvil.

Raine upila trochu čaje a odložila šálek. Trochu se na Zacka zamračila. „Tvrdil jsi, že laboratoře Společnosti mají vzorek formule, který zkoumají. Museli se o ní dozvědět spoustu věcí. Nemohou odborníci nějak zachránit Cassidy a Niki?“

Zack na ni pohlédl přes konečky svých prstů. Zdálo se, že ho otázka zmátla. „Chceš ty dvě zachránit? Cassidy Cutlerová je nejspíš nepřímo zodpovědná za vraždu Lawrence Quinna a pravděpodobně to byla ona, kdo tehdy v noci přejel toho iluzionistu. Snažila se zabít Pandoru a tebe unést. Niki je ve všem její spolupachatelka.“

Raine si přitáhla župan těsněji k tělu. „Možnost, že obě zešílí, působí ale tak děsivě. Má teta věřila, že balancovala na hraně celé roky, a já sama jsem se toho dlouho děsila k smrti. Z představy, že nechám někoho, kohokoliv, aby čelil takové propasti, se mi dělá špatně.“

Zack pohlédl na Calvina.

Calvin pokrčil svými obrovskými rameny. „Na mě se nedívej. Jak mám k čertu vědět, jestli našli nějaký lék?“

Zack ještě chvíli váhal, pak zdráhavé vytáhl svůj mobil. „Podívám se, jestli Fallon neví, v jakém stadiu se výzkum právě nachází.“

53

Ležela v posteli, Batman a Robin byli stočení v jejích nohách, když zaslechla zvonění jeho telefonu. Zvuk byl ztlumený zavřenými dveřmi koupelny a proudem vody ve sprše. Proud vody se náhle zastavil. Slyšela tlumené hučení Zackova hlasu.

O pár minut později vešel do ložnice. Kromě ručníku kolem pasu byl nahý. Vlasy měl vlhké. Zastavil se vedle postele s pochmurným obličejem.

„To byl Fallon," řekl. „Promluvil si s hlavou laboratoře, která studuje vzorek drogy získaný z případu ve Stone Canyonu. Dokázali zjistit, že ta věc je sama o sobě neúčinná. Myslí si, že aby začala působit, musí být smíchána s další složkou. Nikdo neví, co ta chybějící složka je nebo jak se bere."

„Jinými slovy v laboratoři ještě ani nezačali přemýšlet o léku," prohlásila Raine.

„Ne."

Zavřela oči a znovu se opřela o polštáře. „Niki s Cassidy jsou odsouzeny k šílenství a nejspíš k sebevraždě."

„Ano."

Nastalo dlouhé ticho. Otevřela oči a zjistila, že ji sleduje s výrazem muže, který ví, že selhal.

„Je mi to líto, Raine," pronesl vyčerpaně. „Vím, že to pro tebe bylo důležité."

Náhle se posadila, vyděšena. „Ach, proboha, takhle se na mě nedívej. Není to tvá chyba. Věděla jsem, že střílím naslepo. Díky, že jsi mu zavolal."

Nic na to neřekl. Vztáhla ruce a stáhla ho k sobě na postel.

„Myslela jsem, že jsme se včera v noci shodli na tom, že nemůžeme zachránit každého," pronesla měkce.

„Chceš říct pravdu? Záchrana Cutlerové a Plumerové je mi úplně fuk. Snažily se tě unést. Zabily by tě, až by dostaly to, co od tebe chtěly. Ostatně i kdyby to nedostaly. Pokud jde o mne, můžou třeba vyskočit z okna nebo shnít v ústavu po zbytek svých životů."

Někdy zapomínala na jeho nemilosrdný, chladný pragmatismus. Šlo nejspíš o jeden z důvodů, proč si všichni mysleli, že by se z něho stal skvělý Mistr. Soucit a vize byly u vůdce rozhodně žádané, ale ukazovaly se být zbytečnými vlastnostmi, pokud nebyly doplněny ocelovou vůlí.

„Chápu," odvětila tiše. „Zavolal jsi Fallonovi kvůli mně. Nevyšlo to a to je vše. Vedle toho, že nejsi schopen každého zachránit, se musíš naučit další lekci."

„Jakou?"

„Narozdíl od politiky Nočního stínu, selhání ve skutečném životě je možností. Selhání se stávají. Tak se učíme a měníme a rosteme. Jestli sám sobě neposkytneš prostor pro neúspěch, Zacku, budeš žít v železné kleci, která bude postupně menší a menší, až nebudeš moci ani dýchat."

Nedůvěřivě se na ni zahleděl. „Kam tím míříš?"

„Calvin mi řekl, že podle názoru Rady bys byl nejlepší kandidát Společnosti na místo Mistra."

„Sakra." Tvářil se naprosto znechuceně. „Calvin ti o tom řekl?"

„Neznám tě moc dlouho, ale myslím, že má pravdu."

„Pozici Mistra dokážou zvládnout i jiní."

„Možná, ale ty jsi ten, koho Rada chce." Pokračovala ve svém proslovu. „K čertu, perfektně se na tu práci hodíš, jsi Jones, zrcadlový talent a výborný v rozdávání rozkazů a tak dále."

Sevřel čelisti. „Jenna mi ukázala, že nejsem zdaleka tak dobrý, jak jsem si myslel."

„Ale no tak. Z toho, co jsi mi povídal, jsem pochopila, že se dostala přes všechny bezpečnostní systémy Společnosti, a jsem si jistá, že jich je hodně. To ty jsi ji odhalil, Zacku. Byl to tvůj talent a inteligence, která zabránila špionce Nočního stínu, aby si vzala příštího Mistra Společnosti arkány."

„Ale bylo to zatraceně těsně," namítl tiše.

„Občas to tak bývá. Vezmi si, co se například stalo dnes."

Chytil svou velkou rukou její a jemně jí stiskl prsty. „Neboj se, nikdy nezapomenu, jak těsné to bylo."

„Je jasné, že Společnost bojuje nejen o svou vlastní existenci v dalších několika letech, ale také za nás ostatní, za lidi s paranormálními schopnostmi i bez nich. Sám jsi říkal, že jen tato organizace v současnosti bere Noční stín vážně. Dokud nenajdeš nějaké spojence, budete ty a tvá Rada muset pracovat spolu.

Nemůžeš utéci před zodpovědností, a stejně si nemyslím, že bys to tak chtěl.“

Hleděl na ni s naprostou, udivenou nedůvěrou. „Neposlal tě sem náhodou můj dědeček na nějakou náborovou misi?“

Usmála se, snažíc se zamaskovat pocit ztráty, který ji hrozil pohltit.

„Ne,“ prohlásila. „Přišla jsem na to všechno sama.“

Dlouhou dobu nic neříkal – tak dlouho, až si začínala dělat starosti.

Konečně se pohnul. „Víš, lék na formuli Nočního stínu bude neuvěřitelně drahocenný.“

„Myslíš proto, že zachrání lidi jako Cassidy a Niki?“

„Ne. Protože mimo jiné vyšle jasný vzkaz vnitřnímu kruhu Nočního stínu, že Společnost má v rukávu pár vlastních triků. Navíc vědomí, že lék existuje, podkope nadvládu, kterou má Noční stín nad svými agenty. Možná dodá odvahu několika odpadlíkům. Mohli bychom také využít nějakého vnitřního informátora.“

„O tom jsem nepřemýšlela.“ Chytila se rukama kolem kolen. „Přiznej si to, Jonesi. Narodil ses proto, abys Společnost v této době vedl.“

Neodpověděl. Místo toho ucítila příval energie, která ji zahalila do jeho vzrušujícího silového pole. Její vlastní smysly mu odpověděly.

Zack vstal, zhasl světla, odhodil ručník a lehl si do postele.

Když se k ní přitiskl, byl horký na dotek a plně vzrušený. Uvěznil její nohy jedním svalnatým stehnem. Zaslechla dvě měkká žuchnutí a uvědomila si, že Batman a Robin opustili postel, bezpochyby rozzlobení takovým vyrušením.

A pak ji Zack líbal, s ústy tvrdými, vášnivými, vyžadujícími a přitisknutými na jejích. Zazářila kolem nich neviditelná energie, přečnívající, promíchaná. Jeho, moje, naše, pomyslela si. Zdálo se jí, že když se milovali, jejich propojená energie se protáhla dál a hlouběji do paranormálního spektra, kam by nikdo z nich nemohl jít sám. Nerozuměla tomu. Jen věděla, že když se s ní miloval, dokázala vnímat větší rozsah pocitů všemi svými smysly. Navíc si byla jistá, že cítí i něco z jeho pocitů, a naopak. Tento efekt přidával jejich milování oslňující dimenzi.

Vzal její bradavku do zubů a jemně zatahal. Zadržela dech, zatímco v ní narůstalo rozkošné pnutí.

„Řekni, že to cítíš,“ zamumlal do jejích prsou. „Řekni, že nejsem sám.“

Pozvedla své boky proti jeho ztvrdlému tělu a přitiskla se k němu. Vychutnávala si mocné, svalnaté obrysy jeho zad.

„Jsi si jistý, že neumíš číst myšlenky?“ zašeptala.

„To není možné.“ Pohyboval se dolů po jejím těle a líbal ji a zanechával jí na břiše horké, mokré polibky. „Zeptej se odborníků.“

Posunul se níž. Pak už jen věděla, že se jeho ústa dotkla vnitřní strany jejích stehen. Otřásla se neurčitou úzkostí. Vklouzla mu prsty do vlasů a snažila se ho vytáhnout k sobě nahoru.

„Zacku, počkej –“

„Řekni, že nejsem sám,“ nařídil jemně.

Jeho jazyk teď zkoumal její napjatý, neuvěřitelně citlivý klitoris, až si myslela, že se rozpadne na tisíc třpytivých kousků.

„Řekni to,“ zopakoval a vsunul do ní dva prsty. Jemně ji prozkoumával.

Její smysly pohltilo fantastické vzrušení. Tohle už déle nemůže vydržet, pomyslela si. Nedokázala snést už ani vteřinu.

„Ano. Ano, také to cítím.“ Zesílila stisk v jeho vlasech a oddala se intimnímu polibku. „Myslím, že odborníci by to měli ještě prozkoumat.“

Za okamžik jí pohltilo vyvrcholení a ona se mu zhroutila v rukou. Někde někdo tiše vykřikl do noci. Matně si uvědomovala, že to byl její vlastní hlas.

Než se svět začal znovu zaostřovat, převalil se na záda a vzal ji s sebou. Ruce měl vlhké z jejího těla. Dlaněmi ji chytil po stranách a prsty sevřel její zadeček. Pomalu, vytrvale se do ní zasunoval. Chtěla mu říci, že je příliš brzo, že se ještě cítí přecitlivělá po předchozím orgasmu, nedokázala však promluvit nahlas. Cítila, jak do ní vstupuje, hluboko, roztahuje ji, naplňuje ji. Bylo to příliš.

„Ne,“ zalapala po dechu.

„Ano,“ řekl.

Bez varování jí tělem projelo další zachvění. Tentokrát ji přes okraj následoval a mocně se do ní vyprazdňoval. Na jeden nekonečný moment se spolu vznášeli prostorem, kde spolu světlo a temnota a všechny barvy vířily ve vírech smyslových požitků.

Nemohl s ní být navždy, pomyslela si. Společnost na něho měla nárok jako první. Uchová si však z něho tolik, kolik bude moci, na tak dlouho, jak jen to bude možné.

54

PORTLAND, OREGON, 6:30 RÁNO…

John Stilwell Nash stál v šatně svého klubu a oblékal se po náročném cvičení, když zazvonil telefon. Zarazil se, košili napůl zapnutou, a zkontroloval zakódované číslo na displeji. Ihned ho rozpoznal. Za chvíli se dozví výsledek projektu v Orianě. Útroby se mu sevřely vzrušením a strachem.

Pomalu telefon zvedl, rozpolcený, zda se chce, či nechce dozvědět dobré zprávy. Dobré zprávy znamenaly, že Leden uspěl. Úspěch by posílil jeho pozici v organizaci. Dobré zprávy znamenaly, že ona se mu stane ještě vážnější hrozbou. Dobré zprávy znamenaly, že bude nucen nalézt chytrý způsob, jak se jí zbavit, aniž by se prozradil. To by nebylo snadné.

Na druhé straně však dobré zprávy znamenaly, že bude první, kdo se dostane k Tallentyreovým informacím. Tím získá neuvěřitelnou moc.

„Orianský projekt neuspěl," oznámil hlas na druhé straně spojení. „Oba agenti byli dopadeni místními úřady. Byla vznesena obvinění ze zločinů."

Nash křečovitě sevřel telefon. Ta mrcha selhala… Buď opatrný, co si přeješ…

„A co agenti?" zeptal se ledově chladným tónem.

„S oběma to jde rychle z kopce. Je nepravděpodobné, že někdo z nich přežije déle než pár dní."

Rozklepal se obrovskou úlevou. Klesl na lavičku a přinutil se pomalu dýchat. Ta mrcha bude brzy mrtvá. To za to stálo.

Stejně naléhavě, jako chtěl získat informaci, kterou Lawrence Quinn slíbil zjistit od Velly Tallentyreové, začalo být v průběhu akce jasné, že Cassidy Cutlerová představuje vážnou hrozbu. Obrovský strach, který se mu zařezával do žaludku posledních pár týdnů, konečně začínal ustupovat.

„A co Tallentyreovy údaje?" zeptal se, silou vůle potlačuje jakékoli známky emocí. „Existují, nebo se Quinn mýlil?"

Nastalo krátké, neblahé ticho, než hlas na druhém konci znovu promluvil.

„To ještě nevíme. Jones a spol. mají stále v Orianě svého muže, takže musíme předpokládat, že jestli data opravdu existují, budou brzy, nebo už jsou v rukou Společnosti."

Celá místnost se zbarvila do krvavě červeného odstínu. Vyskočil na nohy, zvedl nejbližší předmět, botu, a mrštil ji šatnou.

„Co je to za hluk?" zeptala se osoba na druhém konci znepokojeně.

…Hloupé, hloupé, hloupé. Nemůžeš ztrácet sebekontrolu…

„Nic," odvětil znovu klidným tónem. „Ze skříňky mi vypadla bota."

„Slyší tenhle hovor někdo další?" Znepokojení problesklo dříve ledovým hlasem.

„Ne, samozřejmě že ne. Zapomeň na to. Chápeš, co tohle znamená, že? Jestli má Společnost Tallentyreovy informace a jestli se Quinn v jejich potenciálu nemýlil, čekají nás potíže."

„Ano," odvětil hlas.

Náhle se začal potit. „Tohle nebyla bezvýznamná překážka, nebo dokonce obyčejné selhání. Může z toho být naprostá katastrofa."

„Zůstanu ve spojení," uzavřel hlas.

Ukončil rozhovor a zůstal stát, bojuje o kontrolu nad svým vztekem a záchvaty paniky. Bude to v pořádku. Cassidy Cutlerová se snažila získat všechny zásluhy z orianského projektu pro sebe. Tak je bude mít. Zatraceně dobře se ujistí, že veškerá vina padne na její hlavu. Naštěstí rozpoznal hrozící rizika včas a postaral se, aby se od nich distancoval. Plánoval vyčkávat, dokud nebude úspěch zajištěn, a pak ohlásit vítězství. Unikl tomu jen o chlup. Jedna dobrá věc z těch potíží vzešla, připomněl si. Alespoň se zbavil té zatracené, hrůzu nahánějící mrchy.

55

Oplachovala si vlasy pod horkou sprchou a rozjímala nad prostým potěšením ze snídaně se Zackem, když ji ledový závan varoval, že není v koupelně sama.

„Cítím v této místnosti něčí přítomnost," prohlásila temným, dramatickým tónem. „Neviditelná bytost vstoupila. Ach, promluv, neviditelná bytosti."

„Měla jsi pravdu," prohlásil Zack zpoza druhé strany sprchového závěsu.

„Hodlám nastoupit na místo Mistra."

Pod horkou vodou ji náhle roztřásl chlad. Srdce se jí v hrudi sevřelo. Strčila tvář pod proud vody, aby smyla slzy hrnoucí se jí do očí. Věděla, že to přijde, připomněla si. Takhle to mělo být. Bylo to tak správné. Společnost ho potřebovala. Ona bude žít přítomností tak dlouho, jak jen to půjde, a nebude myslet na budoucnost. Románek se Zackem by mohl trvat dlouho. Měsíce. Roky.

Komu to chtěla namluvit? Dříve nebo později se ožení a to bude konec jejich vztahu.

„To je dobře," podařilo se jí vypravit. „Budeš báječný Mistr."

Odhrnul závěs stranou. Viděla, že má na sobě kalhoty, ale nic jiného. Silně si uvědomovala svou vlastní nahotu.

„Teď chci vědět, co s námi hodláš udělat," prohlásil.

Automaticky si přidržela před ňadry malou žínku, zatímco se snažila vypořádat s jeho otázkou.

„Nerozumím," pronesla bezvýrazně.

„Když jsi byla včera odpoledne v nebezpečí, poznal jsem to. Té noci, kdy mě napadl iluzionista, jsi poznala, že mám potíže."

„Je to divné, co?"

„Mezi námi vznikl nějaký druh paranormálního pouta a stále sílí. Nevím jak ty, ale já jsem tohle ještě nikdy v životě nezažil. S nikým jiným."

Zamrkala. „Ani s Jennou?"

„Ani v nejmenším s Jennou. A co ty?"

„Ne," zašeptala. „S nikým."

„Tak co s tím budeš dělat?“ zeptal se tiše.

Potřebovala přemýšlet, dát si všechno dohromady, ale to nemohla udělat, když před ním stála nahá ve sprše.

„Ehm, mohli bychom si o tom promluvit později?“ zeptala se s chabou nadějí. „Třeba u snídaně?“

„Tohle pouto mezi námi jen tak nezmizí,“ řekl tlumeně. „Myslím, že to víš stejně dobře jako já. Už se zakořenilo příliš hluboko. Cítím ho až do morku kostí.“

„Ach, Zacku.“

„Cítíš to tak také? Hluboký pocit propojení?“

Byl neoblomný.

Vytrhla závěs z jeho ruky a škubnutím ho zatáhla, aby zakryla své nahé tělo. Vykoukla hlavou přes okraj a zamračila se.

„Víš, co k tobě cítím,“ odsekla popuzeně.

„Ne, nevím. Vím, že tě přitahuju a že jsme nejspíš spojeni na celý život jakýmsi poutem, které se mezi námi rozvinulo, ale jen toto vím jistě.“

Vzplála zlostí. „Proboha, okouzlil jsi mě už tu první noc v Shelbyvillu. Musel sis toho všimnout. Jsi prvotřídní zrcadlový talent, vzpomínáš?“

Odtrhnul znovu závěs, sáhl do sprchy a přitáhl ji k sobě.

„Zacku,“ vyštěkla. „Budeš celý mokrý.“

Sundal její lázeňský župan z háčku a zabalil ji do něho. Pak ji k sobě přivinul.

„To, že mám zrcadlový talent, neznamená, že znám odpovědi na všechny otázky,“ pronesl. Položil své velké ruce pod široký límec županu a uvěznil tak její tvář. „To obzvlášť platí, když jde o osobní záležitosti. Problém s nuancí, vzpomínáš?“

„Ano,“ zašeptala. „Vzpomínám.“

„A v tomto případě je to opravdu osobní. Nezačal jsem se do tebe zamilovávat tu první noc v Shelbyvillu. Zamiloval jsem se do tebe úplně. Bezhlavě. Věděl jsem, že jsi ta pravá v okamžiku, kdy jsi otevřela dveře svého pokoje.“

Ohromeně na něho hleděla. „Opravdu?“

„Vezmi si mě, Raine.“

Měla pocit, jako by se zřítila z okraje světa.

„To není možné,“ vyhrkla.

„Proč ne?“

„Protože budeš příští Mistr. Není možné, aby sis vzal dceru jednoho z nejznámějších zločinců Společnosti. To přece víš. Tvá rodina a Rada budou zděšeni, nemluvě o Jones a spol. Znáš všechny ty řeči o dodržování tradice. Jediné možné řešení je, že budeme milenci. A to jednou skončí, protože se budeš muset oženit a –“

Umlčel ji přitisknutím na zavřené dveře a polibkem s vypočítanou promyšleností. Když se konečně přestala bránit a víceméně se mu zhroutila do náručí, zvedl hlavu.

„Zřejmě nechápeš, co to znamená být Mistrem Společnosti,“ prohlásil drsným hlasem.

Ztěžka polkla. „Co?“

„Mistr je šéf.“

„Takže?“

„Jako šéf si budu moci dělat, co budu chtít.“

„Po tom, co jsem četla o svém otci v dokumentech od Jones a spol., které jsi mi dal, bys musel přepsat historii, abych byla pro špičky Společnosti přijatelná.“

Pomalu, sebejistě se na ni usmál. „To nevidím jako zásadní potíž.“

Zaplavil ji pocit úzkosti a marnosti. Proč ji takhle mučí?

„Naše svatba by ti přinesla jenom problémy,“ řekla pevně. „A mně také. Nechci být obklopena lidmi, kteří mě podezírají. Těžko zabránit, aby si lidé nemysleli, že jsem šílená.“

„No tak mi trochu věř, ženská.“

„Zacku, musíš být realistický. Nikdo ve Společnosti, kdo zná mou minulost, mi nebude věřit. Budu navždy poskvrněná otcovými nedovolenými aktivitami. Jestli si mě vezmeš, Rada z tebe možná neudělá příštího Mistra.“

„Tyhle starosti nech na mně.“

„Ale ty tu práci chceš.“

„Ne tak jako chci tebe.“

Byla ohromená. „Opustil bys kvůli mně místo Mistra?“

„Bez mrknutí oka.“

„Zacku.“

Zasmál se. „Ale nejspíš by ses cítila provinile, kdybych to udělal, takže to neudělám. Místo toho se ujistím, že tu funkci dostanu. Takhle to bude jednodušší.“

„A co dohazovači z arkanyseznamka.com?“

„Vzpomeň si, jak mě dali dohromady s Jennou. Rozhodně nemám v úmyslu dát jim druhou šanci, aby mi našli dokonalou ženu.“

„Myslíš to vážně, viď?“

„Vzhledem k mé minulosti znamená svatba jednu z věcí, které beru velmi, velmi vážně.“

Zhluboka se nadechla a snažila se udržet si chladnou hlavu. „Všechno se to stalo tak rychle. Poznali jsme se teprve před pár dny a za velmi tísnivých okolností.“

Pátravě se na ni zahleděl. „Víš, kdybys byla vychovaná ve Společnosti, chápala bys, že spojení mezi námi je velmi, velmi výjimečné.“

Zvedla bradu. „Jak už bylo zmíněno více než jednou, nevyrostla jsem ve Společnosti.“ Rozhodila rukama. „Nechápu, co tu dělám. Vůbec to netuším.“

„Víš, že chceš mě, je to tak?“

Pevně zavřela oči. „Ano, chci tě. Víc než cokoliv, co jsem v celém svém životě chtěla.“

„To prozatím stačí.“

Rozepnul si kalhoty.

Pohlédla dolů, překvapeně zjistila, že je plně vzrušený. Polila ji vlna horka. „Co to děláš?“

„Nemohu ti odolat, když jsi takhle mokrá ze sprchy. Rozpaluje mě to.“

„Sakra, přísahala bych, že jsi říkal, že tě rozpaluje to, že slyším hlasy.“

„To taky. Všechno na tobě mě rozpaluje.“

Čekala, že ji odnese zpátky do postele. Místo toho však vsunul ruce do jejího županu, popadl ji za zadek a zvedl ji k sobě. Instinktivně se ho zachytila za ramena, aby udržela rovnováhu.

„Obtoč si nohy kolem mého pasu,“ zamumlal jí do krku. Hlas měl tlumený a trochu ochraptělý. „Pevně.“

Vzrušení se smísilo s překvapením a vytvořilo erotické mrazení, jež roztančilo všechny její smysly. Objala ho svými stehny. Jednou rukou si ji přidržoval na zádech. Druhou rukou ji nemilosrdně dráždil, dokud nebyla vlhká a roztoužená, aby si ji vzal.

Opřel ji o dveře. Pak vnikl hluboko dovnitř, neskutečně plný a tvrdý. Cítit ho v sobě znamenalo pro její divoce vzrušené smysly elektrizující šok. Zabořila mu nehty do ramen, zatímco prudce přirážel tam a zpět.

Orgasmus jí otřásl téměř ihned a zanechal ji oněmělou a udýchanou. Vyvrcholil o pár vteřin později a ona pochopila, že se úmyslně držel zpátky, čekal, až bude první.

Když bylo po všem, drželi se v náručí ještě několik dlouhých okamžiků, těžce oddechovali a odpočívali.

Pak ji Zack velmi opatrně postavil na nohy. Něžně jí upravil župan, chápavě se na ni usmál a plácnul ji po hlavě.

„Souhlasím," řekl. „Byla jsi ve velkém stresu. Potřebuješ čas, aby sis zvykla na myšlenku, že jsem u tebe."

Rozhořčení nahradilo dozvuky milování. Jak se opovažuje plácat ji po hlavě?

„Máš pravdu." Přimhouřila oči. „Potřebuji čas na přemýšlení. Spoustu času."

„Fajn. Ale varuju tě, pouto mezi námi bude stále silnější. Nebudeš to moci přehlížet."

Zvedla obočí. „Jak to víš?"

„Mám paranormální schopnosti."

Políbil ji na špičku nosu a vyšel z koupelny.

O hodinu a půl později, cítíc se jen o maličko klidněji, otevřela plechovku s kočičím žrádlem. Batman s Robinem zareagovali na zvuk otvíráku, jako reagovali dávní námořníci na volání sirén. Nadšeně proběhli kuchyní, usadili se jí u nohou a vzhlíželi na ni a na otevřenou plechovku s oddanými výrazy.

Pohlédla dolů na jejich malé maskované tvářičky. Náhle jí hlavou probleskla Vellina slova.

„Každý nosí masku," pronesla tiše.

Zack stál u linky a připravoval si kávu. Tázavě na ni pohlédl.

„Co?" zeptal se.

„Myslím, že už vím, co teta Vella myslela, když říkala, abych se podívala za masku Wildera Jonese."

56

Zackovi zazvonil telefon, právě když zastavil auto na příjezdové cestě před domem v Shelbyvillu. Vypnul motor a telefon zvedl.

Raine čekala a sledovala zmáčený dům přes deštěm bičované přední okno. Konečně Zack zavěsil.

„To byl Mitchell," oznámil.

„Ano, to jsem pochopila." Raine se k němu natočila. „Špatné zprávy?"

„Pro Cassidy Cutlerovou a Niki Plumerovou ano. Obě vykazují známky vážné duševní dezorientace a pomatení. Povolali psychiatra, aby situaci zhodnotil. Mitchellovi jsem to neřekl, ale podle nedávné zkušenosti Jones a spol. s agenty Nočního stínu se bude jejich stav nejspíš stále zhoršovat."

Raine se zachvěla. „A nikdo s tím nic nezmůže."

„Ne," pronesl Zack. „Vůbec nic. Ale Mitchell mi prozradil něco hodně zajímavého. Než se její stav začal zhoršovat, Niki Plumerová jim toho hodně prozradila. Byla rozzlobená, protože si myslela, že Cassidy Cutlerová všechno pokazila."

„Protože se snažila mě unést?"

„Ne," řekl Zack. „Protože zinscenovala ty působivé vraždy, o kterých psala ve svých knihách."

„Dobrý bože. Cassidy ty lidi sama zabila?"

„A pak podle Niki nastražila podezřelé, které pak policie usvědčila."

Raine byla konsternovaná. „Ti lidé, které za ty šokující vraždy zatkli – všichni byli nevinní?"

„Podle Niki to tak je." Zack se mírně pousmál. „Naštěstí díky hlemýždí rychlosti soudního systému neskončil ještě nikdo v křesle smrti. Jistě chápeš, jak je Mitchell rozrušený."

„To rozhodně ano. Jestli mu Niki říkala pravdu, vyřešil právě největší případ celého desetiletí, který mu vynese jasný postup. Určitě o tom budou chtít napsat knížku a možná i natočit film."

„Říkal, že mu Plumerová prozradila dost, aby otevřel vyšetřování. S trochou štěstí a možná i s malou diskrétní pomocí Jones a spol.

bude Mitchell během pár měsíců hrdina, který vyřešil několik zločinů z titulních stránek a pomohl několika nevinným lidem z vězení.“

„To je úžasné.“ Obávala se návratu do Shelbyvillu celou cestu z Oriany, teď se však cítila mnohem radostněji. „Doufám, že Niki nelhala.“

„Myslím, že velmi pravděpodobně mluvila pravdu.“ Zack uvolnil bezpečnostní pás a sáhl na zadní sedadlo pro svou bundu. Přehodil si ji přes své ramenní pouzdro. „Neměla důvod zaplést samu sebe do těch vražd.“

„Dobrý postřeh.“ Odepla svůj vlastní pás, popadla svůj dlouhý černý pršiplášť a otevřela dveře. „Teď se pojďme přesvědčit, jestli jsem měla s maskou Wildera Jonese pravdu.“

Rychle proběhli mlhavým deštěm ke vchodu do domu. Od její poslední návštěvy se ochladilo, pomyslela si Raine. Rýsující se stromy šuměly v očekávání sněhu.

Cár pásku označující místo činu se třepotal z jednoho sloupu podpírajícího střechu nad hlavními dveřmi. Raine zastavila na schodech a vytáhla klíče.

„Jsi si jistý, že můžeme dovnitř?“ zeptala se.

„Když jsem ráno volal Langdonovi, potvrdil mi, že už tady skončili. Prý můžeme bez problémů do domu.“

Otevřela dveře. Chladné stíny osvětlovaly malou vstupní halu.

Zack se zvědavě rozhlédl kolem. „Kde jsi minule zachytila ty špatné vibrace?“

„V kuchyni a ve sklepě. Vrah použil zadní dveře.“

Prošli kolem krbu, který Vella nikdy nepoužila, a nahoru po schodech do druhého patra. Kvůli svému zraněnému kotníku se musela Raine opírat o zábradlí. Ztlumila své smysly, jak jen to šlo. Stejně by však dala přednost tomu, aby se nemusela dřeva dotýkal holou rukou. Ačkoliv Vella nezanechala žádnou intenzivní energii, značně používané povrchy v domě, jako například zábradlí a kliky u dveří, rezonovaly matně znepokojivými ozvěnami vytvořenými roky její deprese, zoufalství a úzkosti.

Zack položil svou ruku na zábradlí a okamžitě ji stáhl. „Chápu, proč tento dům nemáš moc v oblibě.“

„Přála bych si, abych ho mohla rychle prodat, ale obávám se, že to teď nebude možné. Naneštěstí musí být daně zaplaceny, i když vlastník už zemřel.“

„Řekni svému realitnímu makléři, aby našel klienta, kterého zajímá jen pozemek a kterému nebude vadit dům strhnout a postavit nový.“

„Dobrý nápad.“

„Nezískáš za dům mnoho, nejspíš jen zlomek jeho hodnoty, ale alespoň se zbavíš povinnosti odvádět daně.“

„To je vše, o co mi teď jde.“

Dokulhala po schodech nahoru a belhala se chodbou do ložnice, kterou Vella používala. Dveře byly pootevřené. Strčila do nich a vešla dovnitř.

Vnitřek malého pokoje vypadal ještě pochmurněji než zbytek domu. Záclony byly zatažené přes okna. Raine se natáhla, aby rozsvítila světla, automaticky se přitom připravila na paranormální energii, kterou tušila na vypínači nalézt.

Zackova ruka se náhle sevřela kolem jejího zápěstí a zastavila ji. Překvapeně se k němu otočila a otevírala ústa, aby se ho zeptala, proč nechce rozsvítit.

Zavrtěl hlavou a přiložil prst k jejím rtům.

Pak zaslechla slabý zvuk zezdola. Někdo otevřel dveře kuchyně. Napjala se. Instinktivně zapojila své parasmysly.

„Slečno Tallentyreová?“ zavolal Doug Spicer. „To jsem já, Doug, ze Spicerových realit. Kde jste?“

Zack odtáhl prst z jejích úst. Raine si ani neuvědomila, jak byla napjatá, dokud se úlevně neuvolnila. V poslední době jsem opravdu žila ve stresu, pomyslela si.

„Můj realitní makléř,“ vysvětlila.

Zhluboka se několikrát nadechla, snažíc se uklidnit své přetížené nervy, a vyšla ven na odpočívadlo. Přidržela se zábradlí a pohlédla dolů. Zack se postavil vedle ní. Doug Spicer stál u paty schodiště, jednu ruku na sloupku zábradlí. Svou koženou aktovku svíral pevně v druhé ruce.

„Zdravím vás, Dougu,“ řekla. „Právě jsme přijeli, abychom si vyzvedli pár tetiných věcí.“

Bodře se na ni usmál. „Viděl jsem velitele Langdona dneska ráno v kavárně. Zmínil se, že jste vy a váš společník telefonovali a říkali mu, že se tu dnes zastavíte.“ Obrátil pozornost na Zacka. „Nemyslím, že jsme se již setkali. Jsem Doug Spicer.“

„Zack Jones,“ představil se Zack.

Doug přikývl a obrátil svou pozornost zpátky na Raine. „Myslel jsem, že se zastavím a dám vám vědět, že mám na dům kupce.

Obávám se, že to není moc působivá nabídka, avšak vzhledem k okolnostem vám doporučuji, abyste ji zvážila.“

„Děláte si legraci? Beru ji, ať je jakákoli. Ani vám nedokážu říci, jak se mi ulevilo, že chce někdo opravdu tohle místo koupit.“

„Kupec je ze Seattlu,“ upřesnil Doug. „Hledá nějaký dům v horách na víkendy. Chtěl jsem vám dnes odfaxovat jeho nabídku, ale když jste tady, můžeme to vyřídit hned.“

„Hned budu dole.“

„Dobře. Můžeme pracovat u jídelního stolu. Papíry už mám připravené.“

Zesílil sevření své aktovky, otočil se a rázně vykročil ke kuchyni.

„Vypadá to, že dnes je můj šťastný realitní den,“ prohlásila Raine a vydala se dolů po schodech.

Zack ji chytil za zápěstí a zastavil ji na prvním schodě.

„Počkej tady,“ pronesl tiše.

Překvapeně na něho hleděla, zatímco kolem ní rychle procházel. Když došel k patě schodiště, přitiskl svou ruku na první sloupek, kde spočívala před chvilkou Dougova dlaň.

Odtrhl své prsty od dřeva. Otočil se a vydal se zpátky nahoru, tentokrát bral dva schody najednou.

„Ach, sakra,“ zašeptala. „Přece jen to nebude můj šťastný den.“

Znovu ji jednou rukou popadl za zápěstí. Druhou použil na vytažení zbraně z ramenního pouzdra.

„Do ložnice,“ zašeptal jí do ucha. „Rychle.“

Zatnula zuby při bolesti sálající ze zraněného kotníku a snažila se udržet s ním krok.

Došli skoro až ke dveřím ložnice, když ji její kotník zradil. Ztratila rovnováhu. Zackovo sevření na zápěstí ji zachránilo před úplným pádem, přesto však upadla na jedno koleno.

Ohlédla se přes rameno a zahlédla Douga Spicera v průhledu mezi dvěma sloupky zábradlí. Byl právě v kuchyni a schovával se za dveřmi.

„Čarodějnice!“ vykřikl. Pozvedl jednu ruku.

Než mohla celou scénu pochopit, Zack ji přikryl svým tělem a vyrazil jí dech z plic. Zaregistrovala hlasité staccato zabubnování a ucítila Zackovo silné chvění.

Ledový oheň jí sežehl smysly. Intuitivně věděla, že sdílí Zackovu parapsychologickou reakci na kulku, která ho zasáhla.

„Zacku.“

Hýbal se, kutálel se s ní do ložnice. Další příval výstřelů otřásl domem. Slyšela, jak ze dřeva odlétají třísky.

Pocit ledového ohně se vytratil. Věděla, že Zack nějak vypojil své smysly.

Lehl si na břicho, naklonil se dveřmi ven a dvakrát vystřelil.

„Nemůžu odtud pořádně zamířit," řekl tlumeným a drsným hlasem. „Musím počkat, až vyjde po schodech nahoru."

Dole nastala dlouhá pauza. Pak se chodbou rozezněl Spicerův hlas, nadpřirozeně pronikavý.

„Existuje jen jeden způsob, jak zabít čarodějnici," zakřičel z kuchyně.

Raine pohlédla na Zacka. Přes otevřený okraj jeho kožené bundy viděla strašlivou červenou skvrnu po straně jeho košile.

Začala se sunout k němu.

Pokynul jí směrem k oknu. „Vylezeme tamtudy."

„Jsi postřelený. Musím zastavit krvácení."

„Teď ne. Musíme tu určit priority."

„O čem to mluvíš?"

Pak ucítila zápach benzinu.

„Dobrý bože," zašeptala. „Chce dům spálit i s námi. Jako to udělal s ostatními čarodějnicemi."

„Jdi," nařídil Zack. Nějak se zvedl na nohy.

Chytila se okraje stolku u postele a narovnala se. Díky rozrušení dokázala ignorovat bolest v kotníku. Její kabelce se nějak podařilo dostat do ložnice spolu s ní. Ležela na podlaze. Pradávný ženský instinkt a reflex ji přiměl, aby ji zvedla.

Při pohledu na malbu na stěně se zarazila. Byla na ní zlověstně se usmívající maska. Natáhla se a sundala ji. Za ní byl do zdi zabudovaný malý sejf.

Zack už měl otevřené okno. Studený vzduch vletěl do ložnice. „Co to k čertu děláš? Pojď odsud."

„Jenom vteřinu."

Sejf patřil k těm jednodušším a levnějším. Navolila datum svého narození.

„Nech to být," řekl Zack a přehodil bezpečnostní provazový žebřík přes okenní parapet. „Ať už je uvnitř cokoliv, nestojí to za tvůj život."

Raine už ale otevírala dveře sejfu. Vyndala ven jediný předmět, v kůži vázaný svazek, a nacpala ho do své kabelky.

Z chodby se ozvalo mohutné zahučení.

„Shoř, čarodějnice!“ zařval Spicer.

Vellina mnohá poplašná zařízení začala vřeštět.

Rozběhla se k oknu. Zack ji prakticky vystrčil ven. Položila nohu na první příčku bezpečnostního žebříku a začala sestupovat dolů. Žebřík se třásl a chvěl, ale držel.

Zack ji rychle následoval.

Dosáhla na zem a pospíchala pryč.

„Tudy.“ Zack trochu klopýtl, když sestoupil z žebříku. Chytil se rukou za stranu, kde rostla rudá skvrna.

Společně napůl kulhali, napůl vrávorali k úkrytu, k malé boudě, v níž mělo být původně ukládáno dříví na zátop. Vella ho používala jako kůlnu pro zahradnické náčiní. Raine zatnula zuby při bolesti v kotníku, vědoma si skutečnosti, že Zack musí prožívat muka. Když on dokáže jít, zvládne to i ona.

Když dorazili k zadní části boudy, zastavili se. Raine viděla plameny a černý kouř stoupající k vlhké obloze. Oheň nyní hřměl, obrovský tyrannosaurus rex se probral k životu a horlivě hltal vše v dohledu.

„Posaď se,“ přikázala Raine. „Než se zhroutíš.“

Zack neochotně poslechl, vytáhl svůj telefon, zatímco klesl na studenou zem. Nepatrně se naklonil dopředu a sledoval hořící dům se zbraní v ruce, zatímco hovořil se záchrankou.

Raine sáhla pod bundu a rozepnula jeho krví nasáklou košili. Pravou stranu měl celou od krve. Bylo obtížné určit, kde přesně je zraněný. Prsty sledovala vytrvalý, prýštící pramen krve zpátky k jeho zdroji. Když nalezla rozšklebené okraje zranění, které odhalovaly jeho maso, cítila, jak se prudce nadechl.

Strhla si dlouhou šálu, kterou měla na sobě, a těsně ji ovázala kolem jeho hrudního koše. Než skončila, byli oba celí od krve.

Dům už plně zachvátil oheň. Jeho rychlost byla děsivá. Nebýt fobického strachu, který vedl Vellu k nainstalování bezpečnostních žebříků v horních pokojích –

Ne, pomyslela si Raine. Na to nemysli. Díky, teto Vello.

„Spicer musel odejít,“ zašeptala.

Zack jednou zavrtěl hlavou, aniž by odtrhl oči od domu. „To si nemyslím. Nemůže odejít. Musí si být jistý.“

„Je šílený.“

„Rozhodně ano.“

Za pár vteřin zaslechla znovu Spicerův hlas.

„Chcípni, čarodějnice. Chcípni jako ona.“

„Právě odhalil provazový žebřík,“ řekl Zack tiše. „To ho rozzuří.“

Spicerův vysoký, pronikavý výkřik vzteku přehlušil dunění ohně.

„Nemůžeš mi utéct!“ křičel Spicer. „Musíš shořet. Je to jediný způsob!“

„Právě si všiml boudy,“ řekl Zack. „Jde sem.“

Nyní zaslechla v dálce kvílení sirén. Spicer se však o ně zřejmě nestaral.

„Ďábel vždy zvítězí!“ vykřikl. „Ďábel je mocnější než ty, čarodějnice!“

Zack pomalu povstal, zády se opíral o zeď přístřešku.

„Odlož zbraň, Spicere,“ zavolal. „Policie už je na cestě. Je po všem.“

Spicer odpověděl přívalem střel následovaných náhlou odmlkou. O zbraních toho věděla jen málo, avšak tušila, že musí být tu a tam znovu nabity.

Zack se naklonil přes okraj přístřešku a jednou vystřelil.

Doug Spicer byl stále naživu, když Wayne Langdon a jeho zástupce zastavili na příjezdové cestě. Za ním se objevil hasicí vůz následovaný ambulancí.

Raine nečekala, až doktoři obhlédnou situaci. Belhala se k nim a mávala pažemi, aby připoutala jejich pozornost.

„Nejdříve se postarejte o něho,“ ukázala na Zacka. Všechnu autoritu, kterou měla, vložila do příkazu. „On je ten správný chlapík.“

57

O dvě hodiny později seděla na recepci v shelbyvillské nemocnici. Wayne Langdon byl s ní.

Stále ještě čekala na Zacka. Zdálo se, že je na pohotovosti celou věčnost. Na chvíli se u nich zastavil doktor, aby ji ujistil, že zranění vypadá mnohem hůře než ve skutečnosti. Vysvětlil, že kulka prošla čistě kůží a tkání a cestou nezasáhla žádné životně důležité orgány.

„Hodně stehů a antibiotika a bude v pořádku. Panu Jonesovi zůstane zajímavá jizva, ale žádné trvalé poškození.“

To se mu lehce řekne, pomyslela si. Ona si bude okamžik, kdy ji před kulkou zachránil, pamatovat až do konce svého života. Hrozný strach, který ji ochromil, když si uvědomila, že byl zraněn, ji bude pronásledovat v nočních můrách stejně jako hlasy.

Někdo jí znovu ovázal kotník a opatřil jí pár berlí.

„Dostal jsem ze Spicera plné doznání, než ho odvezli na chirurgii,“ prohlásil Langdon. „Mám-li říct pravdu, bylo těžké ho umlčet. Neustále blábolil, jak musí upalovat čarodějnice.“

„Mhm.“ Raine si hrála se svými berlemi a snažila se pochopit, jak je používat.

Langdon se ušklíbl. „Oceňuji, že mi neříkáte Já vám to říkala.“

„Je těžké odolat.“

„To se vsadím.“ Langdon tiše zapískal. „Musím říct, že Spicerovo doznání nemohlo přijít v lepší chvíli, a to je pravda.“

„Pročpak?“ zeptala se Raine a pohlédla na hodinky.

„Případ Burtona Rossera se začínal zatraceně rychle rozmotávat. Ukázalo se, že má neotřesitelné alibi minimálně, pro jednu Spalovačovu vraždu.

Právě se zabýval vloupáním, když bylo zavražděno první děvče.“

„Předpokládám, že ho Spicer úmyslně očernil?“ zeptala se.

„Jo. Očividně jste toho, ehm, mizeru vyděsila k smrti, když jste objevila ve sklepě vaší tety tu živou dívku.“ Langdon si odkašlal. „Mám dojem, že jste ho tím znervóznila.“

„Občas tak na lidi působím. Je to dar.“

Langdon se tvářil, jako kdyby nevěděl, jak to pobrat. Trochu zčervenal a pak se choval, jako by nic neřekla. Znovu si odkašlal a pokračoval ve svém příběhu.

„Spicer zjistil, že nejlepší způsob, jak sám sebe ochránit před podezřením, je předhodit nám slušného pachatele. Nechal tedy řemen v domě Burtona Rossera. Pak zkopíroval fotky obětí ze svého vlastního počítače na flashku a nahrál je do Rosserova počítače. Před pár minutami jsme našli stejné fotografie ve Spicerově počítači."

„Jak věděl, že Rosser bude vypadat jako pravděpodobný podezřelý?"

„Spicer si úmyslně vybral někoho, kdo byl ve městě ještě kratší dobu než on sám. Rosser se mu také hodil, protože byl samotář a povídalo se, že seděl ve vězení."

Rainin telefon zazvonil. Sáhla do kabelky a pohlédla na volající číslo. Skryté číslo.

„Haló," pronesla obezřele.

„Je to Raine Tallentyreová?"

Byl to mužský hlas, nebo možná hlas opravdu nedůtklivého medvěda. Bylo to těžké určit.

„Myslím, že máte špatné číslo," řekla.

„Tady Fallon Jones," zabručel medvěd. Zněl ještě naštvaněji, protože se musel představit. „Právě jsem se snažil dovolat Zackovi. Má vypnutý telefon. Co se k čertu děje?"

Věnovala Langdonovi krátký, zářivý úsměv. „Omluvte mě, veliteli. Tenhle hovor musím vzít."

„Jistě, poslužte si."

Vstala, popadla berle a kulhala posuvnými prosklenými dveřmi ven na cihlovou příjezdovou cestu. Venku panovalo chladno, ale nevšímala si toho.

Náhle vyzařovala dostatek tepla, aby jí zima nevadila. Opřela se o jednu z berlí a podařilo se jí vrátit telefon k uchu.

„Těší mě, pane Jonesi," řekla hlasem hladkým jako sklo. „Takže vy jste hlava organizace, která před tolika lety zničila celou mou rodinu."

„Hm?"

„Nemohu ani vyslovit, jak mi leze krkem podlý, pokoutný způsob, jakým váš agent Wilder Jones vedl své takzvané vyšetřování."

„O co ksakru jde? Dámo, s tím vyšetřováním nemám nic společného. Proběhlo dávno předtím, než jsem nastoupil k Jones a spol.“

„Nechci žádné výmluvy, Jonesi, chci poníženou omluvu. Wilder Jones zlomil mé tetě srdce.“

„Jste naštvaná, protože ti dva měli milostný poměr?“ Fallon zněl zmateně. „Jste šílená?“

„Ne, naštěstí. Není to však zásluha Jones a spol. nebo Společnosti arkány.“

„Teď mi vysvětlete, o čem to tedy mluvíte?“

„Podle dokumentů, které na mě máte, je v jistých kruzích Jones a spol. známo, že existuje vysoká statistická pravděpodobnost, že jsem zdědila druh a stupeň paratalentu, který je velmi obtížné zde v reálném světě zvládnout. Věděl jste, že když lidem řeknete, že slyšíte hlasy, mají sklon chovat se k vám, jako byste byl šílený? A hádejte co? Často z toho také zešílíte.“

„Není má chyba, že záznamy o vás byly nepřístupné. Každá informace o vaší rodině byla utajovaná.“

„Mám pro vás novinku, pane Jonesi, Jones a spol. možná úmyslně řídí své operace, jako by byly tajnou vládní agenturou, ale tak to není. Podle mne jste jen další soukromá vyšetřovací společnost.“

„Sakra –“

„A co víc, i kdybyste byli zákonnou agenturou federální vlády, budu stále stejně naštvaná.“

„Uklidněte se, slečno Tallentyreová.“

Byl to příkaz. Ignorovala ho.

„Jsem dokonale klidná, děkuji. Když už mluvíme o vašem povýšeném přehlížení soukromí jiných lidí, ráda bych dodala, že mě ani trochu nepotěšilo zjištění, jak jste na začátku tohoto případu přikázal svým analytikům prověřit vše od mých lékařských záznamů až po mé osobní nákupní návyky. Takové informace mají být důvěrné, pane Jonesi.“

„Dejte mi k telefonu Zacka.“

„Jen abyste věděl, vážně uvažuji, že dám Jones a spol. k soudu. Jen si představte, co by takový soudní proces znamenal pro vaši firmu a celou Společnost arkány. Bože, vsadím se, že s opravdu dobrým právníkem a správným soudcem vás dokážu přinutit zpřístupnit všechny vaše takzvané tajné dokumenty. Pomyslete na ty titulky.

‚*Paranormální vyšetřovací agentura schovává o občanech tajné a soukromé informace.*‘“

„Dejte. Mi. K. Telefonu. Zacka,“ nařídil Fallon. „Hned.“

„Promiňte. Není tu.“

„Kde je?“

„Na pohotovosti.“

„Byl zraněn? Jak? Co se to tam děje?“

„Ach, správně, zřejmě nevíte o nejnovější maličké chybičce Jones a spol., není-liž pravda? Ukázalo se, že jste se spletl, když jste potvrdil, že shelbyvillští policisté zavřeli do vězení sériového vraha.“

„Říkal jsem, že analytikové odhadli pravděpodobnost toho, že policisté mají správného muže, na devadesát šest celých tři procenta.“

Krátce zamlaskala. „To ale nestačí, pane Jonesi. Vaše analytikové se na sto procent mýlili. Skutečný vrah na nás dnes odpoledne párkrát vystřelil.

Jedna z těch kulek zasáhla Zacka. Mimochodem, to se stalo předtím, než se nás ten chlapík pokusil upálit.“

„Jak je to zlé?“

Zněl upřímně znepokojeně. Trochu se uvolnila.

„Doktor říkal, že bude v pořádku. Zatímco mluvíme, stojím před pohotovostí a čekám na další informace.“

„Dostali toho parchanta?“

„Myslíte, jestli tentokrát dostali toho správného parchanta? Odpověď je ano, avšak ne díky Jones a spol.“

„Nechápu, jak jsme ho mohli přehlédnout. Očividně jsme měli nedostatečné nebo špatné údaje.“

„Možná byste se měl spoléhat trochu méně na paranormální schopnosti svých analytiků a trochu více na tradiční metody policejního vyšetřování.“

„Měli jsme prostě málo času na kontrolu všech výpovědí,“ vystřelil Fallon na svou obranu. „Máme jiné priority, jestli si vzpomínáte.“

Chtěla mu útok vrátit, ale zahlédla Zacka na druhé straně posuvných prosklených dveří. Stál na nohou a pohyboval se. To bylo velmi dobré znamení. Doktoři mu roztrhli košili. Svou koženou bundu měl otevřenou, takže byla vidět jeho nahá hruď. Po straně zahlédla okraje obrovského bílého obvazu.

„Zack právě vyšel ven,“ řekla. „Musím jít.“

„Počkejte,“ řekl Fallon rychle. „Nezavěšujte. Dejte mi ho k telefonu.“

„Dobre. Ještě předtím si ale my dva musíme něco vyjasnit.“

„Co?“ zeptal se velmi obezřele.

„Chápu, že Jones a spol. zodpovídá pouze Řídící radě a Mistrovi Společnosti arkány.“

„Jo. No a co?“

„Jak to tak vypadá, budu brzy ženou dalšího Mistra.“

„Cože?“

„Tato pozice mi přinese spoustu moci, nemluvě o obrovském vlivu.“ Zamávala berlou na Zacka. „Bylo by pro vás lepší mě už znovu nerozzlobit, pane Jonesi.“

„Dejte mi Zacka,“ zavrčel Fallon.

Zack procházel skleněnými dveřmi k ní.

„To je pan Jones z Jones a spol.,“ prohlásila. „Chce s tebou mluvit.“

„Myslel jsem, že bude volat,“ řekl Zack.

„Radši tě varuji, právě jsem mu oznámila, že se budeme brát.“

Mužské uspokojení mu přelétlo po tváři. Jeho oči velmi, velmi zmodraly.

„No, tedy,“ řekl tiše. „Ve Společnosti se to rovná oficiálnímu oznámení. Jak to vzal?“

„V jiné době by ho nejspíš popsali jako apoplektického.“

„Nedělej si starosti, přežije to.“

„Zacku?“ Fallonův hlas linoucí se z malého telefonu zněl tlumeně a kovově. „Jsi to ty?“

Zack vzal telefon z Raininy ruky, naklonil se dopředu a velmi vášnivě ji políbil. Než zvedl hlavu, chvěla se od hlavy k patě.

„Zacku?“ Fallon už teď křičel. „Jsi tam? Mluv se mnou, sakra!“

„Později,“ pronesl Zack trochu nepřítomně do telefonu. „Teď mám moc práce.“

Ukončil rozhovor, vhodil telefon do kapsy a pokračoval v líbání Raine.

58

Shromáždili se v jejím obývacím pokoji a upíjeli první ze dvou láhví oregonského pinot noir, které Gordon přinesl. Oba s Andrewem prohlašovali, že víno potřebují z lékařských důvodů, zatímco se vzpamatovávali z šokujících událostí. Pár obsadil pohovku, kočky se rozvalily mezi nimi. Zack seděl na jednom ze dvou křesel na čtení. Raine si zabrala druhé.

„Jak jsi zjistila, kde ten deník schovávala?“ zeptal se Andrew. „Věděla jsi o sejfu ve zdi?“

„Ne.“ Raine pohlédla na v kůži vázanou knížečku ležící na konferenčním stolku. „Dnes ráno jsem si ale náhle vzpomněla na obraz visící na zdi v její ložnicí. Byl první z její řady masek. Zpětně jsem si uvědomila, že musel být inspirován Wilderem Jonesem.“

Gordon pohlédl na svazek na konferenčním stole. „Co jsi v tom deníku našla?“

Posílila se douškem vína a odložila skleničku. „Můj otec na sebe aplikoval svou verzi formule.“

„K čertu.“ Gordonovo stříbřitě šedé obočí vyletělo přímo vzhůru. „To jistě vysvětluje pár věcí.“

„Také bych řekl,“ souhlasil Andrew.

„Vím, co si všichni myslíte,“ pokračovala. „Judson Tallentyre vypadal jako opravdový šílený vědec.“

„Ne,“ řekl Zack. Upil trochu vína a sklonil svou sklenku. „Ve Společnosti arkány tato pocta náleží mému předku Sylvesteru Jonesovi.“

Raine překvapeně vzhlédla. „Nazýváš zakladatele Společnosti arkány šíleným vědcem?“

„No, prakticky vzato, myslím, že bys mu spíše říkala šílený alchymista, vzhledem k tomu, že žil koncem sedmnáctého století. Nemyslím, že slovo vědec v té době používali. I když je to vlastně jedno a to samé. Sylvester byl nesporně úžasný a není pochyb, že měl silné paranormální schopnosti. Není však žádným tajemstvím,

alespoň v Jonesově rodině, že byl posedlý, paranoidní a nejspíš pomatený, alespoň ke konci života.“

„Zajímavá rodinná historie,“ poznamenal Andrew suše.

„V našem rodokmenu je spousta těch, kterým Společnost eufemisticky ráda říká exotikové,“ prohlásil Zack. „Ale v Sylvesterově případě vypadá velmi pravděpodobně, že jeho výstřednosti zhoršily pokusy, které prováděl sám na sobě.“

Adrew se zamračil. „Sylvester Jones vynalezl původní verzi formule?“

„Spolu s tím, co mělo být lékem,“ pronesl Zack. „Ve viktoriánské době však Společnost po nepěkných zkušenostech zjistila, že lék vlastně nefunguje. Na konci sedmnáctého století Sylvester zemřel osamělý ve své laboratoři, která se stala jeho hrobem. Nikdo neví jistě, co ho zabilo, ale v rodině máme teorii, že se nejspíš otrávil svou vlastní formulí a zemřel, protože lék selhal.“

Gordon hladil nepřítomně Batmana a hleděl na Raine. „Předpokládám, že tvůj otec riskoval se svou vlastní verzí formule, protože byl přesvědčen, že bude účinná.“

„Ano.“ Zvedla svou skleničku a napila se trochy vína. Potřebovala ho, aby dokázala zbytek příběhu dokončit. „Píchl drogu také tetě Velle.“

Nastalo krátké, zděšené ticho, zatímco všichni tu zprávu vstřebávali.

Andrew zavřel bolestně oči. „To nejspíš vysvětluje dalších pár věcí.“

„Droga fungovala,“ pokračovala vyrovnaně. „Dramaticky zvýšila paranormální schopnosti mé tety i mého otce.

Ale otec si brzy uvědomil, že droga má své nevýhody. On a teta Vella měly problémy s ovládáním svých parasmyslů. Jejich normální smysly byly také zasaženy.“

„Starý problém s nestabilitou,“ pronesl Zack.

„Můj otec okamžitě ukončil celý výzkum formule a začal pracovat na léku. Věřil, že dělá pokroky. Během posledního roku svého života pracoval ve dne v noci v laboratoři. Zoufale se snažil zachránit sebe a tetu Vellu.“

Andrew na ni pohlédl. „Našel něco?“

„Ano,“ přikývla. „Začal lék podávat tetě Velle i sobě, i když byl stále v testovací fázi. Jednalo se o řadu injekcí podávaných v období několika týdnů, takže výsledky a vedlejší efekty mohly být přísně

sledovány. Avšak tatínek byl zabit při automobilové nehodě, než mohli s tetou Vellou dokončit své série. Oba si měli vzít ještě jednu dávku.“

Zack se ani nepohnul. „Proto jste vy dvě šly do jeho laboratoře tu noc, kdy se konal pohřeb.“

Přikývla. „Teta Vella do deníku zapsala, že se zoufale snažila vzít si poslední injekci léku. Pak ale zjistila, že spala s nepřítelem. Věděla, že až Wilder laboratoř najde, všechno v ní zničí.“

„Podařilo se jí vzít si poslední dávku?“ zeptal se Gordon fascinovaně.

„Ano.“ Raine upila další doušek vína a odložila sklenku. „Vzpomínám si, jak jsme té noci jeli do laboratoře. Znala kód, kterým otevřela dveře. Když jsme byli uvnitř, posadila mě na židli a dala mi jednu z mých oblíbených knížek na čtení. Vyprávěla o koních. Milovala jsem tu knížku, ale té noci jsem se nedokázala soustředit.“

„Na tom není nic záhadného,“ prohlásil Andrew. „Prožívala jsi trauma, protože jsi ten den absolvovala otcův pohřeb.“

„V laboratoři vešla do malé místnosti, kde můj otec vestavěl zvláštní ledničku.“ Raine sledovala ohnivý tanec ve svém nitru. „Wilder Jones a jeho muži vtrhli do laboratoře o chvíli později a začali všechno ničit. Teta Vella vyběhla z místnosti s ledničkou a sevřela mě v náručí. Plakala a křičela na Wildera. Pak už si jen pamatuji, že jsme seděli na zadním sedadle auta a jeden z Wilderových mužů nás odvážel domů.“

„Té noci si vzala poslední dávku léku,“ pronesl Zack, tváře se velmi zamyšleně. Obrátil svou pozornost na Andrewa a Gordona. „Kdy jste si povšimli známek, že s ní není všechno v pořádku?“

Andrew s Gordonem si vyměnili pohledy.

„Za tři, možná čtyři měsíce,“ prohlásil Gordon. „První příhoda trvala jen pár dní. Pak se zdálo, že se chová zase normálně, alespoň chvíli.“

„Mysleli jsme, že už má to nejhorší za sebou,“ vysvětlil Andrew. „Ale příhody se během let vracely a odcházely se vzrůstající frekvencí. Každá byla vážnější a trvala déle a Vella byla stále křehčí.“

„Ale žila až do minulého měsíce,“ zaklonil se Zack ve svém křesle, natáhl si nohy a spojil konečky prstů. „A stále by žila, kdyby ji nezavraždili.“

„Na konci jsme ji museli umístit do ústavu,“ připomněl mu Gordon.

„Ano, ale říkali jste, že byla ‚v posledním roce svého života relativně klidná a při smyslech, díky Ogilveyho lékům a terapii. A víme jistě, že dokázala dostatečně jasně uvažovat v noci své smrti, aby zanechala Raine vzkaz.“

„Kam tím míříš?“ zeptala se Raine.

Zack jednou poklepal prsty o sebe. „Přemýšlím, že i když byla otcova verze léku očividně chybná, musel přeskočit několik významných technických překážek.“

Zmateně se zamračila. „Jak to myslíš?“

„Vím,“ pokračoval Zack, „že tvá teta žila déle než kdokoli jiný, kdo si vzal několik dávek drogy a pak s ní přestal. Ve všech ostatních případech, o kterých vím, osoby zemřely během pár dní, obvykle spáchaly sebevraždu. Avšak Vella Tallentyreová, kromě svého zvláštního chování, se nezbláznila a nevzala si život. Podle historických záznamů to považuji za velmi neobvyklé.“

Všichni o tom pár minut přemýšleli.

Raine se po chvíli zavrtěla na svém křesle. „V tom případě tě možná bude zajímat, co dalšího Vella v laboratoři udělala, kromě toho, že si vzala poslední dávku.“

Zack ji vyrovnaně sledoval. „Co ještě udělala?“

„Můj otec uchovával tři sady laboratorních zápisků – jeden ve svém počítači, další ve vytištěné verzi a třetí ve svém soukromém deníku. Wilder Jones věděl o všech třech a zničil je. Než však přijel do laboratoře, má teta ofotila stránky otcova deníku, na kterých popisoval svůj lék. Kopii si té noci vzala s sebou.“

Zack přimhouřil oči. „Podle hlášení Wilder tvou tetu pečlivě prohledal, než vás dvě odvedl do auta.“

„Nevím, jestli usoudil, že už jsem ten den traumatizovaná dost, nebo ho vyrušil Vellin hysterický záchvat. V každém případě mě neprohlédl. Teta Vella schovala stránky v mé knížce o koních. To já jsem vynesla formuli otcova léku ven z laboratoře.“

Všichni obrátili svou pozornost na kůží potažený vázaný výtisk ležící na konferenčním stole.

„Vzala si ode mě stránky, hned jak jsme se vrátily domů,“ pokračovala Raine. „Už nikdy jsem je znovu neviděla, dokud jsem neotevřela ten deník. Byly schované vzadu.“

Zack pozoroval plameny s nečitelným výrazem. „No, jedna rodinná záhada Jonesů tedy došla vysvětlení.“

„Jak to?“ zeptala se Raine.

„Už je jasné, proč strýček Wilder balancoval v posledních třech letech svého života nad propastí. Všichni říkali, že si přál zemřít. Ale mamka měla pravdu. Šlo o ženu.“

Raine na něho pohlédla. „Ty věříš, že se do tety Velly opravdu zamiloval?“

„Myslím, že strýček Wilder našel lásku svého života, ale všechno tak pokazil, že už nejspíš neměl žádnou naději. Proto odjel na svou poslední, sebevražednou misi.“

Raine o tom dlouho přemýšlela.

„Neměl jí lhát,“ prohlásila nakonec.

„Ona mu lhala o formuli,“ pronesl Zack.

„Lhali si navzájem,“ uzavřel Gordon nekompromisně. „Z vlastní zkušenosti vím, že takový přístup v mezilidské komunikaci nikdy k ničemu dobrému nevede.“

Bradley Mitchell zavolal ještě téže noci. Zack zvedl telefon. Raine vyšla v županu z koupelny, právě když domluvil. Zavěsil a pohlédl na ni.

„Mitchell říká, že Cassidy Cutlerové se podařilo najít v nemocnici otevřené okno. Vyskočila z něho. Zlomila si vaz.“

Raine se sesula na okraj postele, ruce sevřené v klíně. „Spáchala sebevraždu.“

„Ano.“

„A co Niki Plumerová?“

„Je stále naživu, ale doktoři říkají, že se stále hlouběji propadá do psychotického stavu. Už nemluví ani jinak nekomunikuje. Nikdo nedoufá, že se z toho dostane.“ Zack se posadil vedle ní a vzal ji za ruku. „Mají stejné příznaky.“

„Říkal Bradley něco o tom, že by Cassidy Cutlerová byla opravdu sériovým vrahem?“

„Říkal, že to vypadá na solidní případ.“

Raine vypadala potěšené. „Tohle mu pomůže v kariéře. A nejlepší na tom je, že se nemusí o uznání dělit s paranormálním parťákem.“

Zack ji položil na postel, opřel si ruce o přikrývku vedle jejích ramen a naklonil se nad ní. „Opravdu doufám, že mi nechceš říct, že se ti po práci s ním stýská. Protože by mi to opravdu vadilo.“

Objala ho pažemi kolem krku. „Jak to děláš?“

„Dělám co?“

„Vypadáš hrozivě a nebezpečně a neuvěřitelně přitažlivě zároveň.“

Zdálo se, že o tom chvílí vážně přemýšlí. „Ať se propadnu, jestli to vím. Zřejmě to bude –“

„Dar.“ Zasmála se a přitáhla si ho blíž k sobě. „Nechybí mi Bradley. Ale práce.“

Jemně ji políbil a zvedl hlavu. „Já vím. Chápu, jak to s naším druhem talentu chodí, vzpomínáš? Ale nedělej si starosti, jako žena Mistra Společnosti arkány a konzultantka Jones a spol. na částečný úvazek využiješ své paranormální schopnosti až až.“

Zamrkala. „Stanu se agentem Jones a spol.?“

„Proč ne? Pro tuhle práci ses narodila.“

„Ehm, probral jsi svůj plán s Fallonem Jonesem?“

„Není co probírat. Jsem šéf.“

Umlčel její smích polibkem, při kterém se atmosféra kolem postele rozechvěla neviditelnou energií.

59

WASHINGTON: WINTER COVE PSYCHIATRICKÁ LÉČEBNA, TÉŽE NOCI POZDĚJI.

Zdravotník se zastavil před pokojem 705 a nahlédl dovnitř malým proskleným okénkem. Pacientka stále spala. Ve svitu nočního světlaji viděl ležet na posteli. Byla ve stejné poloze jako před hodinou, ležela na boku, zády ke dveřím. Pokrývku měla přetaženou přes hlavu. Ani se nepohnula.

Když o tom teď přemýšlel, něco na jejím klidu se mu zdálo nepřirozené. Chodil na noční kontrolu tohoto pokoje od té doby, co před pár dny dorazila. Nikdy takhle tvrdě nespala.

Projelo jím znepokojivé bodnutí. Byla na pozorování kvůli možné sebevraždě, ale pracoval tu už dost dlouho, aby věděl, že když byli pacienti odhodláni vzít si svůj život, obvykle v tom uspěli.

Navolil kód, kterým otevřel dveře, vstoupil do malého prostoru a přistoupil k posteli.

„Slečno Plumerová? Jste vzhůru?“ Sáhl dolů, aby jí zatřásl ramenem.

Když si uvědomil, že postava na posteli je vytvořena z polštářů a přehnuté pokrývky, bylo příliš pozdě.

Uslyšel tlumené kroky bot v bačkorách na dlážděné podlaze za sebou. V dalším okamžiku mu hlava explodovala bolestí.

Svět potemněl.

Vybrala si jednoho z menších zdravotníků, avšak jeho šaty jí stále byly příliš velké. Košile páchla mužským potem a cigaretovým kouřem. Naučila se však noční rutinu dobře. Musela jen projít chodbou ke schodišti, aniž by ji někdo zahlédl. Když to dokáže, otevře se jí znamenitá šance dostat se ven z budovy. S trochou štěstí nebude zdravotníka chvíli nikdo postrádat.

Došla dolů po schodech k šatně zaměstnanců, našla zdravotníkovu skříňku a vyndala kšiltovku a bundu. Schovala si vlasy pod čepici a zvedla límec bundy.

Malý hypnotický návrh odstranil všechny pochyby hlídače u zaměstnaneckého východu ohledně identity odcházejícího člena personálu.

O pár minut později seděla ve zdravotníkově otlučeném vozidle a odjížděla z nemocnice. Bude se muset auta zbavit a najít si před úsvitem nové, rozhodla se.

Jela rychle, aby se co nejvíc vzdálila od nemocnice. Mezitím spřádala své plány.

Podle všeho ji organizace považovala za mrtvou. To se však změní, až někdo najde zdravotníka v bezvědomí.

Vnitřní kruh nařídí okamžité pátrání, až se rozšíří, že uprchla. Policie a Jones a spol. ji také budou hledat. Niki Plumerová bude muset zmizet velmi přesvědčivým způsobem, alespoň dokud nebude moci Vnitřnímu kruhu dokázat, že John Stilwell Nash je zrádce.

Až dokáže, že jako jediná poznala, jak opravdu nebezpečný Nash je, ředitel jí poděkuje. A pak jí poskytne Nashovo místo v organizaci. Odtamtud už to bude jen pár kroků do Vnitřního kruhu a nakonec na ředitelovo místo.

Budou se samozřejmě divit, jak se jí podařilo bez formule přežít. Možná je nechá uvěřit, že má proti vedlejším účinkům přirozenou imunitu. Nebo bude možná předstírat, že jí Nash nikdy nedal skutečnou drogu, protože se bál, že bude silnější než on. Ano, to bude nejlepší, pomyslela si. Nash jí dal falešnou verzi drogy. Dokonalé. Další hřebík do jeho rakve.

Vnitřní kruh věřil, že má průměrný strategický talent, který díky droze vzrost na devátý stupeň. Ve skutečnosti však byla devítistupňový parahypnotizér, který pouze předstíral, že je průměrný stratég. S jejími schopnostmi bylo jednoduché vyměnit malé lahvičky, když dostala první tři injekce formule, na kterých se měla stát závislou. Když si pak dávky měla brát sama, jednoduše je vylila do nejbližšího záchodu.

Od začátku tušila, že když organizace svým agentům volně poskytuje drogu, musí v tom vězet nějaký háček. Vnitřní kruh určitě chtěl jistotu, že může jím vytvořené nebezpečně silné talenty ovládat. A měla pravdu.

Chtěla drogu stejně zoufale jako ostatní, ale nehodlala si ji vzít, dokud si nebude jistá, že je to bezpečné, nebo že existuje nějaký lék. Na vlastní oči viděla, co ta věc udělala s Johnem Stilwellem Nashem.

Říká se, že rodinné spory jsou ty nejhorší. Ani na okamžik o tom nepochybovala. Bude zajímavé sledovat výraz na Nashově tváři, až zjistí, že neexistuje pouze jediný současný výsledek velmi osobních, reprodukčních experimentů Johna Stilwella v pozdním devatenáctém století.

Nebude to ten nejsilnější, kdo přežije, pomyslela si. Bude to ten nejchytřejší.

Fallon Jones si četl zprávy, když mu následujícího dne naskočily na obrazovce. Byl to malý, nepatrný příspěvek, který by každý, kdo nebyl až nezdravě posedlý spojováním souvislostí, pravděpodobně přehlédl.

…Niki Plumerová, podezřelá z nedávného spiknutí na únos starostky v Orianě, ve státě Washington, uprchla z psychiatrické léčebny ve Winter Cove a zřejmě se utopila.

Žena shodující se s popisem Plumerové byla naposledy viděna pozdě v noci na palubě trajektu v Seattlu. Auto, ukradené z nemocničního parkoviště předchozí noci, bylo nalezeno na palubě.

Plumerová byla sledována kvůli možné sebevraždě, zatímco podstupovala psychiatrické vyšetření. Úřady věří, že mohla skočit přes palubu v půli cesty mezi Seattlem a Bremertonem. Její tělo nebylo dosud nalezeno.

Fallon vstal a přistoupil k oknu. Vyhlížel ven na mlhou zahalené město Scargill Cove. Stál tam dlouho a přemýšlel o souvislostech.

60

LOS ANGELES, O TÝDEN POZDĚJI…

Oficiální centrála Společnosti arkány v USA sídlila v obyčejné, prosklené kancelářské věži v Los Angeles. Byla to překvapivě nepočetná řada kanceláří, protože Společnost nebyla nikdy příliš centralizovaná. Většina členů totiž patřila k silným individualistům, kteří netíhli ke shromažďování a organizování. Rada se formálně scházela v LA jen několikrát do roka. Většinu času se však scházeli online nebo po telefonu.

Rozhodnutí umístit centrálu v LA padlo ve třicátých letech dvacátého století, když začalo být zřejmé, že Kalifornie představuje ideální místo pro ukrytí skupiny zabývající se podivnými a bizarními jevy. Podivné a bizarní bylo v LA normální.

Dobře, pomyslel si Zack, že i když přijal funkci Mistra Společnosti, nemuseli s Ráine žít v tomto obrovském, rozlehlém městě plném pozlátek, dálnic a slunce. Oriana bude skvělý domov. Město vypadalo jako skvělé místo na vychovávání dětí. S Raine už se dokonce poohlíželi po novém domě.

Nejdříve se však musí vypořádat se svou budoucí Radou.

Na druhém konci stolu dokončoval jeho dědeček své prohlášení. Vysoký a elegantní Bancroft Jones vyzařoval moc, nejen na paranormální úrovni, ale tím charismatickým způsobem, který jakoby naplňoval bytosti zrozené k vedení. Byl také rychlý jako blesk a velmi bystrý lovec, dokonce i v osmasedmdesáti letech.

„… A tak mám to potěšení oznámit, že můj vnuk, Zackary Gabriel Jones, přijal jmenování do funkce Mistra," pronesl Bancroft.

Ozval se nadšený potlesk. Deset mužů a žen sedících kolem stolu se otočilo na Zacka. Všichni měli silné paranormální schopnosti různého druhu. Věděl také, že jsou všichni obdařeni vysokými ambicemi a pozoruhodným neparanormálním talentem pro politické manévrování, jež je dovedlo až do Rady. Jednat s nimi v následujících letech znamená úkol, ba dokonce boj.

Muž ve středním věku naproti Zackovi povstal a odkašlal si.

„Vím, že budu mluvit za nás za všechny, když řeknu, že jsme potěšeni vaším rozhodnutím přijmout tuto funkci," pronesl Hector Guerrero. „Cítíme, že je důležité, abyste věděl, že vám tato funkce nebyla nabídnuta jen kvůli dlouhému a respektovanému spojení vaší rodiny se Společností."

Na vzdálenějším konci stolu se Marilyn Houstonová pousmála. „Kdybychom chtěli jen nějakého Jonese v čele Společnosti, měli jsme na výběr z mnoha vašich příbuzných. Máte velmi rozvětvenou rodinu, pane."

Ozvala se bouře smíchu. Zack ocenil humor úsměvem.

Guerrero si odkašlal podruhé a pokračoval. „Všichni cítíme, že Společnost bude v příštích letech čelit mnoha vážným výzvám. Nastávají nám těžké, možná dokonce nebezpečné časy. Kromě toho, že se snažíme přiblížit obyčejným lidem, hrozba v podobně Nočního stínu se jeví jako stále hrozivější. Tato organizace musí být poražena. Pokud zesílí, má potenciál nejen Společnost zničit, ale infiltrovat a zmanipulovat naše hlavní národní korporace a naši vládu."

Byl to Bancroftův nápad, aby Guerrero, jeden z nejmocnějších a nejvlivnějších členů Rady, jednání uzavřel.

„Představa, že paranormálně vylepšení agenti Nočního stínu budou mocnými figurkami v nejvyšších kruzích naší země, je nemyslitelná," varoval Guerrero. „Škody, kterou mohou natropit, se mohou stát nevyčíslitelnými. Musíme s touto vážnou hrozbou bojovat a musíme z větší části bojovat sami, alespoň v dohledné době."

Kolem stolu se ozvalo nešťastné, souhlasné šeptání.

„Všichni víme, že nemůžeme čekat otevřenou pomoc od vlády, médií nebo orgánů státní správy," dodal Guerrero. „Většina lidí v této zemi, minimálně oficiálně, stále věří, že paranormální jevy jsou oblastí science fiction, fantazie, šarlatánů, guruů, hostů talk show a podvodníků. Přesvědčit je, že tajná, nebezpečná spiknutí skládající se z paranormálně vylepšených jedinců existují a že je musíme brát vážně, je možná nad rámec našich schopností, alespoň prozatím."

Všichni bez výjimky seděli u oválného stolu se sevřenými rty a zachmuřenými tvářemi.

„A tak vítáme do této sněmovny nového Mistra, který je jedinečně kvalifikovaný, aby nás těmito nebezpečnými časy vedl." Guerrero se na Zacka pronikavě zahleděl. „Žádáme vás, abyste pronesl přísahu a přijal funkci Mistra, Zackary Gabrieli Jonesi."

Zack povstal, avšak neučinil žádný pohyb, aby předstoupil do čela stolu. Místo toho pohlédl postupně na všech deset členů. Pak, velmi pomalu, položil na naleštěný kamenný stůl desky.

„Než složím přísahu," řekl, „chci vás představit své snoubence, slečně Raine Tallentyreové, dceři Judsona a Mirandy Tallentyreových."

Jméno zasáhlo místnost jako dopad meteoritu. Čelisti poklesly a oči se vytřeštily. Zack věděl, že někteří přítomní byli v Radě, když Tallentyrea vyloučili ze Společnosti. Ostatní jméno velmi dobře znali.

Než mohl kdokoli promluvit, Bancroft otevřel dveře místnosti a uvedl Raine dovnitř.

Zastavila se ve dveřích a na každého chladně, vyrovnaně pokývla. Působila dnes vážně a nedotknutelně, oblečená ve vypasovaném černém saku od Armaniho, kalhotách a botách na vysokých podpatcích. Tmavé vlasy si stáhla do elegantního uzlu na šíji. Její oči zářily jako záhadná jezírka za brýlemi s černými obroučkami.

Jak to, že mám takové štěstí? pomyslel si Zack. Budu ji milovat do konce svého života a ještě dál.

Obešel stůl a vzal ji pod paží. Nijak se nesnažil skrýt, jak je na ni hrdý.

„Vítej, má drahá. Dovol, abych ti představil členy Řídící rady Společnosti arkány v USA."

Rychle každého jmenoval. Všichni prkenně pokývali hlavami. Ozvalo se pár zamumlaných pozdravů. Většina členů nepromluvila.

Raine jim všem věnovala svůj oslnivý trhni si nohou úsměv.

„Je mi potěšením vás poznat," pronesla dokonale neutrálním tónem.

Zackovi se jen taktak podařilo potlačit úsměv. Nikomu z členů rady však naštěstí nedošlo, co její úsměv znamená.

„Jak už jste asi všichni uhodli," řekl, „má snoubenka je dcerou Judsona Tallentyrea, který byl před několika lety vyšetřován Jones a spol. kvůli nedovolenému výzkumu. Vyšetřování vedlo k vyhození Tallentyrea ze Společnosti. Všechny záznamy o jeho práci byly zničeny."

Nikdo se ani nepohnul. Všichni ten příběh znali.

„Co však Rada ani Jones a spol. tehdy nevěděly, byla skutečnost, že cílem Tallentyreova výzkumu nebyla zakladatelova formule, ale lék na ni."

Ozval se další překvapený šepot.

„Jediný důvod, proč Tallentyre vytvořil vlastní verzi formule, vycházel z toho, že měl v úmyslu provádět experimenty s lékem na ni," pronesl Zack.

Obličeje kolem stolu nabyly rozmanitých výrazů od nepochopení až k náhlému porozumění. Minimálně tři lidé v místnosti byli silní intuitivci, kteří bezpochyby začínali chápat, kam tohle vede.

„Jsem si jist, že si všichni uvědomujete, jak úžasnou strategickou výhodu bychom v boji proti Nočnímu stínu získali," pokračoval. „Mimo jiné by to oslabilo moc, kterou má organizace nad svými agenty."

„Lék by znamenal obrovskou výhodu," poznamenal Paul Akashida. „V současné době je trestem za selhání nebo zradu Nočního stínu automatický rozsudek smrti nebo šílenství. Existence léku by mohla přilákat přeběhlíky."

Janice Forsterová se rozzářila. „Také bychom mohli do organizace propašovat našeho špeha."

Na druhém konci stolu promluvil Conner Price. „K čertu, jenom zvěsti o léku by poškodily celé vedení Nočního stínu."

Kolem stolu vypukla vzrušená konverzace. Bancroft stál tiše, ruce sepjaté za zády. V očích mu zářilo uspokojení. Zamrkal na Zacka. Strategie šlapala přesně podle plánu.

Wilson Everleigh ukončil vzrušenou konverzaci s Akashidou a otočil se na Zacka, snědé rysy rozzářené očekáváním. „Chcete nám říci, že Judson Tallentyre opravdu objevil lék?"

„Není dokonalý," prohlásil Zack. „Vyzkoušel ho jen na jednom člověku a pokus byl úspěšný jen částečně. Avšak předběžné analýzy našich odborníků naznačují, že Tallentyreovi se podařilo zdolat nejkritičtější technický problém, který nám bránil ve vytvoření funkčního léku."

Bancroft promluvil. „Doktor Jameson mne informoval, že Tallentyreova práce nás nasměrovala úplně novým směrem. Považuje za velmi pravděpodobné, že jeho lidé dokážou vytvořit stabilní, efektivní drogu, která by potlačila verzi zakladatelovy formule, kterou vyrábí Noční stín, během několika měsíců."

„Tohle je obrovský průlom," oznámil Guerrero. „Bude to první skutečná zbraň, kterou budeme moci použít proti Nočnímu stínu. Proč o ní však slyšíme až teď? Tallentyre zemřel již před lety."

Zack na tuto důležitou otázku čekal. „Tajemství léku se po Tallentyreově smrti ztratilo. Během nedávného vyšetřování Jones a spol. však Fallon Jones došel k rozhodnutí starý případ Judsona Tallentyrea znovu otevřít. Ukázalo se, že v tomto případě existuje příliš mnoho nevyřešených konců."

Bancroft pokračoval v pečlivě připraveném příběhu. „Tallentyre měl v úmyslu předat lék Společnosti, avšak zemřel při automobilové nehodě, než mohl svůj objev oznámit Jones a spol. Většinu jeho dokumentů agenti zničili. Formuli léku však zachránila Tallentyreova sestra. Vzhledem ke způsobu, jakým se agenti chovali vůči jejímu bratrovi, neměla důvod nám ji předat. Své tajemství si vzala do hrobu."

Zack pohlédl na Raine. Teď byla řada na ní.

Prohlížela si skupinu u stolu. „Dokumenty na stole obsahují kopie závěrečné zprávy Jones a spol. ohledně nového vyšetřování aktivit mého otce. Je pravda, že ho jeho výzkum pohltil a svedl do zakázaných oblastí. Avšak Jones a spol. zjistili, že neměl nikdy v úmyslu formuli použít k zločinným účelům."

„Tallentyre se zajímal pouze o vědu," pronesl Zack. „Bylo to jeho důkladné pochopení biochemie zakladatelovy formule, které mu umožnilo světoborné objevení léku."

„Počkejte," přerušila ho Janice Forsterová. „Tvrdili jste, že lék byl ztracen."

„To byl, až do smrti Velly Tallentyreové," prohlásil Zack. „Ale před několika týdny jsme ho nalezli mezi jejími osobními věcmi, které všechny odkázala mé snoubence."

Pozornost všech se náhle obrátila na Raine.

Raine se na skupinu znovu usmála. Tentokrát mnohem vřeleji, všiml si Zack.

„Rozhodla jsem se předat formuli léku Společnosti arkány," pronesla. „Věřím, že všichni dohlédnete na to, aby s ní bylo moudře zacházeno. Tak by si to přál můj otec."

Stůl propukl v další výbuch vzrušeného hovoru.

Zack se trochu naklonil k Raine.

„Takhle jsi, zlatíčko, přepsala minulost," zašeptal jí do ucha.

Zasmála se. „Opravdu tě miluji, Zackary Gabrieli Jonesi."

„A já miluji tebe, Raine Tallentyreová." Políbil ji před svým dědečkem a celou shromážděnou Radou. Zdvihla se vlna potlesku.

Cítil vibrující energii lásky vznášející se ve vzduchu a věděl, že Raine ji cítí také. Budou ji spolu sdílet až do konce svých životů.